

လွန်းထားထား

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အပြာရောင်မိုး ခရမ်းရောင်သစ္စာ

BURMESE
CLASSIC
.COM

လွန်းထူးထူး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

အပြာရောင်မိုး ခရမ်းရောင်သစ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၁၇၀၄၀၇
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၈၀၀၉၀၇

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊
 ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

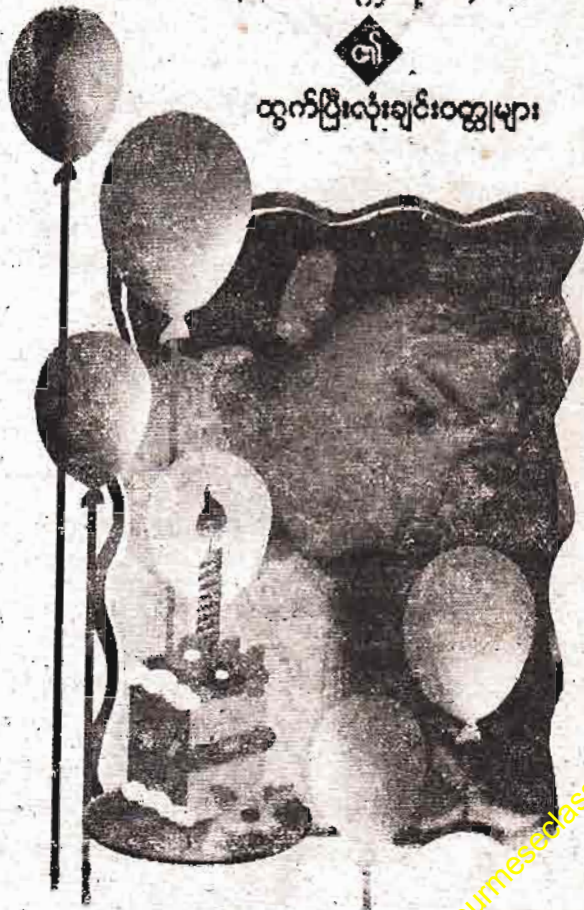
ထုတ်ဝေသူ . . . ဦးကျော်လွင်(၀၃၈၈၇) ဓေတနာစာပေ
 အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
 ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃) ဓေတနာ OFFSET
 အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကင်း။

လွန်းထူးထူး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ထွက်ပြေးလုံးချင်းဝတ္ထုများ

BURMESE CLASSIC .com

၁။ အကြင်မှာသူစိမ်း

၂။ အတူတူရှိလှည့်ပါ

၃။ မခွဲထားစဉ်

၄။ မြတ်နိုးမိသည်မှအပ

၅။ ဆုံစည်းဖို့ရာ

၆။ စွဲခဲ့ရသော်

၇။ ချစ်မြတ်နိုးလွန်းသူ၏ နှလုံးသားမှသည်

၈။ သက်ဆုံးတိုင်

၉။ သမားယကင်း

၁၀။ အကြွေပန်း၏နိဒါန်း

၁၁။ ပဲ့ကြွေသွားသော နှလုံးသားတစ်ခု၏တမ်းချင်း

၁၂။ ငြိုးမာန်ဖွဲ့စိမ်းရက်လေသလား

၁၃။ ချစ်ခြင်း၏အခြားမဲ့

၁၄။ ချစ်ခြင်းတစ်ခုတည်းဖြင့်သာ

၁၅။ ရစ်ဖွဲ့နှောင်သောကြီး

၁၆။ မိုးကဲ့သို့ထစ်ချွန်းသော

၁၇။ ကောင်းကင်ထက်ကနင်းဆီ

၁၈။ အရိပ်၏အရိပ်

၁၉။ မမေ့အပ်တဲ့ကဗျာ

၂၀။ မျက်ဝန်းတွင်စွဲထင်ရစ်သော

၂၁။ အတောင်ပံတစ်စုံအပြာရောင်ကြိုးတစ်စုနှင့်

၂၂။ ဆိတ်ငြိမ်သောချစ်ခြင်း၏အသံ

၂၃။ ချစ်သူကပေးသော တစ်စုံတစ်ရာ

၂၄။ မိုးကောင်းကင်သို့ တမ်းမက်သော

၂၅။ တောင်ထိပ်ဖျားက ပန်းတစ်ပွင့်

၂၆။ အနီရင့်ရောင်နှလုံးသား၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ

၂၇။ သစ္စာဖြင့် စီရင်အပ်သော

၂၈။ ကရုပ်ကလေး

၂၉။ အချစ်၏အခြားယောင်းသော

၃၀။ အချစ်၏ခံယူနိုင်စွမ်းအင်

၃၁။ မှန်တိုင်း၏ကဗျာ

၃၂။ ပေါက်ကွဲသံစဉ်

၃၃။ ဂန္ထဝင်မြောက်ချစ်ခြင်းဆီ

၃၄။ ပင်လယ်ပြင်နှင့် ကောင်းကင်ပြာ

၃၅။ မိုးတိမ်တိုက်နှင့် လက်ထပ်ခြင်း

၃၆။ မေတ္တာစစ်၏ ပြတင်းပေါက်ဖျား

၃၇။ ချစ်ခြင်း၏ပဉ္စလက်

၃၈။ ကြယ်တွေစုံသောည

၃၉။ လိပ်ပြာတစ်ကောင်၏ရင်ခုန်သံ

၄၀။ ရင်ခွင်နန်းတော်

၄၁။ ရင်ခုန်ခြင်းရဲ့ အနုပညာ

၄၂။ အဆိပ်ဖြင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော

၄၃။ တစ်ယောက်ကတစ်ယောက်ကိုဖန်ဆင်းကာ

၄၄။ မိဖုရားရဲ့ချစ်သူ

၄၅။ နှလုံးသားဆုံချက်၏ အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်

၄၆။ ပန်းနုရောင်နှင့်ဆီမွေ့ရာ

၄၇။ နှလုံးသားဆီသို့ လျှို့ဝှက်တံခါး

၄၈။ နှစ်ဦးသဘောတူ

၄၉။ ကောင်းကင်နှင့်ကြယ်

၅၀။ လမင်းရဲ့ဥယျာဉ်မှူး

၅၃။ သက်တော်မောင်ရုံ သတို့သမီး

၅၂။ နှလုံးသားဖြင့် မြင်နိုင်သည်

၅၃။ နှုတ်မဆက်တမ်း

၅၄။ အချစ်ဖြင့် ကမ္ဘာတည်သောကောင်လေးနှင့်
အချစ်ကမ္ဘာပေါ်တွင် နေထိုင်သော ကောင်မလေး

၅၅။ အဖြူရောင်မြစ်တစ်စင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်

၅၆။ ချစ်သူချော့တေး

၅၇။ ကောင်းကင်နှစ်စင်းပြိုင်

၅၈။ အချစ်စစ်မှာ

၅၉။ ပန်းတစ်ပွင့်ဖန်ဆင်းခြင်း

၆၀။ ရင်ခွင်တံခါး

၆၁။ စစ်မှန်စွာ၊ ရူးသွပ်စွာ၊ နက်ရှိုင်းစွာ

၆၂။ မာယာရထား

၆၃။ အချစ်ရဲ့ တန်ခိုးများ

၆၄။ ချစ်သူတို့ရဲ့ တိုက်ပွဲ

၆၅။ မြားနတ်မောင်ရဲ့ ချစ်ပုံပြင်

၆၆။ ပန်းသီသူရဲ့ ပုံပြင်

၆၇။ အချစ်=အဆိပ်

၆၈။ ရင်နှင့်ရင်း၍

၆၉။ ပန်းနုရောင်သင်္ကေတ

၇၀။ အနက်ရှိုင်းဆုံးပင်လယ်

၇၁။ နှလုံးသားလျှို့ဝှက်ခန်း

၇၂။ နှလုံးသားဖြို့သူ

၇၃။ အစွန်းရောက်ချစ်တတ်သူ

၇၄။ နှုတ်ခမ်းထက်ကဗျာသွား

၇၅။ သင်ချစ်လျှင် ကျွန်ုပ်မေ့နိုးပါ

၇၆။ အချစ်သင့်သူ

၇၇။ ဒေဒ်အိပ်မက်

၇၈။ ချစ်ခြင်းသင့်လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းစွင့်ပြုပါ

၇၉။ အချစ်စစ်ပြိုင်ပွဲ

၈၀။ ပဉ္စလက်ရင်ခွင်

၈၁။ နတ်၍မရသောမြား

၈၂။ အချစ်စစ်ရှာဖွေသူများ

၈၃။ နောက်ဆုံးထွက်သက်ထိတိုင်

၈၄။ အသက်လိုပြီသူမယ်

၈၅။ သင့်ကိုချစ်၍ သင်ကချစ်သော

၈၆။ ကောင်းကင်ရဲ့အဖော်

၈၇။ လမင်းရဲ့ ရံရွှေဖော်

၈၈။ သက်တံစီးသူများ

၈၉။ ဝဂ္ဂပွင့်နှင့်ဆီ

၉၀။ မှန်စာဖြူပြတင်းနောက်ဝယ်

၉၁။ အချစ်ကို ဦးညွတ်ခြင်း

၉၂။ အမုန်းမဲ့မှသာ

၉၃။ မြားတစ်စင်းနှင့် ဘယ်ဘက်ရင်အုံ

၉၄။ ညှို့သောပင်လယ် ဆွဲငင်သောလမင်း

၉၅။ ညှို့မီးလျှံနှင့် မေတ္တာရေစင်

၉၆။ ဂန္ထဝင်မြောက်သစ္စာ

၉၇။ ဒုတိယမြောက်ဟန်းနီးမွန်း

၉၈။ သက်တံ့မွှော်စင်

၉၉။ ထပ်တူထပ်မျှ

၁၀၀။ မာန၏နောက်ဆက်တွဲများ

၁၀၁။ ပုံတူ

၁၀၂။ တစ်သက်စာ

၁၀၃။ ချစ်ခြင်းသိတဲ့လက်များ

၁၀၄။ အချစ်မျက်နှာကို တွေ့ဖူးချင်တယ်
 ၁၀၅။ ရင်ရိပ်ဥယျာဉ်
 ၁၀၆။ သတ္တမမြောက်သတို့သမီး
 ၁၀၇။ ဟိမိယံထက်ကနင်းဆီဖြူတွေ
 ၁၀၈။ လူယဉ်ကျေးရဲ့ သစ္စာဝတ်မှု
 ၁၀၉။ အစစ်
 ၁၁၀။ အချစ်က စားသည်
 ၁၁၁။ ရာဇဝင်တွင်မဲ့သစ္စာ
 ၁၁၂။ လမင်းသစ်ပင် ဇာတိ + အူစံ
 ၁၁၃။ အမုန်းနှင့်လက်တစ်ကမ်းအလို
 ၁၁၄။ ညှို့ချက်ပြင်းတယ်
 ၁၁၅။ သိင်္ဂီရပင်လယ်
 ၁၁၆။ နှလုံးသွေးကြောရဲ့ ဝိုးဆင်းရာ
 ၁၁၇။ သူ စေညွှန်ရာစေ
 ၁၁၈။ နှလုံးသားရဲ့ အမိန့်တော်အတိုင်း
 ၁၁၉။ မနောက်နဲ့နော်
 ၁၂၀။ ရင်ဘတ်ခဏငှားပါ
 ၁၂၁။ မျက်နှာဖုံးချစ်သူများ ခွေးဇာတ်
 ၁၂၂။ ဖွင့်ဟဝန်ခံ၍မရသော
 ၁၂၃။ ရင်သို့ချိန်ရွယ်ပစ်ခွင်းသော
 ၁၂၄။ မာယာမဝင်ရ
 ၁၂၅။ ရှိတော့ရှိတယ် ရှားတယ်
 ၁၂၆။ ကောင်းကင်တစ်ခုအလိုရှိသည်
 ၁၂၇။ မနက်ဖြန်ဆိုတာ မရှိခဲ့ရင်
 ၁၂၈။ ပြင်းပြင်းရှုရှုရသ
 ၁၂၉။ ကျွန်တော်နှင့်နတ်မိမယ်များ
 ၁၃၀။ မာယာတံတိုင်း
 ၁၃၁။ ချစ်ခြင်းရဲ့ အပြစ်ဒဏ်
 ၁၃၂။ မီးလျှံထက်ကနင်းဆီ

အား ဝိန်းဝေပေးတတ်က လမင်း
 ၁၃၅။ ချစ်၍မုန်းခဲ့သည်
 ၁၃၆။ အတောင်ပံတွေရှိခဲ့ရင်
 ၁၃၇။ ချစ်သူရဲ့ ပရုံးတစ်ဖက်
 ၁၃၈။ ချစ်တဲ့ဘက်က
 ၁၃၉။ ရင်ဖွင့်ခွင့်ပေးပါ
 ၁၄၀။ နှလုံးသားစီးချင်း
 ၁၄၁။ တိမ်တွေဆီမျောလွင့်သူ
 ၁၄၂။ မမှောင်သောည မမိန့်သောအလင်း
 ၁၄၃။ ရည်းစားဟောင်း
 ၁၄၄။ ပဉ္စလက်မိုး
 ၁၄၅။ ရူးအောင်ချစ်မဲ့လူ
 ၁၄၆။ စိတ်ညှို့သူ
 ၁၄၇။ ချစ်နတ်ဆိုး
 ၁၄၈။ ပန်းနှစ်ပွင့်ရဲ့ ကမ္မည်း
 ၁၄၉။ အချစ်သည်ကိုးကွယ်ရာ
 ၁၅၀။ ညှို့အားပြင်းတဲ့မြစ်တစ်စင်း
 ၁၅၁။ ချစ်တတ်သူတို့အကြောင်း
 ၁၅၂။ သတို့သမီးဝတ်စုံ
 ၁၅၃။ တို့မဆိုဖြစ်ခဲ့ရင်
 ၁၅၄။ အမုန်းပွဲတေး
 ၁၅၅။ မေတ္တာရဲ့ သင်္ကေတ
 ၁၅၆။ စိတ်ဖတ်သူ
 ၁၅၇။ စိတ်မဆိုးကြွေး
 ၁၅၈။ ရင်တတ်ထဲကမြစ်တစ်စင်း
 ၁၅၉။ အိပ်မက်များသောကျွန်း
 ၁၆၀။ အမုန်းပွဲမှအပြန်
 ၁၆၁။ တုံ့ပြန်ခွင့်
 ၁၆၂။ စတေးခဲ့သော

၁၆၃။ ခေါ်သံ

၁၆၄။ မျက်လှည့်

၁၆၅။ သိမ်မွေ့သောလမ်း၊ နက်ရှိုင်းသောပင်လယ်

ယခုလ

အပြာရောင်မိုး၊ ခရမ်းရောင်သစ္စာ

ရေသားပြီး ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

- အပြာရောင်မိုး၊ ခရမ်းရောင်သစ္စာ
- သိမ်မွေ့သောလမ်း၊ နက်ရှိုင်းသောပင်လယ်
- သက်ဆုံးတိုင်
- ညိုတတ်တယ်
- နဝမြောက်

ဒုတိယအကြိမ်ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

- မိုးတိမ်တိုက်နှင့် လက်ထပ်ခြင်း
- အချစ်၏ပြားယောင်းသော
- ပင်လယ်ပြင်နှင့်ကောင်းကင်ပြာ
- ချစ်ခြင်း၏ပဉ္စလင်
- လိပ်ပြာတစ်ကောင်ရဲ့ရပ်စုနိသံ

ဒီတာဝန်အားမှတ်ပါ။

- + ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ၅၀၀၀
- + တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ၅၀၀၀
- + အချစ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ၅၀၀၀

ပြည်ထောင်စုအား

- + ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အားပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- + နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်စောင့်ရှောက်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- + နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပတ်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- + ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြား

နိုင်ငံရေးဦးတည်ဓွတ် (၄)ရပ်

- + နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာစောင့်ရှောက်ရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- + အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- + နိုင်ငံသည် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ပေါ်လာရေး
- + ပြင်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်တည့် ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ဓွတ် (၄)ရပ်

- + စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး တက္ကသိုလ်များကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- + ရော့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖိဖြင့်စွာ ပြင်ပေါ်လာရေး
- + ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- + နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို စနစ်တကျ ဖွံ့ဖြိုးစေရန် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ဓွတ် (၄)ရပ်

- + တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် စာကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး
- + အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- + မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- + တစ်မျိုးသားလုံး တွန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

လွန်းထားထား

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

BURMESE CLASSIC

စီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လွင်
ခေတနာစာပေ

- ❖ အမှတ်တရ မှတ်တမ်း
- ❖ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
- ❖ ဘဝဦးအပေါ်
- ❖ နာမည်နှင့်စွမ်း အမှီဆုံးသော
- ❖ အစောင့် အေး ...
- ❖ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကို
- ❖ ပြုပြီး ပေးနက်လှပ
- ❖ ပြည့်စုံလာစေခဲ့တဲ့
- ❖ ဘဝအစောပိုင်း မောင်နဲ့ ဘဝဦးအပေါ်
- ❖ အမှတ်တရ
- ❖ မှတ်တမ်းစာတမ်း ...
- ❖ လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်)

.....
 : အခန်း ... (၁) :
 .....

Funfair ဈေးရောင်းပွဲတော် ကျင်းပလျက်ရှိသော မြက်ခင်းပြင်
 နိမ့်စိမ်းကြီးပေါ်မှာ ရောင်စုံပန်းပွင့်တွေလို လူတွေ ကြိတ်
 ကြိတ်တိုး စည်ကားလျက်ရှိသည်။ ဈေးရောင်းပွဲတော်ရဲ့
 အထိမ်းအမှတ်က မိဘမဲ့ကလေးတွေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး
 နေ့ပိုင်းအဖြစ် ကျင်းပသော ဈေးရောင်းပွဲတော်ဖြစ်သည်။
 မိဘမဲ့မှာ အနုပညာရှင်တွေ စုံစုံညီညီပါဝင်ကြ၏။ အထူးသဖြင့်
 ဆယ်ကြီး Celebrity တွေတိုင်း ကိုယ့်အုပ်စုနှင့် ကိုယ်ဖွဲ့ကာ
 ခပ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ဈေးရောင်းကြရသည်။ တချို့က
 အစားအသောက်တွေ အမျိုးစုံ ရောင်းကြသလို တချို့ကလည်း

www.burmeseclassic.com

ခဲပန်းချီရေးခြစ်ပေးတာတို့ လုပ်ကာ၊ တစ်ချို့ကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ အသုံးဆောင်တွေထဲက အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ၊ ရေမွှေးပုလင်း၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ အရုပ်တွေ... စသဖြင့် ကိုယ့်ဆိုင်ကလေးဖွင့်ပြီး ရောင်းကြသည်။ ဝီရယဥ်ကျေးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်စုကတော့ ထူးထူးခြားခြားပင် ဘယ်သူမှ မလုပ်ကြသော အလုပ်တစ်ခုဖြင့် ပွဲတော်လာပရိတ်သတ်ကြီးကို ဖမ်းစားထားသည်။ ဝီရယဥ်ကျေးတို့က မျက်နှာမှာ ဆေးရောင်စုံနှင့် အရုပ်ပေါင်းစုံခြယ်ပေးသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ ကြောင်ရုပ်၊ ကျားရုပ်၊ ငှက်ရုပ်၊ လိပ်ပြာရုပ်၊ ပန်းပွင့်ပုံ... စသဖြင့် တောင်းဆိုသမျှအတိုင်း ထူးခြားလှပနေအောင် မျက်နှာပေါ်မှာ အပြည့် ဆေးခြယ်ပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယဉ်ကျေးတို့ ဆိုင်နားတစ်ဝိုက်မှာ လူတွေ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဆူညံလျက် စည်ကားနေသည်။ ယဉ်ကျေးက Celebrity တစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း ဖေဖေရဲ့ အရှိန်အဝါဖြင့် အလိုလိုနေရင်း လူသိများကာ ထင်ရှားကြော်ငြားနေသူကလေးလည်း ဖြစ်ရာ ယဉ်ကျေးကို လူတိုင်းက အလိုလို ရင်းနှီးချစ်ခင်နေလျက် ယဉ်ကျေးတို့ကို ဝိုင်း၍ အားပေးနေကြ

သည်။ မျက်နှာမှာ အရုပ်ပန်းချီဆွဲသည့် ပညာမှာ နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်။ ဒီဈေးရောင်းပွဲတော် မကျင်းပခင် နှစ်လသုံးလလောက် အလိုကတည်းက ယဉ်ကျေးတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်သား မျက်နှာမှာ ဆေးခြယ်သော ပညာကို အပြေးအလွှား သွားသင်လိုက်ကြရသေးသည်။ ဖေဖေက ဂီတလောကမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားလျက်ရှိသော နာမည်ကြီး ရော့ခ်အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်မို့ ဖေဖေရဲ့ သမီးအဖြစ် ယဉ်ကျေးကိုလည်း အားလုံးက သိကြသည်။

“ပိုလိုက် (Polite) ရေ... ဒီမှာ သူတို့က Spider ပင့်ကူပုံစံ ခြယ်ပေးပါတဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ကျွန်မ မခြယ်တတ်ဘူး၊ ရှင် လာခြယ်ပေး...”

ယဉ်ကျေးကို သူငယ်ချင်းတွေက ချစ်စနိုးဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို Polite ဟုသာ ခေါ်တတ်ကြသည်။ ယဉ်ကျေး၏ သူငယ်ချင်း မေသစ်လွင်၏ စိတ်ရှုပ်လက်ရှုပ် အသံကလေးဖြင့် အကူအညီတောင်းသလို အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် ယဉ်ကျေးသည် မေသစ်အနားသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ကောင်ကလေးတစ်အုပ်စု မျက်နှာတွေက ပြုံးစိစိ စင်

www.burmeseclassic.com

ပြီးပြီးနှင့် သူတို့ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပင့်ကူပုံစံ ဆေးခြယ်ခိုင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးက ပြုံးပြုံးကလေးပင် မေသစ်ကို မျက်စကလေးတစ်ချက် ပစ်ပြလိုက်ကာ . . .

“မပူနဲ့ မေသစ်၊ ရှင် ဟိုဘက်က တစ်ယောက်ကို လိပ်ပြာပုံစံ ဆက်ခြယ်ပေးလိုက်၊ ကျွန်မ သူတို့ကို Spider ဆွဲပေးလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ . . . လာ ဘယ်သူ ဆွဲမှာတုန်း ဒီခုံကလေးမှာ ထိုင်ပါ . . .”

ဝိန်ဝိန်ရှည်ရှည် ကောင်ကလေးတစ်ယောက်က ပြုံးစစဖြင့် အရှေ့သို့တိုးလာကာ ထိုင်ခုံကလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“Spider ပုံ လှလှကလေး ဆွဲပေးနော်၊ တို့က မင်းဖေဖေရဲ့ အမာခံ ပရိတ်သတ်၊ ဝီရ Crazy တွေနော်”

“အင်းပါ . . . စကားမများနဲ့ တိတ်တိတ်နေ”

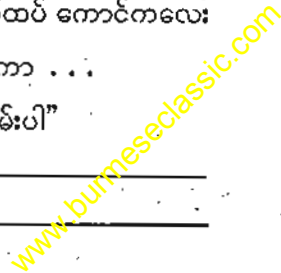
ယဉ်ကျေးက ဆေးရောင်စုံခွက်တွေထဲမှ အနက်ရောင်ဆေးကို စုတ်တံဖြင့် လှမ်းယူလိုက်ကာ ကောင်ကလေး၏မျက်နှာပေါ်မှာ ပင့်ကူရုပ်တစ်ရုပ် ပေါ်လာအောင် ကျကျနန စတင်၍ ဆွဲနေတော့သည်။ တကယ်တော့ ယဉ်ကျေး

တို့ အများဆုံး ဆွဲကြသည်မှာ ကြောင်ရုပ်၊ ကျားရုပ်၊ လိပ်ပြာရုပ်၊ ငှက်ရုပ်၊ ပန်းပွင့်ပုံ . . . စသဖြင့်သာ များ၏။ Spider ပုံ တစ်ခါမှ မဆွဲဖူးသေး။ သို့သော် . . . ဝီရယဉ်ကျေးပဲ။ ဘယ်တုန်းကများ ဘယ်သူ့ကို အလျော့ပေးခဲ့ဖူးလို့တုန်း။ ခပ်တည်တည် မှင်သေသေဖြင့်ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်ဖြင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ကောင်ကလေး၏ မျက်နှာပေါ်မှာ Spider ရုပ် တစ်ရုပ်ကို စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းဆ၍ ဆွဲပစ်လိုက်သည်။ အံ့မယ် မဆိုးပါ။ ခဏအကြာမှာ ကောင်ကလေး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးပေါ်မှာ Spider ရုပ် မဲမဲကြီးက ထင်းနေအောင် ပေါ်လွင်လာ၏။

“ဟာ . . . ဝီရယဉ်ကျေးက တကယ်တော်တယ်ကွာ၊ အရမ်းမိုက်တယ်၊ ကြိုက်သွားပြီ . . .”

ကောင်လေးက ရိသဲ့သဲ့ဆိုလျှင် ယဉ်ကျေးသည် ထိုစကားတွေအတွက် မထူးခြားတော့ပြီမို့ ပန်းကလေးတစ်ချက်သာ တွန့်ပြလိုက်သည်။ နောက်ထပ် ကောင်ကလေးတွေ တရုန်းရုန်း စုရုံး စည်ကားလာကြကာ . . .

“ကျွန်တော့်ကို ကြွက်ပုံ ဆွဲပေးစမ်းပါ”

ဟု တမင်သက်သက် ရိသဲ့သဲ့ ခိုင်းပြန်၏။ ယဉ်
ကျေးက ဘစ်ချက်ကလေးမှ မငြိုငြင် မျက်နှာမပျက် အပြုံးမ
ပျက်ဘဲ . . .

“ရတယ်လေ . . . လာထား”

ဟု ဆိုကာ ကြွက်ပုံစံကို ထိုကောင်ကလေး၏
မျက်နှာပေါ်မှာ စုတ်ချွန်းချွန်း ပုံစံကလေးပေါက်အောင်
အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ခြယ်ပေးလိုက်၏။ ပွဲက တော်တော်ကို
စည်ကားနေသည်။ ယဉ်ကျေးတို့ ဆိုင်နားမှာ ကောင်ကလေး
တွေ အများစု တရုန်းရုန်း ဆူညံလျက်ရှိသည်ကို ဖေဖေက
မလှမ်းမကမ်းမှ နေ၍ အကဲခတ်စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။
ဖေဖေမျက်နှာပေါ်မှာ သဝန်တိုရိပ်နဲ့ အလိုမကျရိပ်တွေကို
ယဉ်ကျေးက လှမ်းမြင်နေရပါသည်။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မှာ
လဲ။ ဒါဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ တစ်ခုလည်း
ဖြစ်ကာ ရန်ပုံငွေပွဲလည်း ဖြစ်သည်မို့ ဖေဖေ ဘာမှ ပြဿနာ
မရှာနိုင်။ အပြင်မှာဆိုရင်တော့ အခုလောက်ဆို ဖေဖေရောက်
လာပြီး အဲဒီကောင်ကလေးတွေကို တစ်ယောက်ချင်း ဆွဲထိုးပစ်
ပြီးလောက်ပြီ။ ဖေဖေလောက် ယဉ်ကျေးအပေါ် အချစ်ပို

အကဲပိုကာ သဝန်တိုတတ်လွန်းသော ဖခင်မျိုး မရှိနိုင်တော့။

အဲဒီနောက် ယဉ်ကျေးသည် ကောင်လေးတွေ
က တမင်သက်သက် အရွဲ့တိုက်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း အရုပ်
တွေ တစ်ရုပ်ပြီးတစ်ရုပ် မရိုးနိုင်အောင် ဝိုင်းခြယ်ခိုင်းသမျှကို
စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခြယ်ပေးနေရင်း ရုတ်တရက် နှာရည်တွေ
ပင် ယိုလာခဲ့သည်။ ယဉ်ကျေးက နည်းနည်းကလေးမှ အအေး
ခံလို့ မရ။ ခေါင်းကို နည်းနည်း အအေးပက်တာနှင့် ဟက်ချိုး
ဟက်ချိုး ချေလာကာ နှာရည်ယိုရွဲတပို့တွဲ ဖြစ်လာတတ်တော့
သည်။ အခုလည်း အမိုးအကာမရှိသော မြက်ခင်းပြင် စိမ်းစိမ်း
ကြီးအလယ်မှာ ခုံတွေချပြီး အရုပ်ပန်းချီတွေ ခြယ်ပေးနေရ
ခြင်းမို့ ချက်ချင်း နှာရည်ယိုရွဲလာခြင်းဖြစ်သည်။ အလုပ်က
လည်း လုံးဝ နားခွင့်မရ။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မျက်နှာ
မှာ အရုပ်ပန်းချီဆွဲချင်သူတွေ တန်းစီလျက်ရှိနေသည်။
ယဉ်ကျေးက ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဖားပုံစံ ဆွဲပေးပြီး
သွားသောအခါ ဘယ်လိုမှမတတ်သာတော့သည်မို့ ထိုင်နေရာ
မှ ခဏထကာ နှာခေါင်းထဲမှာ ပြည့်အိုင်ရွဲနစ်လျက်ရှိသော
နှုပ်တွေကို အားရပါးရကြီးပင် ရှိုးခနဲ ညစ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

လက်မနှင့်လက်ညှိုးကြားထဲမှာ နှပ်ရည်တွေက တပစ်တခဲကြီး ပါလာ၏။ အလို ဒီနှပ်ရည်တွေကို ဘယ်မှာသုတ်ရပါ။ နှပ်ညှစ်လိုက်ပြီးမှ ယဉ်ကျေးသည် ထိုနှပ်ရည်တွေကို ဘယ်မှာ သုတ်ရမှန်းမသိဘဲ လက်မနှင့်လက်ညှိုးကို ကားရားကြီးထား လျက် ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ရှာနေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ နံဘေးမှ ဖြတ်သွားသော ကောင်လေးတစ်အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ် သည်။ ယဉ်ကျေးသည် ချက်ချင်းအကြံပေါ်ကာ ပြုံးပြုံးကလေး လုပ်ပြီး အခုနောက်ပိုင်း လောကမှာ အရမ်း နာမည် ကြီး ရေပန်းစားလျက်ရှိသော ဆန်းသစ်အံ့၏ ပခုံးပေါ်သို့ ညာတတ်ပါသေးဖြင့် သုတ်ချပစ်လိုက်တော့သည်။ တစ်စပ် တည်း မျက်နှာကလည်း ပြုံးဖြိုးပြီး လုပ်ကာ . . .

“ဟဲ ဟဲ . . . ဆန်းသစ်အံ့တို့ပါလား။ ဒီမှာ ကျွန်မတို့ကို အားပေးသွားဦးလေ။ မျက်နှာမှာ အရုပ်ပန်းချီတွေ နေ ပေးနေတယ်။ တစ်ခါဆွဲမှ သုံးထောင်တည်းရယ်။ အရမ်း လှတယ် . . .”

ဟု စကားရော ဖောရာ လုပ်လိုက်သည်။ သို့ ခပမယ့် ဆန်းသစ်အံ့ပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ အံ့ပြောအဆို အဆက်

အဆဲလည်း မရှိဘဲ ဗလင်းကြီး လာဝင်ရောသော ယဉ်ကျေးကို သံသယမျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့်ကာ သူ့ဘေးနားမှ သူငယ်ချင်း တွေဆီ . . .

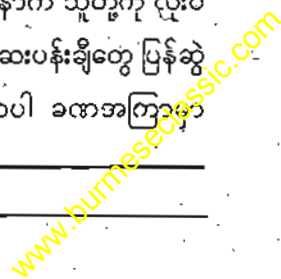
“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ငါ့ရဲ့ကျောကို စမ်းကြည့်စမ်း၊ သူ ဘာတွေနဲ့ လာသုတ်သလဲ မသိဘူး။”

ဟု သူငယ်ချင်းတွေကို ခပ်တိုးတိုး ပြန်မေးသံ ကြားရ၏။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ဆန်းသစ်အံ့ရဲ့ ကျောကို လာ စမ်းကြည့်ကာ . . .

“ဟာ . . . ဘာတွေလဲ မသိဘူးကွ၊ ချွဲချွဲပစ်ပစ်တွေ၊ ဟား ဟား ဟား နှပ်ချေးတွေထင်တယ်။ နှပ်ချေးတွေကွ၊ ဟေ့ကောင် ဆန်းသစ် . . . မင်းကို နှပ်ချေးတွေနဲ့ လာသုတ်တာကွ”

“ဟာ . . . ကြည့်စမ်း”

ယဉ်ကျေးသည် တခွီခွီရယ်ရင်း သူတို့အနားမှ လှစ်ခနဲ ပြန်ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ အဲဒီနောက် သူတို့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့် ဆေးပန်းချီတွေ ပြန်ဆွဲ ပေးနေတော့၏။ သို့သော် . . . မကြာပါ ခဏအကြာမှာ

ယဉ်ကျေး၏ ရှေ့နားရှိ ခုံကလေးပေါ်မှာ ဝုန်းခနဲ လာဝင်ထိုင်လိုက်သော ဆန်းသစ်အံ့ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ရသည်။ သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ယဉ်ကျေးသည် မရယ်မောဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်ကာ မျက်နှာက အပိုးမကျိုးဘဲ တခွိခွိ ရယ်မိသွား၏။ သူကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ယဉ်ကျေးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေက သူ့နားမှာ တပ်ထားသော စိန်ပွင့်တွေနှင့်အပြိုင် ဖျိုးဖျတ်တောက်ပလျက်။ တစ်ခေါင်းလုံးမှာ ကျစ်ဆံမြီး သေးသေးကလေးတွေ အပြည့် ကျစ်ထားသော သူ့ပုံစံက တကယ့် Hip Hop လူငယ်တစ်ယောက် ပုံစံအပြည့်။

“ကိုယ့်ရဲ့ မျက်နှာမှာ I Love You ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပေါ် လွင်စေ့မယ့် အရာတစ်ခုခု ခြယ်ပေးလိုက်စမ်းပါ”

သူက မျက်လုံးတွေကို မှေးစင်းလျက် ခပ်တိုးတိုးပြော၏။ အို . . . အဲဒါ ဘာစကားလဲ။ သူ့စကားနှင့် သူ့မျက်နှာပေး ဟန်ပန်ကြောင့် ယဉ်ကျေးသည် လှိုက်ခနဲ ရင်ခုန်သွား၏။ ဆန်းသစ်အံ့ဆိုတာ မိန်းကလေးပရိတ်သတ်တွေ ဆွေဆွေခုန်နေလောက်အောင် အသည်းစွဲ ကြိုက်နှစ်သက်ကြသော နာမည်ကြီး အဆိုတော်လေးတစ်ယောက်ပါ။ သူနှင့်သာ

ရင်းနှီးခင်မင်ခွင့် ရမည်ဆိုလျှင် ဘာမဆို လုပ်မည့် မိန်းကလေးတွေမှ အများကြီးရယ်။ ဆန်းသစ်အံ့ကို လူတိုင်းက ချစ်ကြသည်။ ချစ်မှာပေါ့ သူ့မျက်နှာမှာ ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင် ဆွဲဆောင် ညှို့ဝင်မှု အပြည့်ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ပိုင်းနက်စူးရှပြီး ထိုမျက်လုံးတွေနှင့် အကြည့်ခံလိုက်ရလျှင် ဘယ်မိန်းကလေးမှ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်ဟုံပင် ပြောစမှတ် ပြုရသည် အထိ။ သူ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေက တကယ့်ကို လေးကိုင်းသဏ္ဍန် ကွေးကွေးညွတ်ညွတ်ကလေးတွေ။ ပြီးတော့ . . . နီရဲစိုပြေကာ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားသလို အမြဲတမ်း တောက်ပစိုရွှဲနေတတ်ကာ ထိုနှုတ်ခမ်းများကို ကော့ညွတ်လျက် ပြုံးလိုက်လျှင် အလွန်ရင်ခုန်ဖွယ် ကောင်းသေး၏။ အဲဒီလို အကျော်အမော် ထိပ်သီး လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်က ယဉ်ကျေးကို ညှို့မြို့ဆွဲငင်သော မျက်ဝန်းကလေးများဖြင့် ကြည့်ကာ I Love You ဟူသော အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်စေမည့် ပန်းချီတစ်ခုခု သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဆေးခြယ်ခိုင်းနေသည် ဖြစ်ရာ ယဉ်ကျေးသည် ဘာသားနှင့် ထုထားတာမို့လို့ မတုန်မလှုပ်ဘဲ ကြံကြံခိုင်ခိုင်မည်နည်း။ ရုတ်တရက် ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ

www.burmeseclassic.com

အေးစက်တုန်ရီလာကာ ယဉ်ကျေး၏ နှလုံးသားက စည်းချက်ညီညီ စတင်၍ ခုန်ပေါက် ကခုန်လေတော့သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဘာရေးပေးရရင် ကောင်းမည်နည်း။ I Love You ဆိုတော့ အသည်းပုံ တစ်ခုလား။ ဟင့်အင်း . . . အဲဒါကြီးက ရိုးလွန်းပါတယ်။ ယဉ်ကျေးသည် ရုတ်တရက် စိတ်ကူးမပေါ်နိုင်ဘဲ ကြည့်မိကြည့်ရာ မျက်ဝန်းတွေက ဖေဖေရှိရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ ဖေဖေက ယဉ်ကျေးနှင့် ယဉ်ကျေး၏ ရှေ့မှာ ပြုံးညှို့စွာ ထိုင်နေသော ဆန်းသစ်အံ့ဆီသို့ စူးစူးရဲရဲ ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်မို့ ယဉ်ကျေးသည် ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲပင် တုန်ခါ၍ သွား၏။

“ဘာပုံ ဆွဲရမှာတုန်း . . . ကြံရာမရတော့ဘူး”

ယဉ်ကျေးက ခပ်ငြီးငြီးကလေး ပြောလိုက်သည်။ သူက ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ယဉ်ကျေးကို စိုက်ကြည့်မြဲ စိုက်ကြည့်လျက် . . .

“ဦးဝီရရဲ့ သမီး လုပ်နေပြီး အဲဒီလောက်တောင် မဝိန်းစမ်းနဲ့လေ၊ I Love You ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပေါ့အောင် မင်း တံကယ် မရေးတတ်ဘူးလား၊ အဲဒါဆိုရင် ပန်းပေး”

တယ်လို့ပြော၊ ကိုယ် အဖြေပေးမယ် . . .”

သူ့စကားကြောင့် ယဉ်ကျေးက ပခုံးကလေး အလိုလို တွန့်မိသွားကာ ခစ်ခနဲ ရယ်မောလိုက်မိသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေရဲ့ ဒဏ်ကို ယဉ်ကျေး တကယ် မခံနိုင်။

“ကဲ . . . ပြီးရော ပန်းပေးတယ်”

“အဲဒါဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ နာရီပုံတစ်ခု ဆွဲပေး”

“နာရီပုံ . . .”

ယဉ်ကျေးက မျက်ခုံးကလေးတွေ ပင့်သွားကာ တအံ့တဩ မေးမိတော့ သူက ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ယဉ်ကျေးကို စိုက်ကြည့်နေလျက် . . .

“အဲဒီလောက်တောင် နားမလည်ဘူးလား ကလေးမရဲ့၊ နာရီဆိုတာ အချိန်ရဲ့ သင်္ကေတပေါ့၊ အချိန်ဆိုတာ ရှိနေသရွေ့ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကလည်း အမြဲတမ်း ရှိနေမှာပဲ၊ ကဲ . . . စကားမရှည်နဲ့၊ ကိုယ့်အင်္ကျီမှာ နှပ်ချေးလာသုတ်တဲ့ ကောင်မလေး၊ မင်းဆီက အလျော်တစ်ခုခု ယူရမယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်မျက်နှာမှာ နာရီပုံ ဆွဲပေး”

www.burmeseclassic.com

နာရီတွေ ရှိနေသ၍ အချိန်တွေ ရှိနေသ၍ မင်းကို ကိုယ် ချစ်နေမယ်ဆိုဟု မိန့်ပါယ်ပေါ့ . . . ”

အံ့မယ် . . . သူ့စကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

ရိသဲသဲနှင့် တစ်မျိုးပါပဲလားဟု ယဉ်ကျေးက တွေးလိုက်မိကာ ရင်တွေ အလွန်အမင်း ခုန်သွား၏။ အခုအချိန်မှာ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ရှိသမျှ အကြောအမျှင်တွေပါမကျန် အကုန်လိုက်၍ ပြုံးနေနိုင်သော လူသားတစ်ဦးကို ပြပါဆိုလျှင် ယဉ်ကျေး၏ မျက်နှာကိုသာ ထိုးပြရလိမ့်မည်။ ယဉ်ကျေးသည် မဖျော်လင့်ဘဲ သူနှင့် ဇာတ်လမ်းလာဖြစ်နေသည့်အတွက် ပျော်လည်းပျော် ရင်လည်းခုန်ကာ တစ်ဖက်ကလည်း ဖေဖေရန်ကို စိုးကြောက် နေရသေးသည်။ ဒီမြင်ကွင်းကို ဖေဖေ မြင်မှာ မလွဲ။ ဖေဖေက ယဉ်ကျေးတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝက်သား တုတ်ထိုးဆိုင် ဖွင့်ထားတာလေ။ သို့သော် ဖေဖေရဲ့ အာရုံတွေ က ယဉ်ကျေးဆီမှာပဲ ရောက်နေမှာ မလွဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ ယဉ်ကျေးတို့ ဆိုင်ကလေးနားမှာ အထူးသဖြင့် ဆယ် ကျော်သက် ကောင်ကလေးတွေ အများဆုံး တရုန်းရုန်း စည်ကားနေသည် မဟုတ်လား။ အခုတော့ ဖေဖေ လုံးဝ

ကြည့်မရသည့် Hip Hop အဆိုတော် လောက၏ ထိပ်သီး ကောင်ကလေးနှင့် ရယ်ရယ်မောမော ညှို့ညှို့ငင်ငင် ပြုံးပျော် ကြည်နူးနေသော သူ့သမီးကို ဖေဖေ မြင်မှာ မလွဲပင်။ အခုလောက်ဆို အံ့ကြီး တကျိတ်ကျိတ်နှင့် ဝက်သားထုတ်ထိုး တွေကို ဒေါသတကြီး ဆောင့်အင့်အင့်ဖြင့် လှီးနေတော့မှာ စကန်မလွဲပင်။ သို့သော် . . . နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပေါ့။ ဖေဖေကို ခဏ မေ့ထားလိုက်ဦးမည်။

ယဉ်ကျေးသည် ရင်ထဲမှာ အလိုလို ပူနွေးလာ ကာ အင်မတန် ဗွီအားပြင်းသော လျှပ်စစ်ဓာတ်စီးကြောင်းတစ် ခု ရင်ထဲမှာ ဖြတ်စီးနေသလို တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်စွာဖြင့် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ နာရီပုံ ဆေးခြယ်ပေးဖို့ ကြိုးစားလျက် ရှိ သည်။ ရင်တွေ ခုန်နေသောကြောင့် လက်တွေကလည်း အလို လို တုန်ယင်နေ၏။ ယဉ်ကျေး၏ အဖြစ်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မေသစ်လွင်၊ သင်းပျံ့ရီနှင့် မဇ္ဈရီတို့က ပြုံးစိစိ မျက်နှာပေး ကလေးတွေ ကိုယ်စီဖြင့် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ရင်း ခေါင်းကြီး တွေ လည်လိမ်ကာ လှမ်း၍ အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေကြ သည်။ ယဉ်ကျေး၏ အာရုံတွေထဲမှာ တဝုန်းဝုန်း ဆူညံလျက်ရှိ

www.burmeseclassic.com

သော တစ်လောကလုံးကို မေ့သွားပြီး ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဆန်းသစ်အံ့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသလို ခံစားရ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ သို့ ပထမဆုံး လက်ချောင်း များဖြင့် စတင်၍ ထိတွေ့မိစဉ်မှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မုန်တိုင်း တစ်ဆင်း ယဉ်ကျေး၏ ရင်ဘတ်ထဲမှာ မွေနှောက်သွားတော့ ၏။ ဟို . . . ရင်ခုန်လိုက်တာ။ ဘာဖြစ်လို့များ သူ့ရဲ့ အရှိန် အဝါနဲ့ ညှို့မိတ်ဟာ အဲဒီလောက် ပြင်းထန်ရပါသလဲ။ နာရီပုံကို ဘာအရောင်ကလေး ခြယ်ရင်ကောင်းမလဲ။ ပထမ တော့ ပန်းရောင်ကလေး စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော် ပန်းရောင်က ရိုးပြီ။ ပန်းရောင်ဆိုတာ အချစ်ရဲ့ သင်္ကေတ အရောင်အဖြစ်တော့ သတ်မှတ်ထားကြသည်ပေါ့။ သို့သော် ယဉ်ကျေးက ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးဖြစ်သွားအောင် ဖက်ဖူး စိမ်းရောင် တောက်တောက်ပပ အရောင်ဖြင့် သူ့မျက်နှာပေါ် မှာ နာရီပုံတစ်ခု ခြယ်ပေးလိုက်သည်။ နာရီလက်တံတွေကို တော့ ကိုးနာရီအတိမှာ ထားလိုက်သည်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်နှင့် တော့ မသိ။ ကိုးဂဏန်းကို ကြိုက်သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ နာရီဆွဲပြီးသွားချိန်မှာ သူက သူ့ဝတ်ထားသော ခုနက

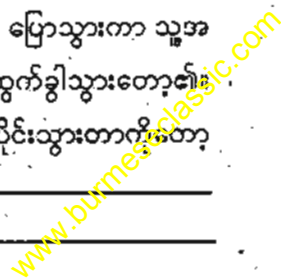
ယဉ်ကျေးနှပ်တွေဖြင့်သုတ်ပစ်လိုက်သော အားကစား စပို့ရှပ် အဖြူနှင့်အနီကြားကလေးကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်ကာ . . .

“ရော့ . . . အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့ လက်ဆောင်”

ဟု ဆိုပြီး ယဉ်ကျေးဆီသို့ လှမ်းပေးနေသည်။ အင်္ကျီချွတ်လိုက်သဖြင့် သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်သွယ်လျလျကလေးက နံရိုးအပြိုင်းပြိုင်းဖြင့် ရယ်မောစရာပေါ်လာ၏။ ယဉ်ကျေး သည် သူ့ပုံကိုကြည့်ပြီး မရယ်မောဘဲ မနေနိုင်။ အားပါးတရ ခွက်ထိုး ခွက်လှန်ပင် ရယ်မောမိတော့၏။

“ဘာရယ်တာလဲ . . . မရယ်နဲ့၊ တော်တော့ . . . ကိုယ် ဟိုဘက်မှာ အင်္ကျီတစ်ထည် ဝယ်ဝတ်လိုက်မယ်၊ မင်းကို အမှတ်တရ ပေးခဲ့ချင်လို့၊ ကဲ . . . သွားပြီနော်၊ တာ့ တာ၊ ဩော် . . . မသွားခင် တစ်ခုတော့ ပြောသွား လိုက်ဦးမယ်၊ ကိုယ်တို့ဇာတ်လမ်း ဒီမှာတင် မဆုံးသေး ဘူးနော်၊ ဆက်ရန်ရှိသေးသည် . . . ဒါပဲ”

သူက ပြုံးညှို့ညှို့ကလေး ပြောသွားကာ သူ့အ ပေါင်းအသင်း တစ်အုပ်ဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့၏။ ယဉ်ကျေးပဲ အဲဒီလို သူတစ်ပါးက အနိုင်ပိုင်းသွားတာကိုတော့

ဘယ်နည်းနဲ့မှ ငြိမ်ငြိမ်မခံနိုင်။ ယဉ်ကျေးက ဖေဖေဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ဖေဖေအလစ်မှာ လူအုပ်ကြီးကို အကွယ်အကာယူပြီး သူ့နောက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးလိုက်လာခဲ့၏။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ ဆန်းသစ်အံ့၊ ဒီလို လုပ်မသွားနဲ့လေ၊ ရှင်က လက်ဆောင်တစ်ခုပေးသွားရင် ကျွန်မကလည်း လက်ဆောင်တစ်ခု ပြန်ပေးရမှ တရားမျှတမှာပေါ့၊ ရော့ . . . ဒါ ယူသွား”

ယဉ်ကျေးက ပြောလိုက်ပြီး ယဉ်ကျေးရဲ့ လည်ပင်းမှာ လူရည်ချွန်ပုံစံ ချည်ထားသော မာဖလာ ပုဝါကလေးကို ဆွဲဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး သူ့ဆီသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ပုဝါလေးက Versace အမိုးအစား ပန်းဆီရောင် ရင့်ရင့်ကလေး ဖြစ်သည်။ သူက ချက်ချင်းပင် ထိုပုဝါကလေးကို သူ့ခေါင်းမှာ အုပ်စည်းပစ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ . . . ပိုလိုက်”

ဟု ပြော၏။ ကြည့်စမ်း ယဉ်ကျေးကို သူငယ်ချင်းတွေ ချစ်စနိုး ခေါ်ကြသော နာမည်ကိုပင် သူက သိနေပါရောလား။ အံ့ဩစရာတော့ မရှိပါ။ ယဉ်ကျေးကို ဝီရိယဉ်ကျေး

ဆိုသော နာမည်ထက် ချစ်စနိုးနာမည်ဖြစ်သည့် ပိုလိုက် ဟူသော နာမည်ဖြင့်လည်း လူသိများကြသည်ပဲ။

ယဉ်ကျေးက သူ့ကို အားရပါးရ ချစ်စဖွယ် အပြုံးလေးဖြင့် ပြန်လည်၍ ပြုံးပြလိုက်ကာ ချာခနဲလှည့်ပြီး ကိုယ့်ဆိုင်ကလေး ရှိရာဆီသို့ ပြန်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . ပိုလိုက် ခဏလေးနေဦး”

ဟူသော သူ့အသံကြောင့် ယဉ်ကျေးက ခေါင်းကလေးငဲ့စောင်းကာ သမင်လည်ပြန် ပြန်၍ကြည့်လိုက်သည်။ သူက သူမကို ပြုံး၍ ကြည့်နေပြီး . . .

“ကိုယ့်ကို Coffee လိုက်တိုက်မလား၊ ပုလဲ နို့အေး Coffee လေ၊ ဟိုဘက်မှာ အဆိုတော် (. . .) တို့ ရောင်းနေကြတယ်၊ ကိုယ် အဲဒါ သောက်ချင်လို့”

ဟု ချစ်စနိုးဟန်ဖြင့် ပူဆာ၏။ သူ့ရဲ့ ပူဆာဟန်လေးက တကယ့်ကို ရင်ခုန်ချင်စရာလေး။ ယဉ်ကျေးသည် ဘယ်လိုမှ မငြင်းဆန်နိုင်။ သူငယ်ချင်းတွေရှိရာဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ဟိုဘက်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် ဟူသော ပုံစံမျိုး လုပ်ပြလိုက်သည်။ လည်ပင်းကြီးတွေက

သစ်ကုလားအုပ်တွေ နီးပါးလောက် ရှည်နေကြပြီ ဖြစ်သော သူငယ်ချင်းတွေက ဝမ်းသာအားရပင် ခေါင်းညိတ်သဘောတူ ကာ ခွင့်ပြုလိုက်ကြသည်။ ဖေဖေတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ အခုလောက်ဆို ယဉ်ကျေး လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်ကို သတိ ထားမိလောက်ရောပေါ့။ မျက်လုံးတွေရော ခေါင်းတွေရော ချာချာလည်နေအောင် လိုက်ရှာနေတော့မည်။ ပြီးတော့ . . . မေမေ့ကို တွတ်တွတ်နှင့် စကားနာတွေယိုးကာ ယဉ်ကျေးကို ရှာဖွေ စေလွှတ်တော့မည်မှာ သေချာ၏။ ကဲ . . . ဖေဖေ့ကို ခဏ မေ့ထားလိုက်စို့။ ယဉ်ကျေးက ရောက်လေရာအရပ်မှာ ပျော်အောင်နေတတ်သော ရွက်ကျပင်ပေါက်ကလေးလည်း ဖြစ်သေး၏။ ထို့ကြောင့် . . .

“အိုကေ . . . စိန်လိုက်လေ၊ ရှင်ကတောင် ပူဆာနေမှ တော့ ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မကျွေးရဲမှာတုန်း၊ လာ သွားကြမယ်၊ အို . . . နေဦး ဒီပုံစံကြီးနဲ့ ရှက်စရာ ကြီး၊ လူတွေက ရှင်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ မရှက်ဘူး လား၊ အင်္ကျီလည်း မပါဘူး၊ အင်္ကျီတစ်ထည် ဝယ်မယ် ဆို၊ လာ ကျွန်မ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးမယ် . . . မငြင်း

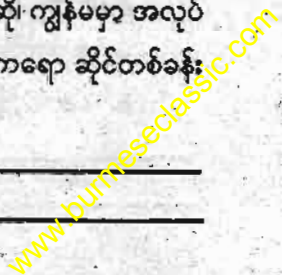
ကြေးနော်”

ယဉ်ကျေးက ခပ်သွက်သွက်ပြောရင်း အင်္ကျီ တွေ အမှတ်တရ ရောင်းနေသော မင်းသားတစ်ယောက်၏ ဆိုင်ကလေးဆီသို့ ဦးဆောင်လာခဲ့ကာ တီရှပ်တစ်ထည်ဝယ် လိုက်၏။ သူ့ကို လှမ်းပေးတော့ သူက နှာခေါင်းကလေးရှုံ့ ကာ . . .

“ဟာကွာ . . . သူများ ဝတ်ပြီးသား အကျကြီး မဝတ် ချင်ပါဘူး”

ဟု ဂျီကျနေသေးသည်။ ယဉ်ကျေးက မျက်လုံး ကလေး ပြူးပြုလိုက်ကာ . . .

“ဘာဖြစ်လဲ . . . ဒါက အမှတ်တရ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲပဲ၊ ရှင် ကိုယ်တုံးလုံးကြီးနဲ့ လျှောက်သွားနေတာထက်စာရင် ကိုယ်ပေါ်မှာ အင်္ကျီကလေး ရှိနေတော့ ပိုပြီးတင့်တယ် တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား . . . လာ စကားမရှည်နဲ့၊ ပုလဲ နို့အေး ကော်ဖီ သောက်မယ်ဆို၊ ကျွန်မမှာ အလုပ် တွေရှိသေးတယ်၊ နေဦး . . . ရှင်ကရော ဆိုင်တစ်ခန်း တာဝန်မယူဘူးလား”

“ယူတာပေါ့ . . . ကိုယ်က ကယ်ရီကေးချား ပန်းချီဆွဲပေးတာလေ၊ အခုပျင်းလို့ ခဏထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာ”

“ကယ်ရီကေးချားရေးတာ . . . ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျွန်မရဲ့ပုံကို ဆွဲပေးလေ”

“သိပ်ဆွဲပေးတာပေါ့၊ နေဦး . . . ပုလဲနို့အေး ကော်ဖီသောက်ပြီးမှ ကိုယ့်ရဲ့ဆိုင်ကလေးဘက် သွားကြမယ်၊ အဲဒီကျမှ မင်းကို ဆွဲပေးမယ် . . . ဟုတ်ပြီလား”

မမျှော်လင့်ဘဲ ယဉ်ကျေးနှင့်သူ ရင်းနှီးသွားကြကြပုံမှာ အလွန် မြန်ဆန်လှသည်။ သူ့ကို နှပ်ချွေးနှင့် သုတ်မိတာကပင် ခပ်ကောင်းကောင်းဟု ဆိုရမလားမသိ။

ပုလဲနို့အေးကော်ဖီ ဝယ်သောက်ကြပြီးနောက် သူ့ရဲ့ ကယ်ရီဟေးချား အရုပ်ရေးသော ဆိုင်ကလေးရှိရာဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ကလေးသို့ ရောက်သည်နှင့် သူက သူမရဲ့ ပုံကလေးကို ခဲဖြင့် ခပ်သွက်သွက် ရေးခြစ်ပေးလိုက်သည်။

“ရော့ . . . အမှတ်တရ သိမ်းထား၊ မပျောက်စေနဲ့ နော်”

ဟုလည်း ဆိုလိုက်သေးသည်။ ယဉ်ကျေးက သူမ၏ ပုံတူပန်းချီကလေးကို မက်မက်မောမောကြည့်ရင်း . . .

“စိတ်ချ . . . အိမ်ရောက်ရင် ဘောင်သွင်းပြီး ကျွန်မရဲ့ စာကြည့်စားပွဲမှာ တင်ထားမှာ၊ ရှင့်ရဲ့ ကယ်ရီကေးချား ပုံ တစ်ပုံလောက် လိုချင်တယ် . . . ရမလားဟင်”

“ဘုရားရေ . . . ကိုယ့်ပုံကိုယ် ပြန်ဆွဲရမယ် ဟုတ်လား . . . သေပြီဆရာ ဒီကောင်မလေး အလာကြီးပဲ၊ ကဲကဲ . . . ခဏနေဦး၊ ကိုယ် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ဆွဲကြည့်မယ်၊ ခပ်ချောချော ကောင်လေးတစ်ယောက် ဆိုပါတော့ကွာ”

သူက ရွတ်နောက်နောက်ပြောလျက် သူ့ပုံသူ့ပြန်ဆွဲပေးလိုက်လေသည်။ ယဉ်ကျေးက ပန်းချီစာရွက်ကလေး နှစ်ရွက်ကို တစ်ခွက်သေ ကိုင်လိုက်ရင်း . . .

“ကဲ . . . ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ ဟိုမှာ သူငယ်ချင်းတွေ လည်ပင်း ညောင်ရေအိုးလောက် ရှိတော့မယ်၊ ဖေဖေလည်း အခုလောက်ဆို ဝေါင်းတောက်နေ

www.burmeseclassic.com

လောက်ပြီ”

“အိုကေ . . . ဒီနေ့ကလေးကို မှတ်ထားနော်၊ ပိုလိုက်နဲ့ ဆန်းသစ်အံ့ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် စတွေ့ကြတဲ့ နေ့ကလေးပေါ့။ နောင်တစ်ချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာဘာညာညာဖြစ်ချင် ဖြစ်လာဦးမှာ၊ အဲဒီတော့ ဘယ်တော့မှ မေ့မေ့လျော့လျော့ မရှိစေနဲ့ ဟုတ်လား . . . ”

သူက အတည်လိုလို နောက်သလိုလိုနှင့် ရိသဲ့သဲ့ကလေး ပြောလျှင် ယဉ်ကျေးသည် သူ့ကို မျက်စောင်းကလေးဖြင့် ချစ်စဖွယ် ထိုးပစ်ခဲ့ပြီး လူ့အုပ်ကြားထဲကနေ တလှစ်လှစ် ပြန်ပြေးလာခဲ့မိသည်။ တကယ်လည်း ထိုနေ့ကလေးကို ယဉ်ကျေး အမြဲတမ်း အမှတ်တရ ရှိနေတော့မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယဉ်ကျေး၏ ဘဝထဲသို့ အလွန် ချစ်စရာကောင်းသော လူငယ်လေးတစ်ဦး နောင်တစ်ချိန်မှာ ယဉ်ကျေး၏ ချစ်သူကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိဝင်ရောက်လာခဲ့သော ပထမဆုံး နေ့ကလေးတစ်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ယဉ်ကျေး၏ ဆိုင်ကလေးဆီသို့ ပြန်ရောက်

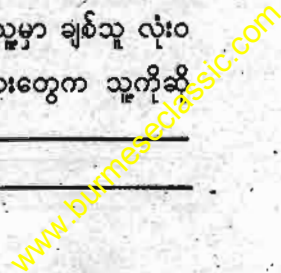

လျှင် သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်းမေးကြသည်ကို တိုင်ခံ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြေပေးနေရသည်။ ဖေဖေက ယဉ်ကျေးတို့အနားသို့ ဖျတ်ခနဲရောက်လာကာ မျက်မှောင်ကြီး ကြွတ်လျက် . . .

“ပိုလိုက် . . . ခုနက ဘယ်ပျောက်သွားတာတုန်း၊ ဖေဖေ လိုက်ရှာတာ ခေါင်းမီးကို တောက်နေတာပဲ”
“ဟိုဘက်မှာ ပုလဲနို့အေးကော်ဖီ သွားသောက်တာပါ ဖေဖေရဲ့ . . . ”

ယဉ်ကျေးက မျက်နှာပိုးသတ်ကာ မှင်သေသေ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဖေဖေက ယဉ်ကျေးကို မယုံသင်္ကာ မျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကာ လူတွေကြားမှာမို့ ဘာမှ မပြော။ သို့သော် . . . သတိထားနေဟူသော အဓိပ္ပါယ်ရသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် သတိပေးသွားကာ သူ့ဆိုင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားတော့၏။

“ပိုလိုက် . . . ရှင်တော့ ကံကောင်းပြီ ဆရာ၊ ဆန်းသစ်အံ့နဲ့မှ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ရတယ်လို့၊ သူ့မှာ ချစ်သူ လုံးဝ မရှိသေးဘူး သိလား၊ ကောင်မလေးတွေက သူ့ကိုဆို

အသည်းစွဲပဲ၊ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ကို ကြိုက်ကြတာ၊ အဲဒီလို လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို ရှင် သိမ်းပိုက် နိုင်ပြီ ဆိုမှတော့ ရှင်လိုလူ ဇမ္ဗူမှာ ရှိပါသေးရဲ့ လား... ဟား ဟား ဟား”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် အရမ်းလိုက်တယ် ဆရာ၊ ရှေ့သွား နောက်လိုက် အရမ်းညီတာပဲ၊ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်း တယ်...”

“ကျွန်မတို့ သဘောတူတယ် ပိုလိုက်၊ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ဖြစ်အောင်ဆက် ကြားလား၊ ကျွန်မတို့လည်း သူနဲ့ ခင်ချင်နေတာ အတော်ပဲ...”

“အေး... ရှင်တို့က ဝိုင်းမြှောက်ပေးနေ၊ ဖေဖေက သူ့ကိုဆို လုံးဝ ကြည့်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာတွေဆက် ဖြစ်မယ်မသိဘူး၊ ဖေဖေသိရင်တော့ မိုးမီးလောင်မှာ”

“မိုးမီးလောင်တော့လည်း မီးသတ်ပိုက်နဲ့ လှမ်းပက်လိုက် ပေါ့ဟယ်၊ အဲဒါတွေ လျှောက်စဉ်းစားမနေနဲ့၊ အဓိကက ရှင်သူ့ကို ကြိုက်သလား မကြိုက်ဘူးလား ဒါပဲပြော”

“မကြိုက်ဘဲ ရှိပါ့မလားဟယ်၊ သူ့ မျက်နှာကလေးကို

နာရီကလေး ခြယ်ပေးကတည်းက ကျွန်မရင်တွေ နတ် ပူးသလို တဒိန်းဒိန်း တုန်နေတာ၊ တစ်ခါမှ အခုလောက် ရင်မခုန်ခဲ့ဖူးဘူး၊ သူ့ကို အရမ်း ရင်ခုန်တယ် ... သိလား၊ ပြီးတော့ သူ့ပုံစံကလည်း အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်း တယ်”

“ဒါပဲပေါ့... သူကလည်း ရှင်ကို မချစ်ဘဲ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်ပုံစံကလေးက ဘယ်ယောက်ျားသားမှ ငြင်းဆန်လို့ မရတဲ့ မျက်နှာကလေး၊ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်း တာ၊ ကျွန်မ ဗေဒင်ဟောလိုက်မယ်၊ နောက်တစ်နေ့မှာ သူ ရှင်ကို ဆက်ကို ဆက်သွယ်စေရမယ်...”

“အဲဒီတော့လည်း မီးစဉ်ကြည့်ကရတာပေါ့ဟယ်...”

ထိုနေ့က ယဉ်ကျေးသည် အိပ်မက်ကလေး တစ်ခု အသစ် စတင်၍ မက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအိပ်မက်ထဲမှာ ယဉ်ကျေးနှင့် ဆန်းသစ်တို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်တဲ့။ ဟား ဟား ... အတော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ကလေး ပင်။

.....
အခန်း ... (၂) .....

အဲဒီနေ့က ဝီရက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဗွင့်ထားသော MR. Lonely ဟု အမည်ပေးထားသော Internet Cafe ဆိုင်ကလေးဆီသို့ သူငယ်ချင်းနှင့်တွေ့ဖို့ သာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကော်ဖီဆိုင်ရှိ ကားပါနီကင်နေရာမှာ သူကား ထိုးရပ်လိုက်ပြီးအချိန်မှာ သူ့ အလွန်မုန်းသော Hip Hop ကောင်လေးတစ်အုပ်၏ မျက်စိနှောက်စဖွယ် ပြင်ဆင် ခြယ်သထားသော Celica ပြိုင်ကား ပန်းခရမ်းရောင် ရင့်ရင့် ဆ သူ့ရဲ့ ကားအရှေ့တည့်တည့်မှာ ပိတ်ပြီး ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့ဇကမှာ သူ့ စိတ်တွေ ထောင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ကားပေါ်မှာ

ပါလာသော ကောင်လေးတွေအားလုံးကို သူ သိပြီးသား။ Blue Rain အပြာရောင်မိုးဆိုသော Hip Hop အဖွဲ့ကလေး ဖွဲ့ထားပြီး ဂီတလောကမှာ အခုတလော တစ်ရပ်ရပ် အောင်မြင် ကျော်ကြား လူကြိုက်များလာကာ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးတို့၏ နှလုံးသားတွေကို လွှမ်းမိုးသိမ်းပိုက်နိုင်သော အုပ်စုကလေး ဖြစ်သည်။ အရွယ်ကလေးတွေက သူ့မွေးမှ သူ့သား အရွယ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။ သူ့သမီးနှင့်မှ ရွယ်တူပေါ့။ ပုံစံတွေက လုံးဝ ဒေါက်မကိစ္စ။ လူကိုကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေက ကျီစယ်ချင်သလိုလို၊ နောက်ပြောင်ချင်သလိုလို၊ လှောင်သလို ရယ်သလို မျက်ဝန်းတွေနှင့် လူကြီးကို သူတို့ နောက်စရာ လားဟု ဝီရ ဒေါသထွက်သွားကာ ကားတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာခဲ့၏။ ဒီကောင်လေးတွေလောက်တော့ သူ့လက်သီး တစ်ချက်စာပဲ ရှိသည်။ အားလုံး ပိန်ပိန်လိန်လိန်လေးတွေချည်း။ သူ့လို ဗလနှင့် မှင်နှင့်မောင်းနှင့် ဖွဲ့ထွားကျစ်လျစ်သူမျိုး မဟုတ်။

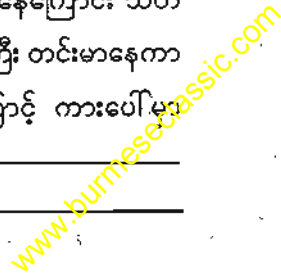
သူက ထိုကောင်လေးတွေ၏ ကားရှေ့မှာ သွားရပ်လိုက်ကာ သူတို့ကား ဘောနက်ကို ဒုန်းခနဲတစ်ချက်

ထုချပစ်လိုက်ကာ . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ဒါ ဘာသဘောလဲကွ၊ ငါ့ကို စိန်ခေါ်တဲ့ သဘောလား၊ တမင်သက်သက် ရန်စတာ လား။”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

အုပ်စုထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဆန်းသစ် အံ့က အသားလွတ် ဗလင်းကြီး လာဟောက်နေသော အင်္ကျီတော် ဝီရကို မခံချင်သော မျက်နှာပေးဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။ တကယ်က သူတို့ ဝီရရဲ့ကားပေါ်မှာ ပိတ်ရပ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိ။ တမင်သက်သက် တိုက်ဆိုင်သွားခြင်း သက်သက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့မှာ ပါးကင်ထိုးဖို့ နေရာ ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့သေးသောကြောင့် ကားကို ခဏရပ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ တစ်နေရာရာမှာ ပါးကင် ဝင်ထိုးမလို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်နေမိတုန်း သူတို့ကား ရပ်မိသည့် နေရာက ဝီရရဲ့ကားရှေ့တည့်တည့်မှာ ဖြစ်နေကြောင်း သတိထားမိလိုက်သည်။ လူကြီးက အသားလွတ်ကြီး တင်းမာနေကာ မလိုအပ်ဘဲ ဒေါသတွေ ကြီးနေသောကြောင့် ကားပေါ်မှာ

ပါလာသော သူ့သူငယ်ချင်းတွေပင် မခံချင်စိတ်ဖြင့် မရိုးမရွဲ တွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“ဒီလူကြီးက ဘာကြီးလဲကွ၊ ဗလင်းကြီး လာရစ်နေပါ လား၊ ဆန်းသစ် . . . မင်း တစ်ခုခု ပြန်ပြောလေ၊ သူ့ သမီးကို ကြိုက်တာနဲ့ သူ့အဖေ ဟောက်တိုင်း ငြိမ်ခံ တော့မလို့လား”

ဟု ဘေးကနေ တွန်းထိုး ပံ့ပိုးလျက် ရှိကြ သည်။

“နေစမ်းပါဦးကွာ . . . ငါ မေးပါဦးမယ်”

ဟု သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောရင်း ဆန်းသစ်က ကားပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ ဝီရနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက် သည်။ တကယ်တော့ ဝီရဆိုသည်မှာ ဆန်းသစ်တို့လေးစား အထင်ကြီးရသော Rock ဘုရင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရဲ့ သီချင်းတွေကို ဆန်းသစ်တို့ ကလေးဘဝကတည်းက အသည်းစွဲအောင် ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့ရသည်။ အခုအချိန်ထိ လည်း ဝီရကိုဆိုလျှင် သူတို့ မက်မက်မောမော အားပေးနှစ် ခြိုက်ကြတုန်းပင်။ ဝီရအသက်က အလွန်ဆုံးရှိလှမှ လေးဆယ်

စွန်းစွန်းပေါ့။ သူတို့က ၂၂နှစ် ၂၃နှစ်မို့ အသက်က ဆယ်ခွဲနဲ့ ဆယ်ရှစ်လောက် ကွာခြားပါသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်ကို ဗ လိုင်းကြီး ရိုင်းပြုစေကားရလောက်အောင် သူတို့လည်း လူရိုင်း တွေ မဟုတ်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော ပြဿ နာတလေးနှင့် ထိပ်တိုက် လာရင်ဆိုင်နေတော့လည်း လူငယ် ကလေးတွေပီပီ၊ သူတို့မှာလည်း မခံချင်စိတ် သွေးဆူစိတ်တို့ အပြည့် ရှိသည်ပင်။

“ဘာလုပ်ရမှလဲကွ . . . မင်းတို့လုပ်တာ မင်းတို့ အသိ ဆုံး ဖြစ်မှာပေါ့၊ ငါ့ကားရှေ့တည့်တည့်မှာ မင်းတို့ လာ ပိတ်ရပ်တာ ဘာသဘောလဲ၊ ငါ့ကို မလေးမစားပမာမ ခန့် လုပ်တဲ့သဘောလား”

ဝီရက ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ဖိဟောက်ပစ်နေ ၏။ တကယ်ဆို ဈေးရောင်းပွဲတော်ညကတည်းက အဲဒီကောင် လေးကို သူ လုံးဝ ကြည့်၍မရ။ သူ့သမီးဆိုမှာ ရစ်သီရစ်ဝဲဖြင့် ရိသဲ့သဲ့ လာလုပ်သွားသည်ကို သူ့မျက်စိနှင့် တပ်အပ် မြင်ခဲ့ပြီး သား။ ပြီးတော့ သူ့သမီး လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်မှာလည်း သူတို့နောက် ပါသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ

www.burmeseclassic.com

သူ့သမီးကို အဲဒီကောင်လေးနှင့် သဘောတူ မကြည်ဖြူနိုင်။
နဂိုကမှ Hip Hop လူငယ်ကလေးတွေထဲမှာ ဆန်းသစ်အံ့ဆို
သော ကောင်ကို သူ ကြည့်မရအဖြစ်ဆုံး။

“ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ ရန်မစဘူးဗျာ၊ ပမာမခန့်လည်း
မလုပ်ပါဘူး၊ လေးစားပါတယ်၊ ဦးလေးက Rock တစ္ဆေ
ဘိုးအေကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ မထီလေးစား မလုပ်ဝံ့ပါ
ဘူး၊ ကြောက်ပြီးသားပါ . . . ”

ဆန်းသစ်က အနည်းငယ် သရော်တော်တော်
အသံစွက်လျက် ကြောက်သလို ရွံ့သလို ဟန်ပန်မျိုးဖြင့် ပခုံးက
လေးကျုံ့ကာ ကျုံ့ကာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်း
တွေကလည်း ကားပေါ်ကနေ တဖြုတ်ဖြုတ် ဆင်းလာကြ၏။
ပွဲက နည်းနည်းတော့ ကြမ်းချင်သည်။

ဝီရ၏ မျက်နှာထားက အစွမ်းကုန် တင်းမာ
သွား၏။ လက်သီးနှစ်ဖက် ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားကာ ထိုကောင်
လေး၏ မျက်နှာဆီသို့ လက်သီးနှင့်ထိုးဖို့ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း
တိုးသွားနေပြီ။ ဒါ တမင်သက်သက် သူ့ကို ရန်စ စိန်ခေါ်နေ
တာ။ မျက်နှာထားတွေက မထီလေးစားပမာမခန့် ရုပ်တွေနှင့်

ပြောပုံကိုက လှောင်သလို ပြောင်သလို ရိသဲ့သဲ့နှင့်။

“မင်း . . . ဘာ လူပါးဝတာလဲ ဟေ့ကောင်၊ လာစမ်း
မင်းလိုကောင်မျိုးလေးတွေလောက်တော့ ငါ့လက်သီး
တစ်ချက်စာပဲရှိတယ်ကွ နားလည်လား၊ လာခဲ့ . . .
မင်းတို့နဲ့ ငါ ချမယ်”

သူ စိန်ခေါ်လိုက်စဉ် သူ သူငယ်ချင်းက ဆိုင်
ထဲမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာ၏။

“ဝီရ . . . ဝီရ ဟာ နေပါဦးကွာ၊ ဒေါသမကြီးပါနဲ့
သူ ငယ်ချင်းရာ၊ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဟော . . .
ဆန်းသစ်တို့ အုပ်စုပါလား၊ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်
ဂီတလောကသမား အချင်းချင်းပဲ ဥစ္စာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
စငြိကြတာလဲ . . . ”

သူငယ်ချင်းက ပြူးပြူးပြာပြာနှင့် ဝင်ရောက်
လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကြားထဲသို့ ဝင်ရပ်လိုက်ကာ သူ
ဘက်ကိုလှမ်းပြောလိုက်၊ ဆန်းသစ်အံ့တို့ဘက်သို့ လှည့်ပြော
လိုက်နှင့် ဝင်ရောက်ဖြန်ဖြေနေသဖြင့် ကြမ်းတော့မည့်ပွဲက
မကြမ်းနိုင်တော့ဘဲ အနည်းငယ် အားလျော့သွား၏။

ဆန်းသစ်က ...

“ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ လုပ်စာမဟုတ်ပါဘူး ဦးနေရာ၊ ကားပါခွဲကင်နေရာမတွေ့သေးလို့ ကား ခဏရပ်ပြီး နေရာ ရှာနေတာပါ။ အဲဒါ သူ့ကားရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်မိလို့ တဲ့ဗျာ၊ ဗလိုင်ကြီး ဆင်းလာပြီး စွတ်ဝုန်းနေတာ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း တမင်သက်သက် ငါ့ကားမှန်း သိလို့ ငါ့ကားရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်တာကွ၊ ငါ့ကို အဲဒီလို လာကျောလို့ နည်းနည်းလေးမှ မခံဘူးကွ၊ နားလည် လား ... ၊ ငါက မင်းတို့ထက် အရင်စောပြီး အောင် မြင်မှုဆိုတဲ့ အရာကို စားသုံးလာတဲ့ကောင်၊ မင်းတို့ လောက်ကတော့ သနားသည်ပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကလည်း သနားပါသည်ဗျာ ... ”

ဆန်းသစ်က လုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ခပ် ရွဲ့ရွဲ့ ပြောပစ်ခဲ့ကာ ကားပေါ်သို့ ပြန်ခုန်တက်ပြီး ကားကို ဝူးခနဲနေအောင် လီဗာကို တမင်သက်သက် တအားဆောင်ဖိ နင်းပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“တောက် ... ဒီကောင်တွေ တော်တော် ရိုင်းတဲ့

ကောင်တွေကွာ၊ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဘာကောင်တွေများ မှတ်နေသလဲ မသိဘူး၊ သူငယ်နှစ်စားကလေးတွေ၊ နှပ် ချေးတောင် စင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဂီတလောကထဲ ဝင်လာပြီး ဘာလိုလို ညာလိုလိုနဲ့ ငါ ကြည့်လို့ကိုမရဘူး”

ဝီရက တဖျစ်တောက်တောက် မြည်တွန် တောက်တီးလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဝီရ သူငယ်ချင်း နေမင်းက သူပုခုံးကို ဖက်ကာ ချော့မော့ ဖျောင်းဖျဟန်ဖြင့် ...

“ထားလိုက်ပါကွာ ... မင်းကလည်း အဲဒီလောက် ဒေါသကြီးစရာမလိုပါဘူး။ ဒီကောင်လေးတွေ အဲဒီ လောက်လည်းမရိုင်းပါဘူး၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ကလေး တွေပါ။ မင်းက သွားပြီး ဝုန်းခိုင်းကြတော့ သူတို့လည်းမ ခံချင်စိတ်နဲ့ ပြန်ပက်သွားတာ ဖြစ်မှာပါ။ ထားလိုက် ပါ... မေ့ထားလိုက်ပါ။ မင်းခေါင်းထဲ ထည့်မနေနဲ့၊ လာ ... ဆိုင်ထဲဝင်ရအောင်၊ မင်းကိုမင်း Celebrity တစ်ယောက်ဆိုတာ မေ့မထားနဲ့ဦးလေ၊ သူတို့က လည်း Celebrity တွေ ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းတို့အချင်းချင်း

ရုန်းရင်း ဆန်ခတ် ဖြစ်ကြတယ်ဆိုရင် သတင်းတွေက ချက်ချင်း ပျံ့သွားကုန်မှာ၊ အဲဒီလောက်ကြီး ရုပ်ပျက် ဆင်းယုတ် မဖြစ်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

“မဟုတ်သေးဘူးကွ . . . ငါ ဒီကောင်တွေကို ကြည့်မရ တာ ကြာပြီ၊ ဟိုတစ်လောတုန်းကလည်း ဈေးရောင်းပွဲ တော်တုန်းက ငါ့သမီးကို ရစ်သီရစ်သီ လာလုပ်သွား ကြပြီ၊ အဲဒီတုန်းကတည်းက ငါ ကြည့်လို့ရတာ မ ဟုတ်ဘူး”

သူ ဒေါသတွေ တော်တော်နှင့် မပြေနိုင်။ သူ ငယ်ချင်းတွေက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင်ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်နေ သည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ စိတ်ကို မနည်းကြီးစားပြီး လျော့ချ ပစ်လိုက်ရသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့ဩမိပါသည်။ သူ သက် တမ်းတစ်လျှောက်မှာ တစ်ခါမှ အခုလောက် ဒေါသတကြီး မ ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါ။ အထူးသဖြင့် သူက အများပြည်သူ၏ အာရုံ စိုက်ခြင်းကို ခံနေရသော Celebrity တစ်ယောက်ဖြစ်သည်မို့ အများပတ်ဝန်းကျင် ပရိတ်သတ်၏ ရှေ့မှောက်မြင်ကွင်းမျိုးမှာ သူ့ကို သူ အမြဲတမ်း ထိန်းသိမ်းချုပ်ထိန်းစွာ နေထိုင်ခဲ့သူ

ဖြစ်သည်။ ဒီကောင်လေးတွေနှင့်မှ ဘာဖြစ်လို့ အခုလောက် မလိုအပ်ဘဲ ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲသွားခဲ့ရသည်မသိ။ နောက်တော့မှ သူ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ အဓိကကတော့ သူ့သမီးနှင့် ပတ်သက်နေသောကြောင့်သာ ဖြစ်မည်။ သမီးနှင့် သာ မပတ်သက်လျှင် ဒီကောင်လေးတွေကို သူ ဂရုစိုက်စရာ လည်း မလို၊ အာရုံထဲမှာ လည်းမရှိ။ သူတို့လည်း သူတို့လိုင်းနှင့် သူတို့ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေသလို ဝီရဆိုသည်မှာလည်း Rock ဝီတလောကကမှာ အခုအချိန်ထိ သရဖူဆောင်းဆဲ ဒိတ်ဒိတ်ကြအဆိုတော်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ့ကို မှ သူ အာရုံစိုက်လေ့မရှိ။ မနာလိုဖြစ်စရာလည်းမရှိ။ သမီးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်သူ အမြဲတမ်း သဝန်တိုစိတ်ပြင်းစွာ ဒေါကြီး မာန်ကြီး ဖြစ်နေကြဖြစ်သည်။ သမီးက သူ့ရဲ့ နှလုံးသည်း အိမ်ကလေးပင်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးမို့ လိုလေ သေးမရှိ လိုတရအောင် အလိုလိုက်ထားကာ ဖူးဖူးမှုတ်ထား သည်မို့ သမီးကလေးက အလွန် ကလေးဆန်ကာ ရှေ့နောက် သိပ်မဆင်ခြင်တတ်ဘဲ ကလေးတစ်ယောက်လို တစ္ဆေထိုး ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနဲ့တတ်သူမို့ သမီးအတွက် သူ တော်တော်

www.burmeseclassic.com

ရင်လေးရသည်။ အခုလို အရွယ်ကလေးရလာပြီး မြီးကောင် ပေါက်ကလေး ဖြစ်လာတော့ သမီးရဲ့ ရုပ်ကလေးက အများ သူငါထဲမှာ သူမတူ တမူခွဲပြီး ထူးထူးခြားခြား ပေါ်လွင်ထင်ရှား နေကာ အချောအလှကြီး မဟုတ်သော်လည်း အလွန်ချစ်စရာ ကောင်းပြီး Cute ဖြစ်လွန်းသည်မို့ သမီးကို ကောင်ကလေးတွေ တော်တော်များများက သဘောကျကြသည်။ အဲဒါကို သူ အလွန်သတိတိုသည်။

တကယ်တော့ သမီးသည် ကလေးလေးတစ် ယောက် မဟုတ်တော့။ အရွယ်ရောက်လာပြီး လှချင်တိုင်း လှကာ လိပ်ပြာကနုလေးတစ်ကောင်လို အရောင်အသွေးစုံလင် လျက် လန်းဆန်းဖြူတူးနေသော အရွယ်ကလေးမို့ သူ သမီး ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မချနိုင်။ အခုလို ထောင့်မကျိုးသော ကောင်ကလေးတွေနှင့်ဆို ပို၍ပင် စိတ်မချနိုင်။

“ဒီကောင်လေးတွေက မဆိုးပါဘူးကွာ၊ ငါ့ဆိုင်မှာ လာ လာပြီး Game အမြဲတမ်း လာကစားနေကျပါ။ စကား ပြောလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါတယ်။ လူငယ်တွေဆို တော့ မဟုတ်မခံစိတ်တော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းကလဲ

ကိုယ့်ကားရှေ့မှာ ခဏလေး ရပ်ရုံလေးနဲ့ အဲဒီလောက် တောင် ဒေါသဖြစ်စရာလားကွ”

“အေး . . . ဖြစ်တယ်ကွ၊ တခြားလူတစ်ယောက် လာ ပိတ်ရပ်ရင် ငါ ဘာမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီကောင် လာပိတ်ရပ်လို့ကို ဖြစ်တာ၊ ငါ လုံးဝကိုကြည့်မရဘူး၊ ငါ့ သမီးကို လာပြီး ရိသုံးသုံးလုပ်ကတည်းကကို ကြည့်မရ တာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သူငယ်ချင်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလျက် သူပခုံးကို တပုတ်ပုတ် ပုတ်လေသည်။ သူ သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်မိသည်။ အဲဒီသမီးတစ်ယောက်အတွက် သူ ဘယ်တော့ မှ စိတ်မအေးနိုင်။ သမီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့မိန်းမနှင့်လည်း တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်ရသည်မှာ မကြာခဏ။ သမီးက အသွက်လွန်လွန်းကာ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် လျှပ်စီးလက်သလို သွက် လက်လွန်းတာမို့ သမီးကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေရင်း ပင် သူ ချာချာလည်ကာ မျက်ခြည်ပြတ်လျက် ကျန်ရစ်ရတတ် မြ။

www.burmeseclassic.com

“မင်းသမီးက ချစ်စရာကောင်းဟာကိုကွ၊ ချစ်စရာ
ကောင်းတော့ လူတိုင်း ချစ်ကြမှာပေါ့။ ဒါ မဆန်းပါဘူး။
မင်းလည်း မင်းမိန်းမကို ပိုးခဲတုန်းက မင်းမိန်းမက
သူတစ်ပါးရဲ့ သမီးပဲ။ ဒီလိုပဲ အဖေဆိုတာ တစ်ခါတုန်း
က သားပါပဲ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သူငယ်ချင်းက ရယ်စရာမောစရာတွေ ပြော
ရင်း သူ့ကို စိတ်ဆိုးပြေအောင် ချော့မော့ဖျောင်းဖျနေသည်။
ခဏနေတော့ သူ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင်ပြန်ဖြစ်သွား၏။
သူငယ်ချင်းနှင့် လာရင်းကိစ္စကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။
တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ Live Show အတွက် သူငယ်ချင်းကို
စတိတ်နိုး Decoration ပြင်ဆင်ပေးဖို့ လာရောက်စကားပြော
ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းက အနုပညာမျက်စိ အလွန်ရှိသူမို့
သူ့ရဲ့ Show တွေတိုင်း သူငယ်ချင်းကိုပင် ပြင်ဆင်ခိုင်းနေကျ
ဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်လေးတွေလဲ မဆိုးဘူးနော်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
နဲ့ တော်တော် အောင်မြင်လာတယ်၊ မိန်းကလေးတွေ
တော်တော်ကြိုက်ကြတယ်ကွ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မိန်းကလေးတိုင်း ကြိုက်ကြပေမဲ့ အဲဒီ
မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ငါ့သမီးတော့ မပါဘူးကွ”

သူ ခေါင်းမာမာဖြင့်ပင် ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်
ပြောပစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ထင့်ခနဲတော့ ဖြစ်သွား၏။
တကယ်ရော သူ့သမီး မပါဝင်တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား . . .

❧ ❧ ❧

ကားပေါ်မှာ သူတို့အုပ်စု လုံးဝ ပေါက်ကွဲ
လျက် ရှိကြသည်။ ဆန်းသစ်က စတီယာရင်ကို လက်ဖြင့်
တပြန်းပြန်း ပုတ်ရင်း . . .

“မကျေနပ်ဘူးကွာ . . . လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ အဘိုးကြီး
က ဗလင်းကြီး လာရင့်သွားတာ”

“အေးကွာ . . . လုံးဝ မမိုက်ဘူး၊ သူ့အရွယ်ကြီးနဲ့ လူ
ကြီးမဆန်လိုက်တာ၊ သူ့ငယ်ပြန်နေသလား မသိဘူး၊
ငါတို့နဲ့များ ပြိုင်ဖိုက်ချင်နေသေးတယ်”

“မင်းတော့ သွားပြီ ဆန်းသစ်၊ မင်းနဲ့ သူ့သမီးရဲ့ ရှေ့နေ
ကတော့ ရင်မအေးစရာပဲ”

“မရဘူး . . . မရဘူး ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး
သူ့သမီးကို မရအရ ခြွေယူတော့မယ်၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့
သန္နိဋ္ဌာန်ပဲ”

သူတို့အုပ်စု ကားပေါ်မှာ တစ်ယောက်တစ်
ပေါက် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဆန်းသစ်က
ကားကို အင်းယားကန်စောင်းဘက်သို့ မောင်းသွားပြီး အင်း
ယားရေပြင်ကြီးကို ကြည့်ကာ လေတွေတဝကြီးရှူသွင်းလျက်
ဒေါသကို ဖြေဖျောက်ရသည်။ တကယ်တော့ သူ ဝီရနှင့် ရန်သူ
တွေ မဖြစ်ချင်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့သမီးကို ကိုယ်က
စိတ်ဝင်စားခဲ့မိပြီကို။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အလွန်ချစ်စရာ
ကောင်းသော သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာနှင့် က
လေးဆန်လွန်းလှသော အမူအရာတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့်
သူ့လိုက်ကို ဦးဝီရ၏ သမီးအဖြစ် မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ တွေ့ရစဉ်က
အည်းက သူ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့မိတာ။ လူချင်း တေ့တေ့ဆိုင်
ဆိုင် ရင်ဆိုင်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်ကတော့ ဈေးရောင်းပွဲတော်ညမှာ
ဖြစ်သည်။ အဲဒီညမှာလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူ့ကိုမှ
မိလိုက်က လူချင်း လာရောက်ထိတွေ့ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

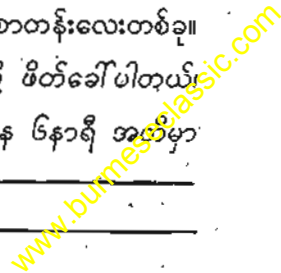

ကောင်းသော ထိတွေ့ခြင်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ကြံကြံ
 ဖန်ဖန် သူ့အင်္ကျီမှာ နှပ်ချေးလာသူတ်သော ကောင်မလေး
 ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုကောင်မလေးကိုပင် သူ စွဲစွဲလမ်းလမ်း
 ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့စိတ် နဂို အရင်းခံကလည်း
 ဦးဝီရအပေါ် လေးစားအထင်ကြီးစိတ်နှင့် စွဲလမ်း သဘောကျ
 ခဲ့တာကြောင့်လည်း သူ့ သမီးဖြစ်သူကို ပို၍ နှစ်လိုမက်မော
 သွားခဲ့သည်လားမသိ။ အခုလို ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် အခြေအနေ
 မျိုးနှင့် ပဋိပက္ခ ဖြစ်ကြရလိမ့်မည်ဟု သူ့ လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့။
 သူ စိတ်ပြေသလောက်ရှိသွားချိန်မှာ ဟိုတစ်
 နေ့ညကစပြီး သူ စုံစမ်းထားခဲ့သော ပိုလိုက်၏ Mobile ဖုန်းက
 လေးဆီသို့ Message တစ်ခု ခပ်သွက်သွက် ပို့ပစ်လိုက်တော့
 သည်။

❖ ❖ ❖

အဲဒီအချိန်က ယဉ်ကျေးက သူငယ်ချင်းတွေ
 နှင့် ဆန်းသစ်အံ့အကြောင်းကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားဖြူပြန်နေ
 ကြချိန်ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် ယဉ်ကျေး၏ Motorola
 ဝန်းရောင် ခေါက်ဖုန်း ပြားပြားသေးသေးကလေးဆီမှ Mes-
 sage ဝင်လာသော တီးလုံးသံကလေး မြည်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်
 သည်။ ယဉ်ကျေးက ဘာရယ်မဟုတ် အမှတ်တမဲ့ ဖွင့်ကြည့်
 ညိုက်တော့ ဖုန်း Screen ကလေးပေါ်မှာ စာတန်းလေးတစ်ခု။

“ကိုယ်နဲ့ ကော်ဖီသောက်လိုက်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။
 ကိုယ့်ကိုခင်ရင် လိုက်ခဲ့နော်၊ ညနေ ၆နာရီ အထိမှာ”

ကိုယ်မင်းရဲ့အိမ်မှာ လာခေါ်မယ်၊ လှလှပြင်ပြီး စောင့်နေပါ . . .

STU "

ဟူသော အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသော စာတန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးက မျက်မှောင်ကလေး ကြုံလိုက်ကာ . . .

“ကြည့်စမ်း . . . STU ဆိုတော့ ဆန်းသစ်အံ့ပေါ့။ အခုပဲ သူ့အကြောင်း ပြောနေကြသေးတယ်၊ သူ့ဆီက Message ဝင်လာတယ်တော့၊ မောင်မင်းကြီးသား သက်တော်ရာကျော် ရှည်ဦးမယ်၊ ကျွန်မကို ကော်ဖီသောက်ဖိတ်တာတဲ့၊ ဒီနေ့ညနေ ၆နာရီမှာ အိမ်မှာ လာခေါ်မယ်တဲ့-အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ . . . ”

ယဉ်ကျေးက Message ကို ဖတ်ပြီးတာနှင့် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထပစ်လိုက်ကာ ကိုယ်ကလေးကို တွန့်တွန့်လိမ်လိမ်ကလေးလုပ်ကာ ကလိုက်ရင်း ဝမ်းသာအားရကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ယဉ်ကျေး၏ပုံစံကို ကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အသည်းတယားယား ပျော်ရွှင်သွား

ကြပုံတွေဖြင့် ဝိုင်း၍ ကောင်းချီးဩဘာ ပေးနေကြ၏။

“ကြည့်စမ်း . . . ဆန်းသစ်အံ့က ခြေလှမ်းတွေ သွက်လှချည်လား၊ ဒီလောက် မြန်မြန်ကြီး ဆက်သွယ်လာလိမ့်မယ်လို့တောင် ထင်မထားဘူး၊ သူ ဆက်သွယ်လာပုံကလည်း အပျံ့စားပဲဆရာ၊ ဟဲ့ . . . အခု လေးနာရီတောင် ထိုးပြီ၊ ခြောက်နာရီလာခေါ်မှာဆိုတော့ ရှင်အိမ်ပြန်တော့လေ၊ ကျွန်မတို့ရော လိုက်ခဲ့လို့ မရဘူးလား”

“ဘယ်ရမလဲဟဲ့ . . . ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကို ဖိတ်တဲ့ဥစ္စာ၊ နေဦး . . . ခြောက်နာရီဆိုရင် ဖေဖေများ အိမ်မှာ ရှိနေမလားမသိဘူး၊ ဖေဖေရှိနေရင်တော့ ဝှပဲ၊ အကျိုးနည်းပြီ . . . ”

“ရှင်မေမေကို အကျိုးအကြောင်း အရင်ပြောထားပြီး လှည့်ပတ်ထွက်ပေါ့ဟယ်၊ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ ထွက်နေကြဥစ္စာ”

“အေး . . . အေး ၊ ကျွန်မ ပြန်ပြီဟေ့၊ အားလုံး တာတာ”

www.burmeseclassic.com

ယဉ်ကျေးက ပျာယီးပျာယာဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ကာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စုရပ်ဆီကနေ အိမ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ရင်တွေလည်း တထိတ်ထိတ် ခုန်နေသည်။ အဲဒီဆန်းသစ်အံ့ဟာလေ လုပ်လိုက်ရင် အဆန်းတကြယ်နဲ့ အမောတကောကြီးပဲ။ လူကို ကမူးရှူးထိုးကို ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ဖေဖေသီလျှင်တော့ လုံးဝ ခွင့်ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဒီလိုပဲ ညာတာပါတေးနှင့် လိမ်ညာပြီး ထွက်ရမှာပဲ။ မထွက်လို့တော့ မဖြစ်။ ဒီလောကမှာ ဆန်းသစ်အံ့ ကော်ဖီသောက်ဖိတ်သည့် မိန်းကလေးဆိုလို့ ယဉ်ကျေးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိလိမ့်မည် ထင်သည်။ အဲဒါ ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူစရာ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်လဲ။ ဒါကို ဘယ်သူမှ တားလို့ မရနိုင်တော့။

အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် ယဉ်ကျေးက ဝုန်းဝုန်း ဝုန်းဝုန်းနှင့် မေမေ့ကို အရင်ဆုံး ရှာဖွေကာ . . .

“ပြောစရာရှိတယ် မေမေ . . . ဖေဖေရော ဟင်”

“သမီး ဖေဖေ သူ Studio အခန်းထဲမှာ ရှိမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လာတာတုန်း၊ ပြူးပြူးပျာပျာနဲ့ မထိတ်သာ မလန့်

သာ ရှိလိုက်တာ သမီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ . . . ”
 “ဟင့်အင်း . . . ဘာမှမဖြစ်ဘူး မေမေ၊ သမီးကို ဆန်းသစ်အံ့က ဒီနေ့ ကော်ဖီသောက်ဖိတ်လို့ ညနေ ၆နာရီ အတိမှာ သူ လာခေါ်မယ်တဲ့ မေမေ၊ အဲဒါ သမီး လိုက်သွားချင်လို့၊ ဖေဖေသီရင် မလွယ်ဘူး၊ ဖေဖေမသိအောင် မေမေ တာဝန်ယူပေးမလားဟင်”

ယဉ်ကျေး၏ စကားကြောင့် မေမေက မျက်ခုံးကလေးပင့်ကာ မျက်လုံးပြူးကလေးနှင့် ယဉ်ကျေးကို ကြည့်၏။ တအံ့တဩနှင့် ရင်ဘတ်ကိုလည်း ဖိထားလိုက်သေးသည်။

“အံ့မယ် . . . သမီးက ဆန်းသစ်အံ့နဲ့ ဘယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဒါက Date လုပ်တဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . မေမေ ကော်ဖီသောက်ရုံပါ။ သူ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ဒီလို တစ်ခါမှ မဖိတ်ဖူးဘူး မေမေ၊ သမီးက ပထမဆုံးပဲ . . . ဟီး ဟီး၊ အဲဒါ သမီး လိုက်သွားချင်တယ်၊ မေမေတားလို့မရတော့ဘူး နော်”

www.burmeseclassic.com

ယဉ်ကျေးက ခုန်ဆွခုန်ဆွကလေးပင် ဖြစ်နေကာ မေမေ့ကို ပရောပရီ ခွဲနဲ့ပွတ်သတ်ရင်း ဇွတ်တရွတ် ပြောလိုက်သည်။ မေမေက သဘောကျစွာ ခပ်တိုးတိုးရယ်မော ရင်း . . .

“ဪ . . . မေမေသမီးတောင် ဒီအရွယ် ရောက်နေပြီကို၊ ကံပါ မေမေက မသွားနဲ့လို့ မတားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်အကြာကြီး မနေရဘူးနော်၊ ဟစ်နာရီ တစ်နာရီခွဲပဲ အချိန်ပေးနိုင်မယ်၊ အလွန်ဆုံး ခုနစ်နာရီခွဲ အရောက် သမီး အိမ်ပြန်လာရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား . . . ”

“အိုကေ . . . မေမေ”

ယဉ်ကျေးက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်ကာ အခန်းထဲသို့ ကမူးရှူးထိုး ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ ဘုရား . . . ဘုရား ဘာဝတ်ရင် ကောင်းမလဲဟင်။ ဝီရိသီသို့ ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ပြေးသွားပြီး တန်းမှာချိတ်ထားသော အဝတ်တွေကို လက်ဖြင့် တဒိုင်းဒိုင်း ဆွဲခွါ ရွေးချယ်ရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ လိမ္မော်ရောင်တောက်တောက် တီရှပ် လက်တိုကလေးနှင့် သရီးကွာတား ဂျင်းဘောင်းဘီ အဖြူကလေးကိုသာ ရွေးချယ်

လိုက်၏။ ဆံပင်တွေကို စပရိန်ကလေးတွေလို တွန့်လိန်ကောက် ကွေးနေအောင် ဆက်တင် အမြန်လိပ်ရသည်။ ရေကို ခပ်သွက် သွက်ချိုးပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါင်ဒါ ခပ်ဖုန်ဖုန်အုပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လိမ္မော်ရောင် ရွဲရွဲကလေး ဆိုးလိုက်၏။ ဖေဖေဝယ်ပေးထားသော Skecher တံဆိပ် Walking Shoe အဖြူနှင့် ပန်းရောင်အကြားကလေးကို ခြေအိတ်ကလေးနှင့် တွဲဝတ်လိုက်သည်။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ ငါးနာရီခွဲနေပြီ။ ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်လာကာ ဖေဖေ့ကို Studio ထဲမှာ ပြေး၍ သွားချောင်း ရသေးသည်။ ဘုရားသကြားမလို့ ဖေဖေ Studio ထဲကနေ ထွက်မလာပါစေနဲ့။ အဲဒီမှာ အံလုပ်တွေ အရမ်းများနေပါစေ။

ခြောက်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလိုမှာ တီခနဲ ဟွန်းသံတစ်ချက်နှင့်အတူ ယဉ်ကျေးတို့ အိမ်ခြံဝန်းကလေးအတွင်းသို့ ဆန်းသစ်အံ့ရဲ့ Celica ပြိုင်ကားကလေး တီခနဲ ရပ်လာခဲ့သည်။

“မေမေရေ သမီးသွားပြီ တာတာ . . . ”

ဟု မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်စဉ်မှာပင် ယဉ်ကျေး၏ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကြီးက ဝုန်းခနဲ ကျလာခဲ့တော့

www.burmeseclassic.com

သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် အဲဒီအချိန်ကျမှ ဖေဖေက စတုဒီယို အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ အပြင်သွားဖို့ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် လုပ်ထားသော ယဉ်ကျေးကို မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်၍ကြည့်ကာ မေးဆတ်ပြရင်း . . .

“ဒါက ဘယ်လဲ သမီး . . .”

“ဟု မေးနေစဉ်မှာပင် တံခါးပခံမှ ဘဲလံတီး သံကလေး မြည်လာ၏။ သွားပြီ . . . ယဉ်ကျေး ရင်ဘတ်ထဲ ဘာမှ မရှိတော့သလို ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်သွားကာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓါတ်ကျသွား၏။ ဖေဖေက သူ့ကိုယ်တိုင် တံခါး သွားဖွင့်လိုက်ပါသည်။

အဖြစ်အပျက်က အားလုံး စနစ်တကျ စီစဉ် အကွက်ချထားသလို စီစဉ်တကျ ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝီရက တံခါးသွားဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ တံခါးဝမှာ ရုပ်နေသော ဆန်းသစ်အံ့ကို လုံးဝမမျှော်လင့်ထားဘဲ မြင်လိုက်ရလော့ ကြောင့် မျက်မှောင်ကြီး အကြီးအကျယ် ကြုတ်သွား၏။ ဆန်းသစ်ကလည်း တံခါးလာဖွင့်ပေးသူကို ဝီရဟု မျှော်လင့်မထားသောကြောင့် လန့်၍တောင်သွား၏။ ယဉ်ကျေးကတော့

အနောက်နားဆီမှာ ရင်တထိတ်ထိတ် သည်းတဖိုဖိုဖြင့် စောင့်ကြည့်လျက်။ မေမေက ဖေဖေကို ထိန်းဖို့ အပြေးအလွှား ရောက်ချလာသည်။

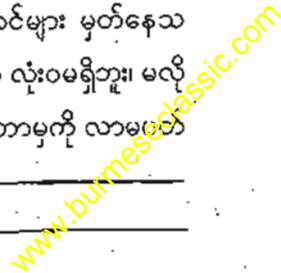
“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘာကိစ္စ မင်းက ငါ့အိမ်အထိ အိမ်တိုင်ရာရောက် ကျူးကျော် ရောက်လာတာလဲ”

ဝီရရဲ့ အသံက ဒေါသတကြီး။ မထူးတော့ပြီမို့ ဦးဝီရနှင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ကာ . . .

“ကျွန်တော် ပိုလိုက်ကို ကော်ဖီသောက် လာခေါ်တာပါ”

ဟု ခပ်တည်တည်ပင် အဖြေပေးလိုက်၏။ သူ့ရဲ့ အဖြေစကားကြောင့် ဝီရတစ်ကိုယ်လုံးရှိသမျှ ဒေါသတွေ အကုန် ပေါက်ကွဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“ဘာ . . . မင်းကများ ငါ့သမီးကို ရာရာစစ၊ မင်းလို ကောင်မျိုးက ငါ့သမီးကို ကော်ဖီသောက်ဖို့ခေါ်သလေး ဘာလေးနဲ့ မင်းကိုယ်မင်း ဘာကောင်များ မှတ်နေသလဲကွ၊ ဒါမျိုးတွေ ငါတို့ယဉ်ကျေးမှုမှာ လုံးဝမရှိဘူး။ မလိုချင်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ မင်း ငါ့သမီးနဲ့ ဘာမှကို လာမလဲ”

သက်နဲ့၊ မင်းနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ချင်ဘူး။ မင်းပြန်တော့၊
အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ရင်ပြန်၊ မပြန်ရင် ငါ ဘာလဲဆို
တာ မင်းသိသွားစေရမယ်”

ဝီရ၏ တစ်ကိုယ်လုံးက ဒေါသဖြင့် နတ်ပူးသ
လို တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေ၏။ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်
ကျစ်ဆုပ်လိုက်၊ ပြန်ဖြန့်လိုက်၊ အံတင်းတင်းကျိတ်လိုက်ဖြင့်
ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် ယောက်ယက်ခတ်နေသ
လောက် ဆန်းသစ်ကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။ ဆန်းသစ်စိတ်
ထဲမှာ အဲဒီလောက် ကဲကဲဆတ်အဖြစ်သည်းလွန်းလှသောဦးဝီရ
ကို နည်းနည်းတော့ ပညာပေးချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။

“နေပါဦး . . . အန်ကယ်၊ အန်ကယ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကြား
မှာ ဘာရန်ငြိုးရန်စများ ရှိဖူးလို့လဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာ
ဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် ခါးသီးနေရတာလဲ၊ ကျွန်တော်
လည်း အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ၊
ပိုလိုက်လည်း အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်
ယောက်ပဲ၊ အရွယ်ရောက်ပြီးသား မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို အရွယ်ရောက်ပြီးသားယောက်ျားလေးတစ်

ယောက်က လွတ်လပ်စွာ မိသားစုသားပီပီ ကော်ဖီ
သောက်ဖိတ်ခွင့် ရှိပါတယ်၊ အဲဒါကို အဲဒီလောက်ကြီး
အန်ကယ် မပေါက်ကွဲသင့်ပါဘူး”

“ဘာကွ . . . မင်းကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လူပါးဝ
လှချည်လား၊ ဟေ့ကောင် မင်း အခုချက်ချင်း ငါ့အိမ်ရှေ့
က ထွက်သွားမလား မသွားဘူးလား၊ အေး မင်း ငါ
အကြောင်း သိမယ်”

ဝီရသည် ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ
တဝုန်းဝုန်းနှင့် ပြေးထွက်သွားကာ ဧည့်ခန်းတွင်ချိတ်ထားသော
ဂျပန်ကင်ဒိုခါးကိုဆွဲယူ၍ ခါးကို ခါးအိမ်မှဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ခါးကို လက်နှစ်ဘက်နှင့်စုံကိုင်ပြီး ပြေးထွက်
လာသော ဦးဝီရကို မြင်လျှင် ဆန်းသစ်က မထိန်းနိုင် မသိမ်း
နိုင်ပင် ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ရယ်စရာကောင်းလိုက်စွာ
ဦးဝီရ၏ ပုံစံကြီးက။ သူ ချက်ချင်းပင် ဦးစိတ်တို့နှင့် မျောက်ညို
ကာထွန်းကို ပြေးမြင်ယောင်လိုက်ပြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို ဘယ်လို
မှ မထိန်းချုပ်နိုင်။ သူ ရယ်မောလိုက်သဖြင့် ဦးဝီရ၏ ဒေါသ
တွေက အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

www.burmeseclassic.com

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ ဟေ့ကောင်၊ မင်း ငါ့ကို အိမ်တိုင် ရာရောက် လာစော်ကားတယ်ပေါ့လေ၊ မင်းကို ငါ မခုတ်ရဲဘူးထင်နေသလား၊ အေး . . . ငါ တစ်ကနေ သုံးအထိ ရေမယ်၊ မင်းဘာသာမင်း အေးအေးဆေးဆေး လှည့်ပြန်ရင်ပြန်၊ မပြန်လို့ကတော့ ငါ ခါးလွတ်က မင်းကို နှစ်ခြမ်းခွဲပြီးသားပဲ၊ ပြီးမှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ငါ ထောင်အကျ ခံလိုက်မယ်၊ မင်းလိုကောင်မျိုးကိုတော့ ငါ သေးသေးတင်ကလေးမှ အထိပါး မခံဘူးကွ”

ဝီရက ခါးကြီးဖြင့် ဆန်းသစ်ကို မြှောက်ရွယ် ကာ အော်ဟစ်နေသည်။ ဦးဝီရ တကယ်ခုတ်လိုက်မည်ဆိုတာ ကို ဆန်းသစ်က သံသရာမရှိ။ သူ အယ်လောက် ဒေါသထွက်နေ သလဲဆိုတာ သူ့မျက်နှာကြီး တစ်ခုလုံး နီရဲ တုန်ခါနေခြင်းက သက်သေပြလျက်ရှိသည်။

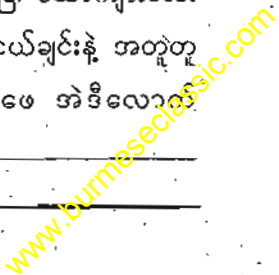
“ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို နှစ်ခြမ်းခွဲတာ မခံနိုင်ဘူး ခင်ဗျ၊ ပိုလိုက် ကိုယ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ နောက်မှပဲ ကိုယ် တစ်ခေါက်ထပ်ဖိတ်မယ်၊ အန်တီ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါ

ဦးမယ် ခင်ဗျာ၊ ပိုလိုက် တာ . . . တာ”

ဆန်းသစ်က အကြောက်အလန့် မရှိသလို မျက်နှာပေးဖြင့် လူစေတက်စေ နှုတ်ဆက်သွားပြီး အေးအေးလူ လူပင် ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်သွား၏။ ဆန်းသစ်၏ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သော ပုံစံမျိုးနှင့် သူ့ကို ပမာမခန့် မထိတရီ လုပ်သွား သော အမူအရာကြောင့် ဝီရက ခါးကြီးတဝင့်ဝင့်ဖြင့် မီးကုန် ယမ်းကုန် ပေါက်ကွဲ၍ မဆုံးနိုင်တော့ချေ။

ဆန်းသစ်၏ ကားကလေး ခြံထဲမှ ထွက်သွား သည်နှင့် ယဉ်ကျေးသည် အခုမှပင် ဖေဖေကို စိတ်ဆိုးဖို့ သတိရလာကာ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို အပြင်းအထန် ဆောင် ပစ်လိုက်ကာ . . .

“ဖေဖေ မတရားဘူး၊ ဖေဖေ လုံးဝ မတရားဘူး၊ အဲဒါ တမင်သက်သက် သမီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်ခွင့်ကို ကျူးကျော်တာ၊ သမီး ဘာမှ မဟုတ်တာ လုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဒီအရွယ်ပဲရောက်နေပြီ၊ ယောကျ်ားလေး သူငယ်ချင်း မရှိရဘူးတဲ့လား၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ အတူတူ ကော်ဖီသွားသောက်တာပဲ၊ ဖေဖေ အဲဒီလောက်

ရှပ်ပျက်ဆင်းပျက် တုံ့ပြန်ဖို့ မကောင်းဘူး”

ယဉ်ကျေးက မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး အော်ပစ်လိုက်မိသည်။ ခုနက တော့ ဘာများဖြစ်မလဲဟု ရင်တမမနှင့် ထိတ်လန့်နေရသော ကြောင့် ဖေဖေရဲ့ဒေါသကို ဆွပေးရာ ရောက်စေမည့် ဘယ်လို အပြုအမူမျိုးမှ မလုပ်ရဲသဖြင့် အသက်တောင်ရဲရဲမရှူမိ။ ဆန်းသစ် အန္တရာယ်ကင်းကင်းနှင့် ပြန်သွားပြီဆိုတော့မှ ယဉ်ကျေးက ဖေဖေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိအင်အားတွေ ဘယ်က ဘယ်လို ဝင်ရောက်လာမှန်းမသိ ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အောင်မယ် . . . ဘာ မတရားဘူးလဲ၊ တရားတယ်ကွ၊ ဖေဖေသမီးကို ဘယ်လိုကောင်မျိုးနဲ့မှ သဘောမတူနိုင် ဘူး၊ မကြည်ဖြူနိုင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် အဲဒီကောင်နဲ့ လုံးဝ ကို မပတ်သက်စေချင်ဘူး၊ အဲဒီကောင်ကို ဖေဖေ နည်း နည်းလေးမှ ကြည့်လို့မရဘူး၊ ပုံစံကိုက ဆောင့်ကြွား ကြွား မြောက်ကြွကြွနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေလဲမသိ ဘူး၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှ လူဖြစ်လာပြီး နှပ်ချေးတောင် မစင်သေးဘဲနဲ့ ဖေဖေလို လူတစ်ယောက်ကို ခြေခွာရာ

လာဆိုင်းချင်တဲ့ကောင်၊ အဲဒီလိုမလောက်လေး မလောက်စား ကောင်မျိုးကို ဖေဖေက စိတ်ကူးထဲ တောင် မထည့်ဘူးမှတ်၊ သမီးလည်း လုံးဝပတ်သက် စရာ မလိုဘူး၊ တခြားရိုးရိုးသားသား ကောင်လေးတွေနဲ့ ဆို ဖေဖေနားလည်ပေးလို့ရသေးတယ်၊ ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ တော့ လုံးဝ နားလည်မပေးနိုင်ဘူး၊ သမီး ကော်ဖီ သောက်ချင်ရင်လာ၊ အခု ဖေဖေနဲ့လိုက်ခဲ့ . . . ဖေဖေနဲ့ အတူတူ သွားသောက်ကြမယ်”

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း ဓမ္မဖေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သောက်ရမှာလဲ၊ ဖီလင်ချင်းမှ မတူတာ၊ သွား ဖေဖေကို မုန်းတယ် . . . သိလား”

ယဉ်ကျေးက မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ဖေဖေကို အော်ပစ်ခဲ့ပြီး အခန်းထဲသို့ တဝန်းဝန်းတဝိုင်းဝိုင်း ပြေးဝင်လာ ခဲ့သည်။ ဖေဖေဝင်လာပြီး ချောလို့မရအောင် အခန်းတံခါးကို အသေ ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ယဉ်ကျေးဘာလုပ်ရင်ကောင်းမ လဲ။ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ပြီး စိတ်ကူးတွေ အယဉ်ကြီး သည်ထားပြီးကာမှ လွဲချော်သွားရသည်အတွက် ဆွေဆွေခန့်

www.burmeseclassic.com

၍ မဆုံးနိုင်။

ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ သွားထိုင်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း သူ့ဆီ e-mail ပို့ကာ လှမ်းတောင်းပန်ဖို့ စိတ်ကူးရသဖြင့် Internet ဝင်လိုက်သည်။ အခုအချိန်ထိ ရင်ခုန်မပြေနိုင်သေး။ ဆန်းသစ်၏ မျက်နှာကလေးကို အာရုံထဲမှာ တရစ်ဝဲဝဲ မြင်ယောင်မိဆဲ။ ဖေဖေဟာ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းပြီး မိန်းကလေးတိုင်း အသည်းစွဲ စုံမက်ကြရသော ဆန်းသစ်ကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ အခုလောက် ကြည့်မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာလဲ။ ရှင်းရှင်းကလေးပေါ့။ ဖေဖေ ဆန်းသစ်ကို မနာလိုဖြစ်နေတာ . . . ဒါပဲ။

ယဉ်ကျေးက ဆန်းသစ်၏ e-mail address ကို မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ သိခွင့်ရပြီးသားမို့ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသည်။

ဆန်းသစ် . . .

ဒီနေ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဖေဖေကို နားလည်ပေးလိုက်ပါ။ ဖေဖေရဲ့ အပြုအမူအတွက် ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။

မနက်ဖြန်ကြာရင် ဆန်းသစ်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတဲ့ Sandwich နဲ့ လာတောင်းပန်မယ်နော် . . . စောင့်နေပါ။

Polite

ယဉ်ကျေးက ထိုစာကလေးကို ခပ်သွက်သွက် ရိုက်လိုက်ပြီး ဆန်းသစ်ဆီသို့ ချက်ချင်း e-mail ပို့လိုက်သည်။ သူ ချက်ချင်း ဖတ်ဖြစ်ဦးမည် မထင်သေး။ သူ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် e-mail တော့ Check လုပ်ရမှာ။

e-mail လုပ်ပြီးလျှင် ယဉ်ကျေးက ကုတင်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်ကြီး ထိုးအိပ်လိုက်ပြီး ဖေဖေကို စတင်၍ ဆန္ဒပြု စိတ်ကောက်နေတော့သည်။

❧❧❧

သူငယ်ချင်းတွေက သူ ပြန်လာသည်ကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩနှင့် ဝိုင်းမေးကြသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီး ပြန်လာတာလဲ၊ ကော်ဖီ မသောက်ဖြစ်ဘူးလား၊ ထွက်သွားတုန်းကတော့ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ရဲ့နဲ့၊ ကြော့ကြော့မော့မော့ကလေး၊ ပြန်လာတော့ မျက်နှာက လင်းတကို ရေဆွတ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ . . . ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ . . . အဘိုးကြီးပေါ့ကွ အဘိုးကြီး အူဂျပ်ခါးကြီးနှင့် ရွယ်လိုက်လို့ ငါ့မှာ တပ်ခေါက်ပြီး ပြန်

လာခဲ့ရတယ်၊ တောက် . . . မကျေနပ်ဘူးကွ၊ သူ့ကို လေးစားခဲ့တဲ့ အရှိန်တွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ဘူး၊ စကယ် ကလေးဆန်တယ်ကွာ၊ လူငယ်တွေအပေါ် လုံးဝနားလည်မှု မရှိဘူး၊ သေချာတာကတော့ သူ ငါ့ကို မနာလို ဖြစ်နေတာ၊ လူကြီးတန်မဲ့နဲ့ကွာ၊ ငါကလည်း အဲဒီလို အခက်အခဲတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် မရ ရအောင်ကို ယူပြုချင်လာတယ်၊ ပိုလိုက်က ချစ်စရာလေးပါ၊ ပိုလိုက်မှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိဘူး၊ ငါ သူ့ကို ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေကြီးကိုတော့ ရေရေလည်လည် အမြင်ကတ်တယ်ကွာ”

သူ့စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်း၍ သီမောကြသည်။

“လိုက်သာလိုက်ကွာ . . . ကောင်မလေးကို မရ၊ရအောင်သာ ဆက်လိုက်၊ အဲဒီလို ရကွ ဝုမ္မာန်ကြီး စောင့်ကြပ်နေတဲ့ကြားက မရ၊ရအောင် လိုက်နိုင်ရင် မင်းရဲ့ အစွမ်းပဲ . . .”

“မပူနဲ့ ဟေ့ကောင်တွေ လိုက်ကို လိုက်မှာ၊ အခုတော့

www.burmeseclassic.com

ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ နောက်ဆုတ်လိုက်ရတဲ့ ခြေတစ်လှမ်းအတွက် ငါ နောက်ထပ် ခြေလှမ်းတွေ အများကြီး ရှေ့ဆက်တိုးဦး မှာ . . . မင်းတို့ စောင့်ကြည့်”

ဆန်းသစ်က အခဲမကျေနိုင်သလို မျက်ဝန်း တွေကို မှေးကျဉ်းပစ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ပိုလိုက်၏ မျက်နှာကလေးကို ပြန်မြင်ယောင်လာစဉ်မှာ သူမ၏ မျက်ဝန်း လှလှတွေထဲက သူ့အပေါ် နွေးထွေးချိုမြိန်သော သံယောဇဉ် ရိပ်ကို သူ ပြန်လည်မြင်ယောင်၍ ခံစားမိသည်။ လူငယ်ချင်းက ပြေလည်နေကြပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် အဘိုးကြီးက ကန့်လန့် ကန့်လန့်နှင့် ဝင်ရှုပ်နေရပါသလဲ။ သူ တောက်တစ်ချက် ခပ်တိုး တိုး ခတ်လိုက်မိသည်။

❧ ❧ ❧

ညက ဖေဖေကို စိတ်ကောက်ပြီး ခပ်စောစော ခပ်အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ မနက်ကျတော့ အစောကြီး နိုးလာကာ ဘဲဥကျေးက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစား ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြသေး။ ယဉ်ကျေးတစ်ယောက် ဘည်း Sandwich လုပ်ဖို့ စတင်၍ ပြင်ဆင်သည်။ Sandwich ပေါင်မုန့်ကလေးတွေကို တြိဂံပုံစံ လှလှပပလှီးဖြစ်ပြီး ခန်းကန်ပြားပေါ်မှာ စိစိရီရီ တင်ထားလိုက်သည်။ အဲဒီနောက် Tuna ငါးဘူးကို ဖောက်လိုက်ကာ Tuna ငါးနှင့် Mayon- naise ကို သမအောင် ရောမွှေလျက် Carrot (မုန်လာဥနီ) ချို အမျှင်အမျှင်ကလေးတွေရအောင် ခြစ်ပြီး Tuna နှင့် ရော

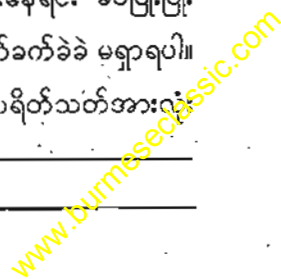
မွေ့လျော်လျှင် Sandwich ထည့်ပို့ အဆာဖြစ်သွားပြီ။ ပေါင်မုန့် ချပ်ကလေးတွေကြား မှာ အဲဒီ Tuna Mayonnaise နှင့် Carrot အဖျင်ကလေးတွေ ရောမွေ့ထားသော အရာတွေကို လှလှပပ ထည့်ညှပ်လိုက်လျှင် Sandwich ကလေးတွေ ဖြစ်သွားပြီ။ Sandwich တွေကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် လုပ်နေမိစဉ်မှာ ယဉ်ကျေး၏ နှုတ်ခမ်းကလေးပေါ်မှာ အပြုံးကလေးက ချိုမြနေသည်။ အဲဒီနောက် လုပ်ပြီးသား Sandwich ကလေးတွေကို ပလပ်စတစ်ဘူး ကြည်ကြည်ကလေးထဲမှာ လှလှပပစီစီရီရီထည့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်ယူလာခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်မှ အဲဒီ Sandwich ဘူးကလေးကို ပါကင်ပေပါကလေးဖြင့် လှလှပပထုပ်ပိုးကာ ပန်းနုရောင်ဖဲကြိုးကလေးဖြင့် ဖဲပွင့်ကလေးပါ စည်းနှောင်လိုက်သည်။ အားလုံးပြီးသွားချိန်မှာ ယဉ်ကျေးက မေသစ်၊ သင်းယုံနှင့် မဇ္ဈတို့ သုံးယောက်ဆီသို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဖုန်းခေါ်လိုက်ကာ ဆန်းသစ်အိမ်သို့ Sandwich သွားပို့မည့် အကြောင်း သတင်းပို့လိုက်သည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားစေပြီး ယဉ်ကျေးက တစ်ယောက်ဆီ

သို့ ဝင်ခေါ်ကာ ဆန်းသစ်အိမ်သို့ လေးယောက်သား ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားပေါ်မှာ လှလှပပ ပါကင်ထုတ်ထားသော Sandwich ဘူးကလေးကို သုံးယောက်သား တစ်ယောက်တစ်ယူညှစ် ကိုင်ကြည့်ကြရင်း . . .

“ပိုလိုက်ရယ် . . . ရှင်တော်တော် တရားမျှတတယ်နော်၊ ကျွန်မတို့ကိုကျတော့ မနက်စောစော ဖုန်းတွေဆက်ခေါ်ပြီး Sandwich ကလေးတောင် ပိုလုပ်မလာဘူး၊ အမလေး ပေးတာများ ရိုးရိုးသားသား ဒီအတိုင်း ဖော့ဘူးနဲ့ ပေးလည်းရတယ်ဟယ်၊ ပိုလိုက်က ပိုကို ပိုလွန်းတယ်၊ ပါကင်တွေ ဘာတွေထုပ်လို့ . . .”

“ရှင်တို့ ဘာသိလို့လဲ၊ ဆန်းသစ်က အရမ်း Romantic ဖြစ်တာ၊ ညက သူ့ကို မေမေ ကင်ဒီခါးကြီးနဲ့ ရွယ်ပြီး မောင်းထုတ်လိုက်တာ ရှင်တို့ သိပြီးပြီမှတ်လား၊ အဲဒါကို အားနာလို့ ဒီ Sandwich နဲ့ သူ့ကို ပြန်တောင်းပန်တာ”

ယဉ်ကျေးက ကားမောင်းနေရင်း ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ပြောလျက် ဆန်းသစ်ရဲ့ လိပ်စာကို ခက်ခက်ခဲခဲ မရှာရပါ။ ဆန်းသစ် ဘယ်မှာနေသည်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ ပရိတ်သတ်အားလုံး

သိပြီးသား။

ဆန်းသစ်တို့ ခြံရှေ့သို့ရောက်လျှင် လေးယောက်သား Sandwich ဘူးကလေးကို သူသွားပေး ငါသွားပေးနှင့် ကားထဲမှာ အတော်လေး ရှန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်လိုက်ကြသေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့ လေးယောက်စလုံး အတူတူ သွားပေးကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ယဉ်ကျေးတို့ လေးယောက်သား ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ခြံတံခါးဘဲလ်ကို တီးလိုက်ပြီး အထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် ထွက်အလာကို စောင့်နေစဉ်မှာ ယဉ်ကျေးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာတွေလုပ်လို့ လုပ်နေမိမှန်း မသိနိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့ဩရင်ခွန်မှုဖြင့် နှလုံးသားက လှုပ်ရှားမှုရိနေတော့၏။

ခဏအကြာမှာ ဆန်းသစ်ကိုယ်တိုင် ညဝတ်အင်္ကျီကလေးဖြင့် ထွက်လာသည်။

“ညက e-mail ရလို့ ကိုယ်စောင့်နေတာ၊ ခြံတံခါးက ဘဲလ်သံကြားရင် ဘယ်သူမှ မဖွင့်နဲ့လို့ မှာထားရတယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဆင်းယူချင်လို့”

ယဉ်ကျေးက ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်၏

အိပ်ရာထကာစ မျက်နှာကို သဘောကျစွာ ကြည်ကြည်နူးနူး ငေးကြည့်နေရင်း ပါကင်ဘူးကလေးကို ဆန်းသစ်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“သိုင်းကျူး ပိုလိုက်၊ ဟာ . . . Sandwich ဘူးက အပျံစားပါလား၊ အိမ်ထဲဝင်ကြဦးလေ၊ ပိုလိုက်တို့ကို ကိုယ် Breakfast တစ်ခုခု လုပ်ကျွေးမယ်”

“အို . . . နေပါစေ၊ အားနာစရာကြီး၊ မနေ့က ဖေဖေရဲ့ အပြုအမူကြောင့် ဆန်းသစ်ကို ကျွန်မ တော်တော် အားနာသွားတာ၊ အဲဒါကြောင့် အခု လာတောင်းပန်တာ”
“ပိုလိုက် တောင်းပန်လိုက်လို့ ကိုယ် ကျေးအေးပြီးသားပါ။ ဖြစ်ဖြစ်ချင်းတုန်းကတော့ ရင်ထဲမှာ တော်တော် တင်းတာဗျ၊ ပိုလိုက်ဖေဖေ အဲဒီလောက် ကြမ်းလိမ်မယ်လို့ ကိုယ် မထင်ခဲ့ဘူးလေ၊ လာပါ . . . လာကြပါ။ အိမ်ထဲဝင်ကြပါ။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက ဘန်ကောက်ကို ခရီး ခဏ ထွက်သွားကြတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ အိမ်က အလုပ်သမားတွေနဲ့ပဲရှိတာ၊ လာပါကွာ၊ Breakfast ကျွေးချင်လို့ပါ”

www.burmeseclassic.com

သူက ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ယဉ်ကျေးတို့လေးယောက်သား မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ အစီအစဉ်လဲ မရှိဘဲ သူ့အိမ်ထဲသို့ လိုက်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ သူ့ရဲ့ အိမ်ကလေးက ချစ်စရာလေး။ အိမ်ရှေ့မှာ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနှင့်ရေကူးကုန်တစ်ခုရှိကာ ခြံဝန်းကလေးက အတော်အသင့် ကျယ်ဝန်းပါသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ပေါ်တီကို မြင့်မြင့်ကို ပွတ်လုံးတိုင်တွေနှင့် ဆောက်ထားပြီး အိမ်တံခါးမကြီးမှာ ကျွန်းကနုတ်တွေပါသော တံခါးကြီးဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်လျှင် နံရံပေါ်မှာ အဖိုးတန် ပန်းချီကားတွေ သူ့နေရာနဲ့သူ စီစီရီရီ ချိတ်ဆွဲထားပြီး ဆန်းသစ်ရဲ့ ဆီဆေးပန်းချီကားကြီးကို ကနုတ်ပန်းခက်များဖြင့် ဘောင်ကွပ်ထားသည်။ အခန်းထောင့်မှာ သပြေသီးမှည့်ရောင် ကျွန်းစန္ဒရားကြီးက ခန့်ညားနေကာ ဒီဘက်မှာ ဆိုဖာဆက်တီတွေ ခင်းထား၏။ အခန်းရဲ့ထောင့်တိုင်းမှာ Indoor Plants တွေထားထားပြီး မတ်တပ်မီးအိမ်လှလှကလေးတွေလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ စနစ်တကျ အလှဆင်ထား၏။ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး အေးစက်တိတ်ဆိတ်ကာ မွှေးပျံ့နေလေသည်။ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့နေအိမ်ကို မနက်

စောစောစီးစီး ယဉ်ကျေးတို့ ရောက်နေတာများ ပေပေသိလျှင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ပြီး တစ်ခါတည်း အသက်တောင် ထွက်သွားမလား မသိ။

“ကဲ . . . ခဏထိုင်ကြဦး။ ကိုယ် Breakfast သွားလုပ်ပေးမယ်။ ပိုလိုက်တို့ ဘာစားချင်သလဲပြော၊ ပေါင်မုန့် မီးကင် Toast နဲ့ Bacon ရယ်၊ ဝက်အူချောင်းရယ်၊ ကြက်ဥကြော်ရယ် စားကြမလား၊ ဒါမှဟုတ် Jacket Potato စားမလား။”

“ကြိုက်တာသာ လုပ်ပါ ဆန်းသစ်ရယ်၊ ဆန်းသစ် ကိုယ်တိုင် လုပ်မလို့လား၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့လည်း ဝင်ကူလုပ်ပေးမယ်လေ။”

“ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေးချင်လို့ပါ။ ဒါဆို မီးဖိုခန်းထဲ လာကြလေ၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး . . . ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး။”

ဆန်းသစ်က ဦးဆောင်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ မီးဖိုခန်းကို အပျံ့စားပြင်ဆင်ထားသည်။ နံရံကပ် ဗီရိုတွေနှင့် မီးဖိုကိုလည်း လျှပ်စစ်မီးခွေလေးခွေပါသော

www.burmeseclassic.com

Over Grill ပါဝင်သော ရောမ မီးဖိုကြီးဖြစ်သည်။
 “ကဲ . . . တာဝန်တွေ ခွဲယူကြမယ်၊ ကိုယ်က Bacon နဲ့ Sausage ကြော်ပေးမယ်၊ ပိုလိုက်က ပေါင်မုန့်တွေ မီးကင်ပေး၊ ပိုလိုက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်က ကြက်ဥကြော်ပေး တစ်ယောက်က ကော်ဖီစက်ထဲကို ကော်ဖီမှုန့် ဖြည့်ပေး၊ တစ်ယောက်က ပန်းကန်တွေ ပြင်ပေး ဟုတ်ပြီလား . . . နေဦးကွာ ဒီသုံးယောက်ရဲ့ နာမည်တွေ ပြောထားဦးလေ၊ အခုဆို သူငယ်ချင်းတွေ တောင် ဖြစ်နေပြီ အခုထက်ထိ နာမည် မသိရသေးဘူး”
 “ဪ . . . ဟုတ်သားပဲ မေ့နေလိုက်တာ ခစ် ခစ်၊ ကဲ . . . မိတ်ဆက်ပေးမယ် ဟောဒါက မေသစ်လွင်၊ သူက သင်းယုံရီ၊ ဒါက မချွဲရီ၊ ကျွန်မတို့လေးယောက်က ဟိုး KG တန်းကတည်းက တွဲလာခဲ့ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညီအစ်မတွေ ထက်တောင် ပိုချစ်ကြသေးတာ၊ ကဲ . . . ဒါကတော့ ဆန်းသစ်အံ့နော် . . . မသိသူ မရှိပါဘူး”
 ယဉ်ကျေးက ဦးဆောင်ပြီး မိတ်ဆက်ပေး

လိုက်လည်။ လူငယ်တွေမို့ ခဏတွင်းမှာပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်မင်သွားတော့သည်။ ဟိုမိန်းမတွေက နဂိုကမှ ဆန်းသစ်ကို ဆွေ့ဆွေ့ခွန်လောက်အောင် သဘောကျသူတွေမို့ ချက်ချင်းပင် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေပမာ ရင်းနှီးပစ်လိုက်တော့သည်။ ဆန်းသစ် တာဝန်ခွဲပေးသည့်အတိုင်း တစ်ယောက်တစ်လက် ဝိုင်းလုပ်ကြရင်း ခဏအကြာမှာ Breakfast ပွဲကလေးက စည်စည်ကားကားဖြစ်လာသည်။ ငါးယောက်သား ကိုယ့်နေရာကိုယ် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြစဉ်မှာ ဆန်းသစ်က ယဉ်ကျေး၏ Sandwich ပါကင်ဘူးကလေးကို သူ့ရှေ့မှာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချထားလိုက်တာ . . .
 “စိတ်မရွံ့နော် . . . ကိုယ်ကတော့ ဒီ Sandwich ကို ဘယ်သူနဲ့မှ မျှဝေပြီးမစားနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းပဲ စားမှာ၊ ဒါက ပိုလိုက်ကိုယ်တိုင် လုပ်လာတာ မဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ပါ . . . ကျွန်မမှာ မနက်က အစောကြီး ထရတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း မီးဖိုခန်းထဲမှာ ကုပ်ကုပ် ကုပ်ကုပ်နဲ့ ကြိုးစားပမ်းစား ဝင်လုပ်ခဲ့ရတာ၊ အခုမနက်

www.burmeseclassic.com

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပြင်သွားမယ်လို့ ပြောပြီး ထွက်လာတော့ ဖေဖေက ဘာမှ မပြောဘူးလေ။ အခုချိန်ထိ ကျွန်မ ဖေဖေကို စိတ်ကောက်ထားတုန်း။ အဲဒီလို စိတ်ကောက်ထားမှ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့် ရမှာဟိ... ဟိ”

ယဉ်ကျေးက ပြုံးစိစိစပ်ဖြဖြ မျက်နှာကလေးဖြင့် ပြောပြနေသည်။ ဆန်းသစ်က ယဉ်ကျေး၏ မျက်နှာချိုချိုလေးကို ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်နေရင်း . . .

“မနေ့က ကင်ဒိုခါးကြီးနှင့် အရွယ်ခံရတာကပဲ ခပ်ကောင်းကောင်းလို့ ပြောရမယ်ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ . . .”

“ပိုလိုက်ရဲ့ ဖေဖေ . . . သူ ပွဲကြမ်းလိုက်တဲ့ ရလဒ်ကို သူ မသိရှာဘူးနော်။ သိများသိရင် ရင်ဘတ်ကြီး ဟက်တက်များ ကွဲသွားမလားမသိဘူး။ မနေ့က သူ အဲဒီလို ပွဲကြမ်းထားလို့ ပိုလိုက်တို့ ဒီနေ့ ကိုယ့်အိမ်ကို ရောက်လာကြတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။ မနေ့ကသာ အေးအေးဆေးဆေး ကော်ဖီသွားသောက်ဖြစ်ကြရင် ဒီနေ့ ပိုလိုက်

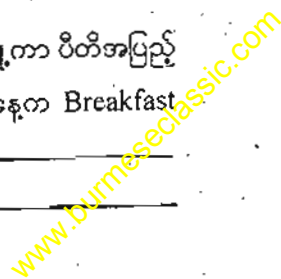
လည်း ကိုယ့်ကို Sandwich တွေ ကိုယ်တိုင်လုပ်ပြီး လာပို့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ . . . ကိုယ်တို့ အခုလို တစ်ချိန်ချိန်မှာ အမှတ်တရဖြစ်လာမယ့် Breakfast ဝိုင်းကလေးလည်း လုပ်ဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ လူငယ်တွေအပေါ် မသိတတ်တဲ့ နားလည်မှု မရှိတဲ့ ဖြစ်ရပ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ရလဒ်ပဲ”

ဆန်းသစ်ပြောတာကို ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ကြ။ ဆန်းသစ်က ယဉ်ကျေး၏ Tunar Sandwich ကလေးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အားပါးတရ မက်မက်မောမော စားပြီး နောက် . . .

“ကိုယ့်တစ်သက်မှာ Sandwich တွေအများကြီး စားခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုလောက် အရသာရှိပြီး နွေးထွေးမှု ပေးနိုင်တဲ့ Sandwich မျိုး တစ်ခါမှ မစားဖူးသေးဘူး။ အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပိုလိုက်”

“You're Welcome”

ယဉ်ကျေးက ပခုံးကလေးကုံ့ကာ ပီတိအပြည့်ဖြင့် ပြုံးပြုံးကလေး ပြောလိုက်သည်။ အဲဒီနေ့က Breakfast

စားပြီး စကားတွေ တောင်စဉ်ရေမရ ပြောကြသေးကာ ယဉ်
ကျေးတို့ မပြန်ခင် မေသစ်တို့က ပိုင်း၍တောင်းဆိုကြသဖြင့်
ဆန်းသစ်က သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြလိုက်သေးသည်။ ဆန်းသစ်
ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အိမ်မှ ပြန်လာတော့ နေ့လည် ဆယ့်နှစ်နာ
ရီပင် ကျော်နေပြီ။

❧ ❧ ❧

.....
: အခန်း . . . (၃) :
.....

ဘယ်တော့ ဘယ်အရာကိုမှ တားဆီးပိတ်ပင်ထားလို့ မရဘူး
ဆိုတာ ဖေဖေ မရိပ်မိခဲ့လို့ပါ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ယဉ်ကျေးနှင့်
ဆန်းသစ်တို့ ပို၍ ရင်းနှီးငြိတွယ်သွားကြကာ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် အဆက်အသွယ်မပြတ် အမြဲရှိကြသည်။ နေ့တိုင်း
e-mail အပြန်အလှန် ပို့သည့်အခါ ပို့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
စုန်း message တွေ သတိရသည့်အခါတိုင်း ပို့ကြသည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံမှာတော့ ဖုန်းတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဆန်းသစ်က သူ့ရဲ့
ဖုန်းတိုင်းပွဲတိုင်းဆီသို့ ယဉ်ကျေးတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်
အထူး ဧည့်သည်တွေအဖြစ် ဖိတ်ခေါ်တတ်မြဲ။ ဆန်းသစ်ရဲ့

စတီတ်ရှိုးတွေတိုင်းမှာ ယဉ်ကျေးတို့က VIP နေရာမှာ ထိုင်ခွင့် ရကြပြီး ယဉ်ကျေးက Mobile ဖုန်းကလေးဖြင့် Video မှတ်တမ်း အမြဲတမ်းတင်ထားလေ့ရှိသည်။ ယဉ်ကျေး၏ Mobile ဖုန်းကလေးက Video ပါ ရိုက်ယူထားလို့ ရသည်မို့ ဆန်းသစ်ရဲ့ စတီတ်ရှိုးပွဲတိုင်းကို အမှတ်တရအဖြစ် အနည်းငယ်စီ Video ရိုက်ယူထားပြီး ဖုန်းထဲမှာပင် သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်နေ့က ဘယ်စတီတ်ရှိုးမှာ သူ ဘာအဝတ်အစားလေးတွေ ဝတ်ထားသည်ဆိုတာကို ယဉ်ကျေးက အချိန်မရွေး ပြန်ဖွင့်ကြည့်နိုင်သည်။ သူ့ကိုပြောပြတော့ သူက ယဉ်ကျေးကို ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး စိုက်ကြည့်နေကာ . . .

“အဲဒါတော့ မတရားဘူးကွာ၊ ပိုလိုက်ကိုလည်း ကိုယ်ပြန် ရိုက်မယ် . . .”

ဟု ဆိုပြီး သူ့ရဲ့ Sony ကင်မရာလေးနဲ့ Video ပြန်ရိုက်ယူလေသည်။ ပြီးလျှင် Video ကင်မရာကလေးကို နှစ်ယောက်စလုံး ပါနိုင်သော အနေအထားတွင် သွားထောင်ထားလိုက်ပြီး ယဉ်ကျေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကာ မေးစေ့မှာ လက်ဖဝါးလေး ထောက်ထားရင်း . . .

“ကဲ . . . ပိုလိုက် ကိုယ့်ကို အင်တာဗျူးလုပ်၊ အဲဒီ အင်တာဗျူးကို ကိုယ် မှတ်တမ်းတင်ထားချင်လို့”

ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလျှင် ယဉ်ကျေးသည် နှုတ်တရက် စိတ်လှုပ်ရှားကာ ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်သွား၏။ ငြီးတော့ ပျော်လည်း ပျော်သွားလေသည်။ ကစားနည်း အသစ်အဆန်းတစ်ခု ကစားရတော့မည့် ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ခွင်ခွင်လန်းလန်း ပြုံးလိုက်ရင်း ယဉ်ကျေးက . . .

“ကောင်းပြီ . . . စမေးမယ်၊ ဆန်းသစ်အံ့ရဲ့ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံး လူတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ . . .”
“ကိုယ့်ရဲ့ မေမေပေါ့”

သူ့အဖြေကြောင့် ယဉ်ကျေးက အနည်းငယ် တော့ မနာလိုသလိုကလေး ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ထားလိုက်ပါလေ။ ယဉ်ကျေးကမှ သူနှင့် ဘာမှ မဆိုင်သေးတာ။

“ဟုတ်ပြီ . . . နောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခု၊ ဆန်းသစ်အံ့ရဲ့ ဘဝမှာ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆ တစ်ခု ပြောပြပါ . . .”

“ကိုယ်က စိတ်ချမ်းသာချင်တယ်၊ ကိုယ့် ဘေးပတ်ဝန်း

www.burmeseclassic.com

ကျင်မှာ ရှိသမျှ လူတွေအားလုံးကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာ စေချင်တယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကြောင့် လူတွေတို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးချင်တယ်။ အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့ အရေးကြီးဆုံး အယူအဆပဲ”

“ဟိုက် ရှားပါး . . . သိပ်ကောင်းတဲ့ အယူအဆပါလား ဟုတ်ပြီ . . . နောက်တစ်ခု ထပ်မေးဦးမယ် . . . ဆန်းသစ်အံ့ရဲ့ အမြဲတမ်း ကိုင်ဆွဲထားတဲ့ ဆောင်ပုဒ်က ဘာလဲ”

“အမြဲတမ်း ရှေ့သို့ ချီတက်မယ် . . .”

သူက ခပ်တည်တည်အဖြေပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးက လက်ခုပ်ကလေး တီးလိုက်ကာ . . .

“တော်တယ်ကွာ . . . ကဲ နောက်ဆုံးမေးခွန်းတစ်ခုမေးမယ်။ ဆန်းသစ်ရဲ့ နှလုံးသားအကြောင်း သိချင်တယ်”

“နှလုံးသားအကြောင်း . . . အင်း သိစေရမယ်။ အခု ချိန်တော့ ကိုယ့်နှလုံးသားက တစ်ခုခုကို ဆာနေတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဘာဆာတာလဲ . . . ကော်ဖီလား”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဟန်မဆောင်နိုင် ဩဘဲ တခစ်ခစ် ရယ်မောမိကြလေသည်။ ဆန်းသစ်က အဲဒီလို ထင်မှတ်တာလေးတွေလည်း လုပ်တတ်သေးသည်။

တစ်ခါကဆိုလျှင် ဆန်းသစ်ဆီမှ ဖုန်းဝင်လာတာ . . .

“ပိုလိုက် . . . ကိုယ် စကိတ်သွားစီးမလို့ လိုက်မလား”

ဟု မေးသည်။ ယဉ်ကျေးက အလန့်တကြား ဖြင့် . . .

“ဘုရားရေ . . . ကျွန်မမှ စကိတ်မစီးတတ်တာ”

“ကိုယ်သင်ပေးမှာပေါ့၊ ပိုလိုက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ခေါ်ခဲ့လေ။ ပိုလိုက်ကို ကိုယ်လာခေါ်ချင်ပေမဲ့ ဒက်ဒီနဲ့ တိုးနေမှာစိုးလို့ လာမခေါ်တော့ဘူး။ ပိုလိုက်ပဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လာခဲ့နော်။ သုဝဏ္ဏ အားကစားကွင်း သိတယ်မှတ်လား။ သုဝဏ္ဏ အားကစားကွင်းဘေးက စကိတ်ကွင်းရှိတဲ့ Restaurant လေ။ အဲဒီမှာ ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေစောင့်နေမယ်။ အခုချက်ချင်း လာခဲ့နော်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ဆုံကြမယ်”

“ဟဲ့ . . . ကျွန်မတို့မှာ စီးဖို့ စက်တိတ်ဖိနပ်တွေမှ မရှိတာ”
“အဲဒါတွေအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကိုယ် အားလုံး စီစဉ်
ပေးမယ် . . . လာသာလာခဲ့”

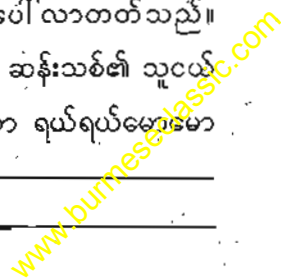
ဟဲ့ ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ ယဉ်ကျေးမှု
သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး လူစုကာ သူချိန်းသော နေရာ
သို့ စိတ်ဝင်တစားပင် သွားရောက်မိလေသည်။ ယဉ်ကျေးတို့
ရောက်သွားတော့ သူတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုက ကြိုတင်ရောက်
နှင့်နေပြီ။ ယဉ်ကျေးက အဲဒီနေ့က ပိုလို့ စံပို့ရှုပ်လက်တို့ အနီ
ရဲရဲလေးနှင့် Scottish စကတ် အနီနှင့် အစိမ်းပတ် အကွက်
ကလေး ဝတ်ထားခဲ့ကာ ခြေအိတ်အနက် ရှူးဖိနပ် အနီရဲရဲ
ကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။ သူက ယဉ်ကျေးကို မြင်သည့်နှင့် . . .

“ဟဲ့လို . . . နီတာရဲလေး”

ဟဲ့ ချစ်စနိုး မျက်နှာပေးကလေးနှင့် အမှတ်
မထင် လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် ယဉ်ကျေးသည် စိတ်လှုပ်ရှား
သွားကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပူနွေးရှိန်းမြဲသွား၏။ သူကတော့
ဘာမှ မထူးခြားသလို ယဉ်ကျေးအတွက် စက်တိတ်ဖိ ဖိနပ်တစ်ရံ
လှမ်းပေးလိုက်ကာ . . .

“ရော . . . ဒီဖိနပ်ကို စီးလိုက်၊ ဘယ်လို စီးရသလဲဆို
တာ ကိုယ်သင်ပေးမယ်၊ အသားယူတာတော့ မဟုတ်
ဘူးနော်၊ လက်တွေ ဘာတွေတော့ နည်းနည်း ကိုင်ခွင့်ပြု
ပါ။ တစ်ခါတလေ ပခုံးလေးဘာလေးလည်း ယိမိချင်ထိမိ
လိမ့်မယ်၊ စိတ်မဆိုးကြေးနော်၊ တိုကောင်တွေက ပိုလိုက်
ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို သင်ပေးလိမ့်မယ်၊ စက်တိတ်ဖိရတဲ့
အရသာဟာ ဘာနဲ့မှ မတူဘူး။ အရမ်းရင်ခွန်ဖို့ကောင်း
တယ်၊ အဲဒီ အရသာကို ပိုလိုက်ကို ခံစားစေချင်လို့”

သူပြောတဲ့အတိုင်းပင် စက်တိတ်ဖိသင်ရသည်
မှာ အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖိုရှိလှသည်။ သူ့ရဲ့လက်နှင့်
ယဉ်ကျေးရဲ့ လက်တို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထိတွေ့ ဆုပ်ကိုင်
ကြသလို ယဉ်ကျေး၏ ပခုံးကလေးနှစ်ဖက်ကိုလည်း သူ့လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်မိသည့်အခါ ကိုင်မိကြသည်။
ယဉ်ကျေးဆီမှ အသည်းတယားယားဖြင့် အာခေါင်ခြစ်၍ စူးစူး
ရှုရှု အော်ဟစ်သံတွေလည်း ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။
မေသစ်တို့၊ သင်းပျံတို့၊ မဉ္ဇူတို့ကလည်း ဆန်းသစ်၏ သူငယ်
ချင်းတွေနှင့် ကောင်းကောင်းအဖွဲ့ကျကာ ရယ်ရယ်မောမော

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေကြသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ယဉ်ကျေးစက်တိတ်စီးတတ်သွား၏။ စက်တိတ်ကွင်းထဲမှာ ယဉ်ကျေးတို့အုပ်စု ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်မိလိုက်ကြ။ ချော်လဲကျလိုက်နှင့် ကလေးတွေလို တစ်ပျော်တစ်ပါးကြီး အော်ဟစ်ဆူညံ၍ မဆုံး။ ယဉ်ကျေးအတွက် ဒါသည် ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံဖြစ်သည်။ ထိုအတွေ့အကြုံကို ယဉ်ကျေး၏ လူငယ်ကလေးက မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့က စပြီး ယဉ်ကျေးတို့အားလျှင် အားသလို သူတို့နှင့် ချိန်းပြီး စက်တိတ် သွားစီးခဲ့ကြသည်။ အဲဒါတွေကိုများ ဖေဖေသိလျှင် မိုးမီးလောင်လိမ့်မည် ထင်ပါရဲ့။

နောက်တစ်ခါကျပြန်တော့ သူက ဆန်းသစ်အံ့ ဆိုသည့်အတိုင်း နောက်တစ်မျိုး ဆန်းသစ် တီထွင်ပြန်သည်။

“ပိုလိုက်ရေ . . . ကိုယ်တို့ ငါးသွားများရအောင် လိုက်မလား”

ဟု တစ်မျိုး ဆိုလာပြန်လျှင် သူ့ကို ထူးပြီး မအံ့ဩတော့သလို . . .

“ဆန်းသစ် ရှင်ဟာလေ တော်တော် အတတ်ဆန်းထွင်

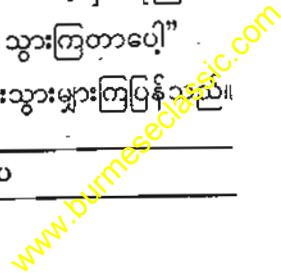
တယ်၊ ကျွန်မမှ ငါးမများတတ်တာ”

“ငါးများတာပဲကွာ . . . ဘာဆန်းလို့တုန်း၊ ငါးများချိတ်မှာ အစာလေးချိတ်ပြီး ရေထဲပစ်ထည့်ပြီး စောင့်နေရုံပဲ၊ ငါးများရတဲ့ဖီလင်ကလည်း ဘာနဲ့မှမတူဘူးကွ၊ ကိုယ်ဘယ်လို ငါးမျိုးရမလဲဆိုတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်မှုနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ငါးစာမှာ ငါးလာဟပ်မဲ့ အချိန်ကို ရင်တမမနဲ့ စောင့်နေရတဲ့ အရသာဟာ သည်းထိတ်ရင်ဖိုပဲ၊ အဲဒီဖီလင်ကို ကိုယ် ကြိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခဏ ခဏ ငါးသွားများတတ်တယ်၊ ငါးရရင်တော့ ကိုယ် ဘာငါးလဲဆိုတာ ကြည့်ပြီး ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တာပဲ၊ ကိုယ်လိုချင်တာက ငါးများရတဲ့ ဖီလင်ကို လိုချင်တာ၊ ကဲ လိုက်မလား . . . မလိုက်ဘူးလား”

“လိုက်မှာပေါ့ . . . မေသစ်တို့ သင်းပျံ့တို့ကိုပါ ခေါ်ခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီ . . . ကိုယ်တို့ Mr. Lonely မှာ ဆုံကြမယ်၊ ပြီးတော့မှ ငါးများတဲ့ ကန်ဆီ သွားကြတာပေါ့”

အဲဒီလို ချိန်းကြပြီး ငါးသွားများကြပြန်သည်။

သူပြောသလိုပင် ပျော်စရာလည်း ကောင်းသည်။ ဘာမှန်းမသိ
 သော ငါးကို စောင့်မျှော်နေကြရင်း စကားတွေ တပြောပြော
 နှင့် အချိန်တွေ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ဆုံးစေသည်။ ယဉ်ကျေးက
 တော့ သူ့ရဲ့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နေထိုင်ပြုမူတတ်ပုံကလေး
 တွေကို နှစ်ခြိုက်မြတ်နိုးခြင်းများဖြင့် အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေ
 မိတတ်သည်။ အခုဆို ယဉ်ကျေး၏ နှလုံးသားနေရာ တော်
 တော်များများကို သူက သိမ်းပိုက်လွှမ်းမိုးထားခဲ့ပြီ။ သူနှင့်
 နေ့တိုင်းလိုလို တွေ့ဖြစ်ကြကာ မတွေ့ဖြစ်သော နေ့များမှာ
 ဆိုလျှင် ယဉ်ကျေးသည် ဘာကို အလိုမကျမှန်းမသိ တစ်ခုခု
 လိုအပ်နေသလို မပြည့်စုံသလိုကြီး ခံစားရကာ ဘေးနားက
 သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ကို
 မည်းပြီး ရန်လုပ်တတ်လာသည်။ သူနှင့်သာတွေ့နေရမည်ဆို
 လျှင် ယဉ်ကျေး၏ မျက်နှာကလေးက ပြုံးချင်တိုင်း ပြုံးနေကာ
 ပျော်၍ မဆုံးချေ။ သေချာသည် . . . ယဉ်ကျေး သူ့ကို
 ချစ်နေမိပြီ။ သူကရော ယဉ်ကျေးကိုမြင်လျှင် ချစ်စနိုး အခေါ်
 အဝေါ်ကလေးတွေ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ဆန်းသစ်တီထွင်ကာ
 ခေါ်တတ်သည်။ ယဉ်ကျေးကို ကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေက

ရွန်းလဲ့ရီဝေစွာ အရည်တဖိတ်ဖိတ် လက်နေတတ်သည်မှာ
 အချစ်ကြောင့်များလား။ အို . . . သူလည်း ယဉ်ကျေးလိုပဲ
 ယဉ်ကျေးကို မချစ်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ ဘယ်လို အတားအဆီး
 အနှောင့်အယှက်တွေပဲ ရှိပါစေ သူဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ
 ယဉ်ကျေးကို ချစ်စကား ဆိုရမည်။ အဲဒီနေ့ကို ယဉ်ကျေး
 တိတ်တဆိတ် မျှော်လင့် စောင့်စားနေခဲ့မိသည် မှန်သော်လည်း
 တကယ်တမ်းမှာ အဲဒီနေ့ကလေး ရောက်ရှိလာခဲ့ချိန်တွင်
 ယဉ်ကျေး လုံးဝ ကြိုတင်သတိမထားမိဘဲ အငိုက်မိပါသွားခဲ့
 ခြင်း ဖြစ်သည်။ သိတယ် မဟုတ်လား . . . ထုံးစံအတိုင်း
 ဆန်းသစ်အံ့ပဲလေ။

“ပိုလိုက် . . . ကိုယ် ပိုလိုက်ကို တစ်ခု တောင်းဆိုမလို့ ခွင့်ပြုမလား”

“ဘာလဲဟင် . . . ဘာတောင်းဆိုမှာလဲ”

“ပိုလိုက်ကို ကိုယ် တစ်နေရာကို ခေါ်သွားပြီး တစ်ခုခု ပြုချင်လို့ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်း ခေါ်သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ပိုလိုက်ကို မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပြီး ခေါ်သွားချင်တာ၊ အဲဒါကို ခွင့်ပြုမလား”

ယဉ်ကျေးသည် သူ့စကားကြောင့် နည်းနည်းတော့ ကြောင်သွား၏။ အဲဒီ ဆန်းသစ်ဟာ ဘာတွေ အတတ်ဆန်း ထွင်ဦးမည်မသိ။ သို့သော် ယဉ်ကျေးသည် သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ ငြင်းဆန်ပယ်ရှားခြင်း မရှိခဲ့ဖူးသူပီပီ ခေါင်းကလေး

သာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ . . . မဟုတ်တရုတ်တွေတော့ မကြံစည်နဲ့နော် . . .”

ဟု အသာတကြည်ပင် ခွင့်ပြုလိုက်မိ၏။ သူက ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာပေးနှင့် ယဉ်ကျေး၏ မျက်လုံးတွေပေါ်မှ ပုဝါကလေးတစ်ခု စည်းနှောင်ပစ်လိုက်၏။ ပုဝါကလေးက ပိုးသားပုဝါကလေးမို့ ယဉ်ကျေး၏ မျက်လုံးတွေပေါ်မှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစွာ ထိတွေ့နေလျက် ဘာကိုမှ ယဉ်ကျေး မမြင်ရတော့ချေ။

“ကဲ . . . လာ ကားပေါ်တက်၊ ခလုတ်တိုက်မယ်နော် သတိထားဦး”

သူက သူ့ကား ရှေ့ခန်းမှာ ယဉ်ကျေးကို ထိုင်စေသည်။ ယဉ်ကျေးသည် ချက်ချင်းပင် အကောင်းပကတိကနေ မျက်စိမမြင်သူတစ်ယောက်လို စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ကားပေါ်သို့ တက်ရ၏။ သူက အေးအေးဆေးဆေးပင် ယဉ်ကျေး ကားပေါ်သို့ တက်ပြီးချိန်မှာ ယဉ်ကျေး၏ ကားတံခါးကို ညင်ညင်သာသာ ပိတ်ပေးပြီး သူလည်းကားပေါ်သို့တက်ကာ မော့

www.burmeseclassic.com

ထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်လမ်းလုံး မျက်စိတွေကို အပိတ်ခံရထားသောကြောင့် ယဉ်ကျေး၏ အဖြစ်က ပြန်ပြေးဆွဲ ခံလာရသူ တစ်ယောက်လို ရယ်စရာလည်းကောင်းသည်။ လူတွေများမြင်လျှင် ဘယ်လောက်များ ရယ်မောကြမည် မသိ။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ . . . ဟင်”

ဟု မေးကြည့်လျှင် သူက . . .

“ကျေးဇူးပြုပြီး မေးခွန်းတွေကို မမေးကြေးကွာ . . .”

ဟု ခပ်တိုးတိုးသာ ဖြေ၏။ သူ့ကားပေါ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ရေမွှေးနံ့ကလေး သင်းပျံ့ပျံ့လေး မွှေးအိနေကာ Aircón ကြောင့် အေးမြနေ၏။ ယဉ်ကျေးသည် သူ့ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာကို မမှန်းဆနိုင်သေး။ ပဟေဠိတွေ မေးခွန်းတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် သူခေါ်ရာ နောက်သို့ပင် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး တကယ် လိုက်လာခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ ကားသံတွေ ဆူညံနေတာကိုတော့ ကြားနေရသားပင်။ ဒါဆို မြို့လယ်ခေါင် တစ်နေရာရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ မြို့ပြင်တော့ မဖြစ်နိုင်။ သေချာတာကတော့ သူ့ဟာ ယဉ်ကျေးကို ကားတင်ပြေးတာတော့ မဖြစ်နိုင်။

အတော်လေးကြာအောင် မောင်းလာခဲ့ပြီးမှ သူက ကားကို တစ်နေရာမှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . ဆင်းလို့ရပြီ . . . လာ”

သူက တံခါးဖွင့်ပေးလျှင် ယဉ်ကျေးသည် အကန်းတစ်ယောက်လို ဟိုစမ်းဒီစမ်းနှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရသည်။ ဘယ်နေရာရောက်ပြီလဲဟင်ဟု သူ့ကို မမေးရ။ သူက မေးခွန်းတွေ မမေးပါနှင့်ဟု ဆိုထားသည် မှတ်လား။ သူတွေများ ဝိုင်းကြည့်နေကြသလားဟင်။ သူ့ဟာ သိပ်ကို အတတ်ဆန်းထွင်လွန်းတဲ့ ကောင်ကလေးပဲ။ ယဉ်ကျေးသည် နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ရှက်ပြီးကလေး ပွင့်လန်းစွာဖြင့် ခပ်ဖြေးဖြေး ချင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

“ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ ပိုလိုက် ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ကိုယ့်လက်ကို အသာလေးဆွဲထား၊ ကိုယ်အသားယူတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပိုလိုက်ကို ကူညီတာ ခလုတ်တိုက်လဲမှာ စိုးလို့ . . .”

ဟု သူက ဆိုလိုက်သေးသည်။ ယဉ်ကျေးသည် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောမိ

www.burmeseclassic.com

လျက် သူခေါ်ရာ နေရာဆီသို့ ဆက်လိုက်သွားခဲ့၏။ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်နေရာလဲဆိုတာကို မှန်းဆမြင်ယောင် ကြည့်မိသည်။ သေချာတာတော့ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုပဲ။ Hotel ကြီး တစ်ခုလား ဒါမှမဟုတ် Shopping Mall ကြီး တစ်ခုများလား။ အဝင်အဝ တံခါးကနေ ဝင်လာခဲ့ပြီး ရုတ်တရက် အေးစက် သွားသော အထိအတွေ့ကို ခံစားမိသည်။ ဟုတ်ပါတယ် . . . Aircon တွေ ဖွင့်ထားတဲ့ အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခု ဖြစ်မှာပါ။

တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် သူက ရပ်လိုက် သည်။ ယဉ်ကျေးက မသိမသာလေးနားစွင့်နေလိုက်သည်။ သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ခပ်တိုးတိုး တစ်ခုခု ပြောနေပုံရသည်။

“ကဲ . . . ယဉ်ကျေး မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လို့ရပြီ”

ဟဲ့ သူက ခွင့်ပြုလိုက်သောအခါ ယဉ်ကျေး သည် မျက်နှာပေါ်မှာ စည်းထားသော ပန်းနုရောင် ပိုးပုဝါ လေးကို ဆတ်ခနဲ အလျှင်အမြန် ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်ကာ မျက်လုံး တွေကို အမြန်ဆုံး အလုပ်ပေးလိုက်သည်။ အိုး . . . ယဉ်ကျေး ရောက်နေသည်မှာ Myanmar Shopping Mall ထဲရှိ ရတနာ တွေ ရောင်းသောကောင်တာမှာကို။ ယဉ်ကျေးရဲ့ရှေ့မှာ ကတ္တီ

ပါဘူးကလေးတစ်ခု ဖွင့်ထားသည်။ ဘူးကလေးထဲမှာ အသည်း ခုံဖော်ထားသော ပလက်တီနမ်ဖြင့် ကွပ်ထားသည့် စိန်ပွင့် ကလေး နှစ်ပွင့်သာပါသည့် လက်စွပ်ကလေး နှစ်ကွင်း။ ဘုရားရေ . . . ဒါ ဘာအဓိပ္ပါယ်ပါလိမ့်။

ယဉ်ကျေးသည် တထိတ်ထိတ် ရင်ခုန်လှိုက် မောသွားပြီး သူ့မျက်နှာကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်မိ လျှင် သူ့မျက်လုံးများက ယဉ်ကျေးကို ရီဝေညှိုငင်စွာ စိုက် ကြည့်နေကြသည်။ ပြီးတော့ လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် တစ်ခွန်း ပြော၏။

“ပိုလိုက် ကိုယ့်ကို မေတ္တာမျှပါ”

တဲ့။ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော ယဉ် ကျေး၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့သော ထို ရည်းစားကလေးကြောင့် ယဉ်ကျေး၏ နှလုံးသားတွေ တသိမ့်သိမ့်ခနဲသွားလေသည်။ ကြည့်စမ်း . . . သူ ပြောတတ် လိုက်တာ မေတ္တာမျှပါတဲ့။ ယဉ်ကျေးသည် ဘယ်လိုမှ ခုခံနိုင် စွမ်း မရှိသူလို နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ယစ်မူးတုန်ယင်လျက် သူ့မျက်နှာကလေးကို ပြန်လည် ရင်ဆိုင်စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိ

www.burmeseclassic.com

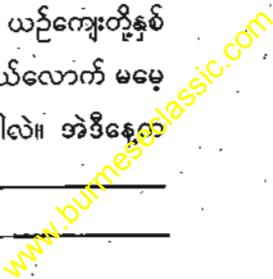
တာ . . .

“ဆန်းသစ်ရယ် ရှင် သိပ်တတ်နိုင်တာပဲ၊ မေတ္တာမျှပါတဲ့ လား။ အဲဒီ မေတ္တာမျှခွင့်ကိုရဖို့ ကျွန်မ ဘယ်လောက် တောင် မျှော်လင့်ရင်ဖို့ခဲရသလဲဆိုတာ ရှင်မသိဘူးနော် ကျွန်မကတော့ ရှင်လို စကားအဆန်းတွေ မပြောတတ်ဘူး၊ ရိုးရိုးကလေးပဲဖြေမယ် . . . ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ် . . . ”

ယဉ်ကျေး၏ အဖြေစကားကြောင့် ကောင်တာမှ အမျိုးသမီးကလေးတွေက သဘောကျစွာ ပြုံးရယ်လိုက်ကြသည်။ အားလုံးက ယဉ်ကျေးတို့နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ နေရာကလေးက တကယ်ကို Romantic ဖြစ်သော နေရာလေး။ သူ့ရဲ့ အပြုအမူကလေးကလည်း တစ်သက် မမေ့စရာ Romantic အပြုအမူကလေး။ ပြီးတော့ . . . သူပြောခဲ့သော စကားလေးတစ်ခွန်းကလည်း “ယဉ်ကျေး ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်းမရှိလောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိလွန်းသော မေတ္တာစကားလေး။ ကဲ . . . ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့တို့ ယဉ်ကျေး ငြင်းဆန်နိုင်မှာလဲ။ နဂိုကတည်းက ယဉ်ကျေး

သူတို့ သိပ်ချစ်နေခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။ အဲဒီမှာ ထပ်ပြီး သူ့ရဲ့ ခုန်ရေးဆိုပုံလေးက ဘယ်သူနှင့်မှ မတူအောင် ထူးခြား ဆန်းကြယ်လွန်းလှသည်မို့ ယဉ်ကျေး၏ ယစ်မူးတိမ်းညွတ်မှုတို့က သယ်လိုမှ တားဆီးထိန်းချုပ်၍ မရနိုင်တော့။

ယဉ်ကျေး၏ အဖြေကြောင့် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး လင်းလက်တောက်ဝစွာ ပြုံးလျက်ရှိသည်။ အဲဒီနောက်သူ့က ယဉ်ကျေး၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲကာ လက်စွပ်ကလေးကို ယဉ်ကျေး၏ ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်ကလေးမှာ အသာအယာပင် ဝတ်ပေးလိုက်တော့၏။ လူတွေအများကြီး ခိုင်းကြည့်နေကျသည်ကိုလည်း သူ ဧမူ။ သူ့အာရုံထဲမှာ ယဉ်ကျေးတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတော့သလိုပင်။ ယဉ်ကျေး၏ လှလုံးသားသည် ရင်ဘတ်ထဲမှာ ယိမ်းနွဲ့ကခုန်စွာ လှုပ်ရှားနေသည်။ ယဉ်ကျေးနှင့် သူ့၏ မျက်လုံးနှစ်စုံမှာ နွေးထွေးနက်ရှိုင်းစွာဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မက်မောစုံမက်စွာ ဝေးထွက်ကြည့်နေမိကြသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ယဉ်ကျေးတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဘယ်လောက် မမေ့စရာ ကောင်းသည့် နေ့ကလေးတစ်နေ့ပါလဲ။ အဲဒီနေ့က

လေးကို နောင် ဘယ်အချိန် ဘယ်ရောက်ရောက် ယဉ်ကျေး အစအဆုံး အသေးစိတ် ပြန်ပြောနိုင်လိမ့်မည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဆူးလေဘုရားမှာ ဘုရားဖူးရ အောင် . . . ပထမဆုံး ချစ်သူတွေဖြစ်တဲ့ အထိမ်း အမှတ်ပေါ့”

ဟု သူက ဆိုပြီး ယဉ်ကျေး၏ လက်ကို ဆွဲကာ ဆူးလေဘုရားသို့ လမ်းလျှောက်ပြီး သွားဖူးကြသည်။ ယဉ်ကျေး တစ်သက်မှာ အခုလောက် ဘယ်တုန်းကမှ ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိ။ နှစ်ယောက်စလုံး အပျော်မျက်နှာ ကိုယ်စီဖြင့် တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကြာခဏ ဝဲဝဲကြည့်မိကြသည်။ ဆူးလေဘုရားမှာ ယဉ်ကျေးတို့ ဘုရားဖူးကြတော့ လူတွေအား လုံးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ဆီမှာ . . . ပြီးတော့ ယဉ်ကျေးဆီမှာ စူးစူးစိုက်စိုက် ဝိုင်းအုံ့စိုက်ကြည့်လျက်ရှိကြသည်။ ယဉ်ကျေးရင် ထဲ အနည်းငယ်တော့ ရှိန်းမြဲနွေးဖိုကာ ရှက်သလိုလို မနေတတ် သလိုလိုကြီး ခံစားမိသည်။ သူကတော့ ဒီမျက်ဝန်းအကြည့်တွေ ကို ခံနိုင်ရည် ရှိပြီးဖြစ်သလို ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်။ အင်းလေ . . . သူဟာ Celebrity တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ကို

ချစ်ကြတဲ့ ပရိတ်သတ်တွေအများကြီးရဲ့ကြားမှာ သူဟာ နေသားတကျ ရှိခဲ့ပြီ။ ယဉ်ကျေးကသာ အခုချိန်ကစပြီး Celebrity တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူအဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ စိတ် ဝင်စားမှုတွေအားလုံးကို ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိဖို့ ကြိုးစားရမည်။ ယဉ်ကျေးအတွက်တော့ သိပ် အထူးဆန်းကြီး မဟုတ်လှပါ။ ဆေးနှင့်သွားလျှင်လည်း အခုလိုပင် ဖေဖေပရိတ်သတ်တွေရဲ့ ခီတ်ဝင်တစား အာရုံစိုက် ဝိုင်းကြည့်ခြင်းကို ခံရတာပင်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းကတော့ ခံစားချက်ခြင်းက မတူချေ။ ယဉ်ကျေးသည် ဖေဖေရဲ့ သမီးအဖြစ် ဂုဏ်ယူကျေနပ်မှု တစ်မျိုးဖြင့် ပျော်ရွှင်နေရုံလောက်သာ ရှိခဲ့သည်။ အခုတော့ ခြန်မာပြည်မှာ အလွန်ကျော်ကြားသော ထိတ်ထိတ်ကြံ အဆိုတော် ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ ချစ်သူဖြစ်ခွင့် ရခဲ့ပြီမို့ ယဉ်ကျေးသည် ဖေဖေသမီး ဖြစ်ရသည်ထက် အတိုင်းအဆမဲ့ ဤပို၍ ရင်ခုန်ဂုဏ်ယူမိလေသည်။ အဲဒါကိုများ ဖေဖေသိလျှင် ယဉ်ကျေးကို ဘယ်လောက်များ မွေးရကျိုးနပ်တဲ့ သမီးလည်းဟု အပြစ်ဆိုမှာ မလွဲချေ။

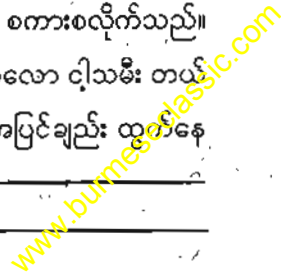
ယဉ်ကျေးနှင့် ဆန်းသစ်တို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားမိသည့် အချိန်မှစ၍ ဖေဖေ မရိပ်မိရလေအောင် သိုသို သိပ်သိပ် လျှို့ဝှက်ဝှက်နှင့် နေခဲ့ကြရသည်ကို ဆန်းသစ်တ သိပ်တော့ မကျေနပ်လှ။ သို့သော် . . . ယဉ်ကျေးက ဖေဖေ အကြောင်းကို ယဉ်ကျေးသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖေဖေလောက် သူ့သမီးကို နှမြောတွန့်တို သဝနံတို တတ်သော ဖခင်မျိုး နောက်ထပ်တစ်ဦး မရှိတော့နိုင်။ ဖေဖေသည် ယဉ်ကျေးကို အသည်းစွဲနေအောင် ချစ်မြတ်နိုးကာ ပိုးမွှေးသလို တယုတယမွှေးလျက် ကြေးမုံပြင်တစ်ချပ်လို အရိပ် တကြည့်ကြည့်နှင့် ဂရုတစိုက် ရှိလွန်းလှသလောက် သူ့သမီးကို တခြားကောင်လေး တစ်ယောက်ယောက် သူ့ရင်ထဲကနေ ဆွဲထုတ်ယူငင်သွားမှာကိုတော့ သေမလောက် ကြောက်ရွံ့သူ

ဖြစ်သည်။ အဲဒါကို ယဉ်ကျေး အသိဆုံး။

ဆန်းသစ်တလည်း ဘိုးတော်ကြီးအကြောင်း အနည်းအကျဉ်းတော့ မိတ်ဆက် ခံခဲ့ရပြီးပြီမို့ အခုချိန်မှာ ပြဿနာ မဖြစ်ချင်သေး။ ထို့ကြောင့် အေးအေးဆေးဆေးပင် ယဉ်ကျေး တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း ဦးဝီရ မသိအောင် သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ချစ်သူဘဝကို လျှို့ဝှက်ဖုန်းကွယ် ပေးထားရ သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ချစ်သူဘဝမှာ သူ့ရဲ့ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် ဆန်းသစ်တီထွင်လွန်းတတ် မှုတွေကြောင့် ပျင်းဖို့မကောင်း။ ယဉ်ကျေးက အမြဲတမ်း ရင်ခုန် ပျော်ရွှင်နေရသည်။

ဒီနေ့တော့ ယဉ်ကျေးက ဆန်းသစ်နှင့် တွေ့ဖို့ ချိန်းထားသည်မို့ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်မှ Breakfast စားပြီးသည် နှင့် အပြင်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်စဉ် အခုတလော ယဉ်ကျေးကို သင်္ကာမကင်းဟန်ဖြင့် မျက်စိဒေါက်ထောက် စောင့်ကြည့်နေ သော ဖေဖေက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ စကားစလိုက်သည်။

“ပိုလိုက် . . . ခဏနေဦး၊ အခုတလော ငါ့သမီး တယု မြေမငြိမ်ပါလား၊ နေ့တိုင်းလိုလို အပြင်ချည်း ထွက်နေ

တာပဲ . . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုန်း၊ ဣန္ဒြေကို မရဘူး၊ မိန်းကလေးပီပီ အိမ်ထဲမှာ တစ်နေ့တစ်လေလောက် အေးအေးဆေးဆေးနေပါဦးလား၊ ဘယ်တွေ လျှောက် သွားနေတာတုန်း။”

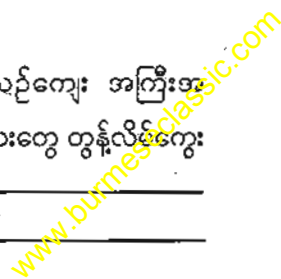
ဟု သံသယ မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ကာ မေးလျှင် ယဉ်ကျေးသည် ထိတ်ခနဲ ရင်ဖိုသွားပြီး ဘာပြန်ပြောရ မှန်း မသိလောက်အောင် ဆွံ့အတုန်လှုပ်သွား၏။ မတော်တဆ ဖေဖေ ရိပ်မိသွားမှာ စိုးရိမ်လှသည်။ မျက်နှာမပျက်အောင် ဟန်ဆောင်ထိန်းသိမ်းရင်း မေမေထံသို့ မသိမသာတစ်ချက် စိုးကြည့်မိလိုက်သည်။ မေမေက မသိချင်ဟန် ဆောင်နေ၏။ ယဉ်ကျေးနှင့် ဆန်းသစ်တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို မေမေကိုတော့ ယဉ်ကျေးက အစအဆုံး ဖွင့် ပြောပြထားပြီးဖြစ်သည်။ မေမေက ယဉ်ကျေးကို နားလည် သိမြင်ကာ ယဉ်ကျေးနှင့် မျှဝေခံစားပေးနိုင်သော သူငယ်ချင်း နှင့်တူသည့် မိခင်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဖေဖေကသာ . . . ။

“အဟင်း . . . ဟို ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဒီလိုပဲ လျှောက်လည်နေတာပါ။ သင်

တန်း တစ်ခုခု တက်ရရင်ကောင်းမလားလို့”
“ဘာသင်တန်းတက်မှာလဲ၊ တက်ချင်ရင်လည်း ဖေဖေ ကို ပြောလေ၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် လိုက်အပ်ပေးမှာပေါ့၊ သင်တန်းတက်ချင်ရင်လည်းတက်၊ အတွေ့အကြုံတစ်ခု ခုရအောင် အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်ရင်လည်း လုပ်ပါ လား၊ သမီးကျောင်းပြီးကတည်းက ဘာမှ မလုပ်သေးဘဲ ဝေလေလေ လုပ်နေတာ နည်းနည်းကြာလာပြီ၊ ဒီလို အလဟဿကြီး အချိန်ဖြုန်းနေတာ ဖေဖေတော့ မကြိုက်ဘူး၊ အလကား စိတ်လေလွင့်တယ်၊ အားအား ယားယား လျှောက်သွားနေတော့ သမီးကို ကြိုက်တဲ့ ကောင်တွေက တကောက်ကောက်လိုက်၊ သူတို့ကို လိုက် ခွင့်ရအောင် အခွင့်အရေးပေးထားသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ကဲ . . . ဒီနေ့တစ်နေ့တော့ အိမ်ထဲမှာ မေမေနဲ့အတူတူ နေပေးစမ်း၊ အိမ်အလုပ်တွေကို မေမေနဲ့ကူလုပ် ပေး . . . ဟုတ်ပြီလား။”

ဖေဖေစကားကြောင့် ယဉ်ကျေး အကြီးအ ကျယ် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွား၏။ မျက်ခုံးကလေးတွေ တွန့်လိမ်ကွေး

ကောက်သွားကာ နှုတ်ခမ်းက စုထွက်သွား၏။ ကိုယ်ခန္ဓာက လေးကို တွန့်လိမ်ပစ်လိုက်တာ . . .

“ဟာ . . . ဖေဖေကလည်း အဓိပ္ပါယ် မရှိတာ၊ သမီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားပြီးပြီ၊ ဒီနေ့ လျှောက်သွား ကြမှာ၊ သမီးမလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး ဖေဖေ၊ နောက်ရက်ကျ မှ နေပေးပါမယ်၊ ဒီနေ့တစ်နေ့တော့ သမီးကို ခွင့်ပြုပါ”

ဖေဖေက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်လျက် ယဉ်ကျေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဖေဖေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ခပ်ကြာကြာ ရင်မဆိုင်လိုသောကြောင့် ယဉ်ကျေးက မျက်လုံး ကို တစ်နေရာသို့ လွှဲထားလိုက်သည်။ ဖေဖေက ခဏမျှ တိတ် ဆိတ်နေကာ နောက်တော့ . . .

“ကောင်းပြီ . . . ဒါဖြင့်လည်း ဒီနေ့တော့သွား၊ မနက် ဖြန် သမီး အိမ်မှာ တစ်နေ့လုံး နေရမယ်၊ ဒါပဲ ဖေဖေ ပြောထားပြီးပြီနော်၊ သမီးကို ဖေဖေသိပ် ကြည့်မရချင် တော့ဘူး၊ တကယ် . . . ရှိုးကလည်း များလိုက်တာ၊ အပြင်ထွက်ရင် အရင်ကနဲ့ကို မတူဘူး”

ဖေဖေက မကျေမနပ်ဖြင့် ဆူပူပြောပြီး

ထမင်းစား စားပွဲဆီမှ ထွက်သွား၏။ ယဉ်ကျေးသည် ဇက်ကံ လေးကို ပုလိုက်ကာ ဖေဖေမသိအောင် အနောက်ကနေ အသံ တိတ် ဟီးဟီးဟားဟား လုပ်နေလိုက်သေးသည်။ မေမေက ယဉ်ကျေးကို ချစ်စနိုး မျက်စောင်းချီကာ . . .

“ကောင်မလေးနော် . . . တော်တော်ကနေ၊ သမီးဖေဖေ သိသွားရင် မလွယ်ဘူး၊ အနေအထိုင်လည်း ဆင်ခြင်ကြ ပြီး၊ သူ လုံးဝ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ မနည်း ပြောယူရမှာ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး သတိပေး၏။

“အဲဒါကြောင့် မေမေ့ကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချစ်ဆုံး . . .”

ယဉ်ကျေးက မေမေ့ကို ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ကလေး ပြော လိုက်ရင်း မေမေ့ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို အားပါးတရမွှေးကြူဖြစ်ခဲ့ ကာ အိမ်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ တော်ကြာ ဖေဖေ စိတ်ပြောင်းသွားရင် မလွယ်။

ယဉ်ကျေးက ကားမောင်းလာရင်း ဆန်းသစ် နှင့် ချိန်းထားသော အင်းလျားကန်စောင်းဘက်ဆီသို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ အင်းလျားသို့ ယဉ်ကျေး ရောက်သွားချိန်မှာ ဆန်းသစ်

www.burmeseclassic.com

၏ ကားကလေးက ရောက်နေပြီ။ ယဉ်ကျေးက ဆန်းသစ်၏ ကားနှင့် ဘေးချင်းကပ်မှာ ပါးကင် ထိုးလိုက်ကာ ဆန်းသစ်၏ ကားမှန်တံခါးကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် တစ်ဒေါက် ဒေါက် ခေါက်လိုက်၏။

“ပိုလိုက်ကလည်းကွာ ကြာလိုက်တာ၊ ကိုယ် စောင့်နေ တာ ဆယ်မိနစ် ကျော်သွားပြီ”

ဆန်းသစ်က ကားထဲမှ ထွက်လာပြီး ကလေး ဆိုးတစ်ယောက်လို ဆူပူပူ မျက်နှာပေးဖြင့် ပြော၏။ ယဉ်ကျေး က ချစ်စဖွယ် ရယ်မောပစ်လိုက်ကာ . . .

“အမလေး . . . ဖေဖေရစ်နေလို့တော်၊ မနည်း လစ် ထွက်လာရတယ်၊ မနက်ဖြန်ဆို အိမ်မှာ တစ်နေကုန် နေရမယ်တဲ့၊ လုံးဝ အပြင်မထွက်ရဘူးတဲ့တော်”

ဟု မျက်ခုံးကလေးကိုပင့်၊ မျက်လုံးကလေးကို ဝိုင်းကာ နှုတ်ခမ်းကလေးစုကာ မူကာဖြင့် ချစ်စဖွယ်ပြောလိုက် သည်။ ဆန်းသစ်က ယဉ်ကျေး၏ အမူအယာလေးတွေကို ချစ် မြတ်နိုးစွာဖြင့် ပါးပြင်ကလေးကို ခပ်ဖွဖွလိမ်ဆွဲပစ်လိုက် ကာ . . .

“လာ . . . သွားစို့၊ ကန်စပ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားထိုင် ကြမယ်”

ဟု ဆိုပြီး ယဉ်ကျေး၏ လက်ချောင်းကလေး တွေကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင် ဆွဲခေါ်လိုက်၏။ သူတို့နှစ် ယောက် ကန်စပ်ရှိ ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ သည်။

“ပိုလိုက်ရဲ့ အဖေက ခေတ်မီမလိုလိုနဲ့ တော်တော် ခေတ်နောက်ပြေးတာပဲနော်၊ အဲဒီလို ကိုယ့်သမီးကို အိမ်တွင်းပုန်းခိုင်းတဲ့ အဖေမျိုး ကိုယ်မကျေနပ်ဘူး သိလား၊ သူပဲ တစ်နေ့လုံးပြည့်အောင် အိမ်ထဲမှာ နေစမ်းပါဦး”

“အမလေး . . . နေတယ်တော်ရေ နေတယ်၊ ဖေဖေက သူ့ Studio ထဲ ဝင်နေရရင် တစ်နေ့လုံးမကဘူး တစ်လ လုံးလည်း နေနိုင်တယ် . . . သိလား၊ သူက သူ့ရဲ့ဂီတ ကို တအား နူးသွပ်တာ၊ အဲဒီဂီတထဲမှာ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ကို မြှုပ်နှံ နှစ်မြှုပ်ထားဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့သမီးကိုတော့ ဂီတထက် သူ ပိုချစ်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ

www.burmeseclassic.com

ဖေဖေ အမြဲတမ်း ပြောတတ်တဲ့ စကားလေး . . . ”
 “အေး . . . နောက်ဆို သူ့သမက်ကလေးကို သူ့သမီး
 ထက်တောင် ပိုချစ်လာစေရဦးမယ် ဟား . . . ဟား
 ဟား”

* ဆန်းသစ်က ခန်းခနဲပြောရင်း ကိုယ့်စကား
 ကိုယ် သဘောပြန်ကျကာ တခွီးခွီး ရယ်မောလေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ယဉ်ကျေးတို့နားသို့ ပျားကောင်
 ကြီးတစ်ကောင် တဝီဝီဖြင့် တစ်ရစ်ဝဲဝဲ ရောက်လာခဲ့သည်။
 ယဉ်ကျေးက ခေါင်းကို ခါရမ်း ရှောင်တိမ်းလိုက်ရင်း . . .

“အမလေး . . . ပျား ပျား ဆန်းသစ်ရေ လုပ်ပါဦး
 ကျွန်မက ပျားဆိုရင် အရမ်းကြောက်တယ်၊ ပျားတုပ်
 ခံရမှာ အကြောက်ဆုံးပဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ခါ
 ပျားတုပ်ခံရ ဖူးတယ်၊ ပျားကို Allergy ရှိတယ်၊
 ပျားတစ်ခါ တုပ်သွားရင် အတုပ်ခံရတဲ့ နေရာတစ်ခုလုံး
 ဖူးရောင်နီရဲလာရော၊ အရမ်းကြောက်စရာကောင်း
 တာ . . . အမလေး . . . မောင်းထုတ်ပေးပါ . . .
 မောင်းထုတ်ပေးပါ၊ အသည်းယားလိုက်တာ”

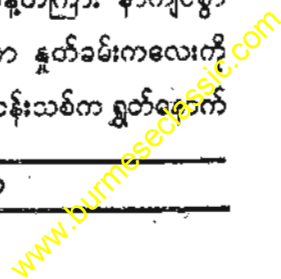
ယဉ်ကျေးက ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်ကာ အော်ဟစ်နေ
 သည်။ ဆန်းသစ်က ယဉ်ကျေး၏ အမူအရာကို ကြည့်ကာ
 တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ပျားသွားစမ်း၊ ငါ့ချစ်သူနား မကပ်နဲ့
 ကွ၊ ဒါ ငါ့တစ်ဦးတည်းမူပိုင်၊ မင်း ငါ့ချစ်သူရဲ့ ပါးကို
 ယောင်လို့တောင် မတို့နဲ့နော်၊ မင်းနဲ့ငါ အသက်ချင်းလဲ
 ပစ်လိုက်မယ်”

ဟု ပျားကို မှင်နှင့်မောင်းနှင့် ကြိမ်းနေသော
 ကြောင့် ယဉ်ကျေးမှာ အသည်းတယားယား ကြောက်လန့်နေရ
 သည့်ကြားမှပင် ရယ်မောရသေး၏။ သို့သော် ယဉ်ကျေး
 ကံမကောင်းပါ။ ပျားက ယဉ်ကျေး၏ အပေါ်နှုတ်ခမ်း တည့်
 တည့်သို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်တုတ်သွားတော့၏။

“အေး . . . နာလိုက်တာ၊ သွားပြီ ပျားတုပ်သွားပြီ၊
 အမလေး . . . သေပါပြီ”

ယဉ်ကျေးသည် အလန့်တကြား နာကျင်စွာ
 အော်ဟစ်လျက် ပျားတုပ်ခံလိုက်ရသော နှုတ်ခမ်းကလေးကို
 လက်ဖဝါးဖြင့် တအားဖိထားမိသည်။ ဆန်းသစ်က ရှုတ်ရောက်

နောက် မအော်နိုင်တော့ဘဲ ...

“ဟာ ... တကယ်လား၊ တကယ် တုတ်သွားပြီလား၊ ဒီကောင် ပျားတော့ကွာ သေတော့မှာပဲ၊ မှန်း ... ဘယ်မှာလဲ ပြစ်စမ်း ဘယ်ကိုတုတ်သွားတာလဲ”

“ဟောဒီမှာ ... အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို”

ယဉ်ကျေးသည် လက်နှင့် အုပ်ထားသော အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“ဟာ ... ဟုတ်တယ် ချက်ချင်းကို နီရဲလာတာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... ဆေးခန်းသွားမလား”

“ဟာ ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ပျားတုတ်တာများ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆေးခန်းသွားရမှာတုန်း၊ ဒါပေမယ့် ... ဒုက္ခပဲ အဲဒီဒဏ်ရာက ခဏနေရင် အရမ်းကို ဖူးရောင် နီရဲလာတော့မှာ၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီး ဖြစ်လာရင် ရှက်စရာကြီး၊ ပြန်ရအောင် ဆန်းသစ်ရယ် ပြန်ကြစို့”

“ပိုလိုက်ကလဲကွာ ... ပျားတုတ်တာများ မြေပေါက်ခံရတာ ကျနေတာပဲ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နဲ့၊ လာပါ

ဆေးခန်းသွားကြမယ် ဆရာဝန်က တစ်ခုခု လုပ်ပေးနိုင်တာပေါ့၊ လိမ်းဆေးဖြစ်ဖြစ်လေ ... လာ”

ဆန်းသစ်က ယဉ်ကျေး၏လက်ကို ဆွဲခေါ်ကာ ဆိုင်ကလေးထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ ယဉ်ကျေး၏ နှုတ်ခမ်းကလေးက မျက်စိရှေ့မှာတင် တဖြည်းဖြည်း နီရဲ ဖူးရောင် ဖြစ်လာသည်။ ယဉ်ကျေးက နှုတ်ခမ်းကလေးကို လက်ကလေး ဖောက်ဖြင့် အုပ်ကွယ်ထားလျက် ကိုရွှေပျားကို တတွတ်တွတ် နှိမ့် မြည်တမ်းလာ၏။

အဲဒီအချိန်မှာ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ပြန်သည်။ အင်းယားကန်စောင်းဝင်းထဲသို့ ကားတစ်စီး လာသည်ကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ကားက ဖေဖေ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေကားကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ယဉ်ကျေး ထံလုံးတွေ ပြာခနဲဖြစ်သွားကာ ...

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲ ဆန်းသစ်ရေ ဖေဖေလာနေပြီ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြရုံပဲ ရှိတာပေါ့ ...”

ဝီရက တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်တွဲ

www.burmeseclassic.com

ကာ သူ့ဆီသို့ အံ့ကြာထိတ်လန့်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေသော သမီးသို့ စံတူကဲ့ ပျက်ချင်းပင် တန်းမြင် မြင်လိုက်ချခြင်းပင် ရင်ထဲမှာ ဒီဗီခနဲ ဆောင်ခုန်သွား မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွား၏။ သမီးရဲ့လက်ကို ပိုင်ဆိုင်ပိုင် ဆွဲကိုင်ထားသော ကောင်မှာ သူလုံးဝ ကြည့်မရသော Hip ကောင် ဖြစ်နေသည်က အဆိုးဆုံး ဖြစ်သည်။ ထိုခဏ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဟစ်ခုလုံး ဒေါသတွေ တဖျဉ်းဖျဉ်း ဆော့ လောင်သွား၏။

“တောက် . . .”

တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပျင်းပျင်းခေါင်းထဲ သူ ကားကို တရကြမ်းပင် ထိုးရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ကားပေါ် ဝုန်းဒိုင်းကြကာ ဆင်းသွား၏။

“ကြည့်စမ်း . . . တော်တော်လိမ္မာတဲ့ သမီးပေါ့ဟေ့ကောင် . . . မင်း ငါ့သမီးရဲ့ လက်ကို အဖျားချင်း လွှတ်လိုက်စမ်း။ မင်း ဘာကောင်လဲ။ အကြောက်အလန့် မရှိတဲ့ကောင်။ မင်းနဲ့ငါ ကမ္ဘာပေါ့ဟေ့ကောင်။ မင်းလိုကောင်ကများ ငါ့သမီးကို”

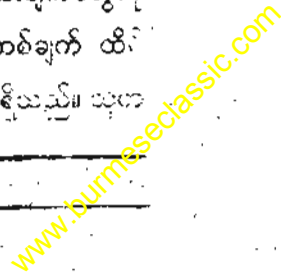
လား တန်လို့လား ရှာရာစေကာ . . . သမီး လာခဲ့စမ်း”

သူ သမီးရဲ့လက်ကို ဝုန်းခနဲ ဆောင်ဆွဲ ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုခဏမှာ သမီး၏ အပေါ်ရုတ်ခမ်း သစ်ခလုံးများ ဆုတ်ခန်းလျက် နို့တားကို သူ တွေ့လိုက်ရတော့ အပ်ကိုယ် အဆတ်ဆတ်တုန်သွားကာ သူ့ဒေါသတွေ ဟရဟော့ ကွဲကွဲပြိုဆင်းသွားတော့၏။ သူ့လက်သီးက Hip Hop စင်၏ မျက်နှာတည်တည်ဆီသို့ အဆက်မပြတ် ပြေးဝင် တော့သည်။

“မင်းကများ ငါ့သမီးကို . . . မင်းကများ ငါ့သမီးကို”

အဲဒီစကားကိုသာ သူ ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်ဆီဟစ်လေသည်။ ဒီထက် သူ ဆက်မပြောနိုင်။ ရင်ထဲမှာ မြင့်ကြီးနှင့်လျက်ရှိကာ ရွက်လည်းရွက် နာလည်း နာကျင်နေ၏။

ဆန်းသစ်က ဦးဒီရ၏ လက်သီးချက်တွေကို အား၍ ရှောင်တိမ်းနေရသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ထိနေသည်လဲ ရှိသလို လွတ်မြောက်သွားတာလဲ ရှိသည်။ သူက

လူကြီးမို့ ဦးဝီရကို ပြန်မတိုက်ခိုက်ချင်သောကြောင့် ကြီးမားသော ရှောင်တိမ်းနေရသည်။ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်လျက်မှာ ခဏကြာတော့ လူတချို့ ပြေးထွက်လာပြီး ဦးဝီရကို ဆွဲထိန်းချုပ်လိုက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး လူသိများ ကြားလှသည့် Celebrity တွေ ဖြစ်နေသောကြောင့် သူတို့ ယောက်ကို မသိသူ မရှိချေ။

“မင်းနဲ့ငါ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့မယ် ဟေ့ထေ့ ငါ့သမီးကိုတော့ မင်းရမယ်မထင်နဲ့ . . . မင်းအသက်ချင်း လဲပစ်မယ် လာ . . . သမီး ကားတက်စမ်း”

သူ သမီးကို ကားပေါ်သို့ ဇွတ်အတင်း တွဲတင်ပစ်လိုက်သည်။ ယဉ်ကျေးသည် ရှက်လည်းရှက် ကြောက်လည်းကြောက်လွန်းသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယှင်သည်။ ဖေဖေကိုလည်း ဝင်မဆွဲရဲ။ ဆန်းသစ်ကိုလည်း ရင်အောင်ပင် သနားလွန်းမိသည်။ ဖေဖေကို တစ်ချက်မှ ဖြူထိုးဘဲ ကြိုးစား၍ ရှောင်တိမ်းနေရသော ပုံစံကလေး ယဉ်ကျေး၏ မျက်လုံးထဲမှ မထွက်တော့ချေ။ သူ့မှာ သ

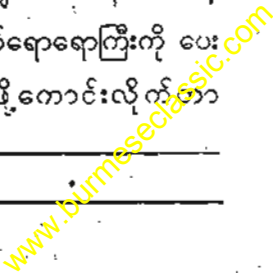

အပြစ်မှမရှိဘူး ဖေဖေ။ သူ့ကို သမီး သိပ်ချစ်တယ်။ သမီး သိပ်ချစ်တဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် အပြိုးတကြီး ရက်ရက်စက်စက် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက် နေရတာလဲဟင်။ သမီးရဲ့ ချစ်သူဟာ ဖေဖေရဲ့ရန်သူ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။

ယဉ်ကျေး၏ ရင်ဆဲမှာ ထိုစကားတွေက အကျယ်ကြီး ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိသည်။ အပြင်မှာတော့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ဘဲ နင်နေသည်။

“ဖေဖေ . . . သမီးရဲ့ကား”

“အဲဒီကားကို ထားပစ်ခဲ့ နောက်မှ တစ်ယောက်ယောက်ကို ယူခိုင်းလိုက်မယ်၊ ဝီရယဉ်ကျေး . . . နင် သိပ်လူစွမ်းကောင်း လုပ်နေတယ်ပေါ့လေ၊ ငါ့မှာတော့ ချစ်လိုက်ရတာ၊ မွေးမြူစောင့်ရှောက်လိုက်ရတာ၊ တန်ဖိုးထားလိုက်ရတာ၊ မင်းကတော့ ကိုယ့်တန်ဖိုးကို အဲဒီကောင်ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ ချခင်းပေးနေတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား . . . ရက်ရက်ရောရောကြီးကို ပေးဆပ်နေတာပေါ့လေ၊ ရင်နာဖို့ကောင်းလိုက်တာ

ကွာ... ငါ သိပ်တန်ဖိုးထားတဲ့ ငါသမီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ တွေ အရှက်တရားတွေ ဘယ်တွေ ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ သမီး အဲဒီလောက် ဖေဖေကို လုပ်ရက်လိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်တောင် မိုက်မဲရတာလဲ။"

ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေ ရှုတ်ချည်းပင် နီရဲပြောင် လက်ရွာကာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲလာသည်ကို ယဉ်ကျေး တအံ့ ကြည့်ပင် မြင်တွေ့ရ၏။ တစ်သက်နှင့်တကိုယ် အခုအချိန် အထိ ဖေဖေမျက်ရည်ဆိုတာကို ယဉ်ကျေး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ ချေ။ ဖေဖေ ဘယ်လောက်တောင် နာကျင်ထိခိုက်သွားသလဲ ဆိုတာကို ခံစားမိသောကြောင့်ပင် ယဉ်ကျေးရင်ထဲ နင့်ခနဲ နာကျင်သွား၏။ တစ်ဖက်မှာလည်း သိပ်ချစ်ရသော ချစ်သူကို နောက်ဆံတင်ငင်ဖြင့် ချန်ရစ်ထားခဲ့ရသည်ကို ကြေကွဲ၍ မဆုံးချေ။

ဆန်းသစ်သည် မုန်တိုင်းတစ်စင်း ဝင်မွေ့ နှောက်သွားသလို ဝန်းဝိုင်းကြသွားကာ သူ့သမီးသူ ပြန်ခေါ် သွားသော ဦးပီရက် မမုန်းစဖူး အမုန်းကြီး မုန်းတီးသွားမိ

သည်။ နှစ်ချက်မျှ သူ့လက်သီးနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသည့် အတွက် ပါးစပ်ထဲမှာ သွေးစို့လာသလို ငံကျိကျိ အရသာကို ခံစားရသည်။ လူတွေအများကြီး ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည့် အဖြစ်ကို ရှက်လည်းရှက်ကာ ကားပေါ်သို့ ခပ်မြန်မြန်တက်ပြီး ဆောင်းထွက်လာခဲ့ရသည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့မှ သူ့ဒေါသ ဆွေ တလိပ်လိပ် ဆောင့်တက်လာ၏။ သူ တောက်တစ်ချက် ပြင်းထန်စွာ ခေါက်လိုက်မိသည်။ ဘယ်လိုလူကြီးလဲ ... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် ဆင်ခြင်တံတရား ကင်းမဲ့တာလဲ။ သူ့အဖွယ်ရောက်ပြီးနေတဲ့ သူ့သမီးနှင့် သူ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြတာ ဘာဆန်းသလဲ။ အဲဒီလောက် ခါးခါးသီးသီး ရက်ရက်စက်စက် ပြန်ပို့ လိုအပ်သလား။ သူက ဘာကောင်မို့လဲ။ သူသည် သမီးဘေးက တေလေကြမ်းပိုး ကလေကချေ တစ်ကောင် သည်း မဟုတ်။ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ တောင်းဖခင် သားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အဲဒါကို မတူသလို တန်သလို ရက်ရက်စက်စက် ချိုးနှိမ်စော်ကားခွင့် အဲဒီလူမှာ သလား။ သူ့ဘက်က တစ်ချက်ကလေးမှ မတုန်ပြန်ခဲ့မိသည် အခုမှ နောင်တရကာ နာကျင်လာ၏။

www.burmeseclassic.com

ဒေါသဖြင့် သူ ကားကို တရကြမ်းမောင်းကာ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိနေမည့် Mr. Lonley ဆိုင်သို့ ကမူးရှူးထိုး ရောက်သွားလေသည်။ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ ကွန်ပျူတာ ဂိမ်း ကစားလျက်ရှိသော သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကိုမြင်တော့ တအံ့ တဩ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာတွေ ဖြစ်ကုန်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဆန်းသစ် ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မျက်နှာကြီးကလည်း နီရဲလို့ ဟ ... မင်းနှုတ်ခမ်း ပေါက်သွားတာလား ... သွေးတွေထွက်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဟေ့ကောင်၊ မင်းကို ဘယ်သူ ထိုးလိုက်တာလဲ၊ ဘယ်ကကောင်တွေလဲ၊ လာ ... ငါတို့ အခုချက်ချင်း လိုက်ဖြိုမယ်”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းအော်နေကြသည်။ သူ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်မှာ ဝုန်းခနဲ ခြေပစ်လက်ပစ် ပစ်မှီ လှဲချလိုက်ရင်း ...

“အဘိုးကြီး လုံးဝမတရားဘူးကွာ၊ ငါ့ကို သက်သက် စော်ကားလွန်းတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို အဲဒီလောက် အထင်သေးနှိမ်ချနေရတာလဲ၊ သူက ဘယ်လောက်များ

တော်နေလို့လဲ၊ ငါ့ကို အစွမ်းအစမရှိတဲ့ နလပိန်းတုန်း တစ်ကောင်လို ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ဆံရတာလဲ၊ ငါ မကျေနပ်ဘူးကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့သမီးနဲ့ ငါ့ကို မတူသလို မတန်သလို အချိုးမျိုး ဆက်ဆံရတာလဲ၊ သူ့သမီးကို ငါ ချစ်မိတာ အပြစ်လား၊ ငါ တစ်ခုခုတော့ တုံ့ပြန်ရ လိမ့်မယ်”

“ဪ ... မင်း ပိုလိုက်ရဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ ဆုံလာပြန်ပြီ ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မျက်နှာကို သဲအိပ်တစ်လုံး လို အဆက်မပြတ် ထိုးသွားတာကွ၊ ငါ ရှောင်နိုင်လွန်းလို့ နှစ်ချက်တော့ ထိသွားတယ်၊ ငါ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူးကွာ၊ အသားနာတာထက် ငါ့နှလုံးသားထဲက ပိုနာတာ၊ ငါ သူ့ကို တစ်ခုခုတော့ တုံ့ပြန်စိန်ခေါ်ရလိမ့်မယ်၊ ငါ့ကို ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကောင်တစ်ကောင်လို စော်ကားနှိမ်ချတာကို ငါ မခံနိုင်တော့ဘူး၊ သူ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် အငြိုးတကြီးဖြစ်နေရတာလဲ”

“ရှင်းရှင်းလေးပဲကွာ ... မင်းကို သူ မနာလို့ ဖြစ်နေ

www.burmeseclassic.com

တာပေါ့၊ ပိုဆိုးတာက မင်းက သူ့သမီးရဲ့ နှလုံးသားကို မှ သွားပြီး သိမ်းပိုက်ပစ်ခဲ့တာကို”

“မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ငါ . . . သူ့ကို ဘယ်လိုပုံ စံချိုးနဲ့ ပြန်တုံ့ပြန်ရင်ကောင်းမလဲ၊ ငါ သူ့ကို အနိုင်ပြန် ယူချင်တယ်၊ ငါ့ဘဝ တစ်ခုလုံးနဲ့ပဲ လောင်းကြေးထပ်ရ ထပ်ရ ငါ သူ့ကို စိန်ခေါ်ချင်တယ်”

သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ် အပြည့်ဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်မှု၊ နာကြည်းမှု မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်မှုတို့ဖြင့် မဖျာတော့ခွမ်းလျနေ သည်။ သူ့ချစ်သော ပိုလိုက်၏ မျက်နှာကလေးကို မြင်ယောင် တမ်းတလိုက်မိချိန်မှာ သူ့ရင်ထဲ ပို၍ ခွမ်းလျသွား၏။ ပိုလိုက် ရယ် မင်းကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့သာ ကျည်ဆံတွေ တရစပ် ပြေးလာနေတဲ့ဆီကို ရင်ဘတ်ဖွင့်ပြီး တည့်တည့်မတ်မတ် ဝင်တိုးခဲ့မိတဲ့ ကိုယ်ပါ။ မင်းရော ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက် ချစ်သလဲဟင်။

“သမီး အဲဒီအခန်းထဲကနေ လုံးဝ မထွက်နဲ့၊ ဖေဖေ ပြန်မလာမချင်း ထွက်ခွင့်မရှိဘူး . . . ကြားလား၊ မင်း. . . သမီးရဲ့နားမှာ စောင့်နေစမ်း၊ သူ Mobile ကိုလည်း သိမ်းထားလိုက်၊ အိမ်က ဖုန်းလည်း လုံးဝ မကိုင်စေနဲ့၊ Computer လည်း မကိုင်စေနဲ့၊ ငိုချင်ရင် ငိုပါစေ၊ မချော့နဲ့ . . . အလိုလိုက်မှန်းသိလို့ အမိုက် ဖော်ကားတာ၊ မင်း သမီး ဘာသွားလုပ်နေတယ် မှတ် သလဲ၊ အဲဒီမှာ မျက်နှာကိုသာကြည့်တော့၊ ဟိုကောင်နဲ့ သွားချိန်းတွေ နေတာလေ၊ ကိုယ့်အဖေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကိုတောင် မထောက်တော့ဘူး၊ တော်တော်ရင်စက်တဲ့

သမီး”

ဖေဖေက ဒေါသရှိနေမပြေသေးသလို အိမ်ကျတော့ ဆက်ပြီး ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေပြန်သည်။ ယဉ်ကျေးသည့် ပျားတုပ်ထားသော အချိန်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းတစ်ခုလုံးမှာ ဖူးရောင်ရောင်ရမ်းကာ ကားပေါ်မှာ တောက်လျှောက် ငိုလာခဲ့မိသည်။ မို့ သိပ်ကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။ ကုတင်ပေါ် ဝမ်းလျားထိုးမှောက်လှပစ်လိုက်ကာ လူးလိမ့်နေအောင် ဆက်၍ ရှိကံငိုနေမိ၏။ မေမေက ယဉ်ကျေးကို ပွေ့ဖက်ချောဖြူလျက် . . .

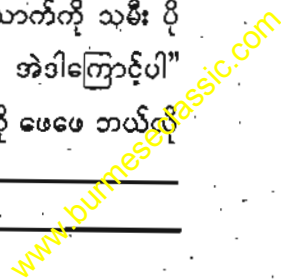
“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သမီးရယ် . . . မူထိတ်သာမလန့်သာ ရှိလိုက်တာ၊ သမီးတို့ ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာဘူး သမီးဖေဖေလည်း ကားတစ်စင်းနဲ့ ထွက်သွားတာ၊ သမီးတို့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်လိမ့်မယ်လို့ မေမေ ဘယ်ထင်မလဲ၊ အဲဒီလိုမှန်းသိရင် မေမေ သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ တားမိမှာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းဖြစ်ရအောင် မေမေလိုက်ခဲ့မှာပေါ့၊ ဒုက္ခပါပဲ. . . ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ သမီးရယ်”

“ဖေဖေ မတရားဘူး မေမေ၊ ဖေဖေ လုံးဝ မတရားဘူး။

ဖေဖေ လူငယ်တွေရဲ့ နှလုံးသားကို လုံးဝ မလေးစားဘူး. . . မရှိသေးဘူး၊ သမီးတို့ လူငယ်တွေမှာလည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချစ်ပိုင်ခွင့် ရှိရမှာပေါ့။ အဲဒါကို ဖေဖေသိဖို့ကောင်းတယ်၊ နားလည်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ သမီးကို အဲဒီလို ချုပ်ချယ်ပိတ်ပင်တာ လုံးဝမကြိုက်ဘူး မေမေ၊ ဆန်းသစ်ကိုလည်း ရန်သူကြီးတစ်ယောက်လို အပြိုးတကြီးနဲ့ ထိုးပစ်ခဲ့တယ် မေမေ၊ ဟိုက တစ်ချက်မှ ပြန်မတုံ့ပြန်ရှာဘူး၊ လူကြီးနဲ့ လူငယ် ဘယ်လောက် ရွက်ဖို့ကောင်းသလဲ၊ ဖေဖေကသာ ဒေါသတကြီး စီးကုန်ယမ်းကုန် ပေါက်ကွဲနေတာ၊ ဆန်းသစ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ သူ့ကို ဖေဖေ အဲဒီလောက် ခါးခါးသီးသီး ရန်ငြိုးထားနေတာလဲ မေမေ”

“သမီးကြောင့်ပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးကို သိပ်ချစ်လို့ပေါ့၊ သမီးကို သူ ဘယ်သူ့လက်ထဲမှ ထည့်မပေးချင်လို့ပေါ့၊ သူ့ထက်ပိုပြီး တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို သမီး ပိုချစ်သွားမှာ သူ အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ . . . အဲဒါကြောင့်ပါ”

“အဲဒါ သဘာဝပဲ မေမေ၊ သဘာဝကို ဖေဖေ ဘယ်လို

လုပ်ပြီး ဖိနှိပ်ထားဆီးနိုင်မှာလဲ။ သမီး သူ့ကို သိပ်ခဲ
တယ် မေမေ၊ အဲဒါကို ဖေဖေ ဘယ်အရာနဲ့မှ တားဆီး
ထားလို့ မရဘူး . . . ”

ဝီရသည် သမီး၏ အခန်းတံခါးဝမှာ နားထ
ကာ နားထောင်နေခဲ့မိသောကြောင့် သမီးပြောနေခဲ့သော
စကားတွေအားလုံးကို အတိုင်းသား ပြန်ကြားနေရ၏။
နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ခွဲခြေခဲလိုက်ရသော
အကြေကြေအမွှမ့် နာကျင်သွားမိကာ သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ မှုတ်
ရည်စီးကြောင်းနှစ်ခု ဒေါသတကြီး လိမ့်ဆင်းလာခဲ့မိ၏။
တစ်ခုခု လုပ်မှဖြစ်မယ်။ အဲဒီ Hip Hop ကောင်ကို သူ
နည်းနည်းဖြင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ကာ အလဲထိုး အနိုင်ယူ
တော့မယ်။

❧ ❧ ❧

.....
: အခန်း . . . (၄) :
.....

သူ့ကားနောက်မှ Hip Hop ကောင်၏ Celica ပြိုင်ကား
တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်နေတာ ကြာပြီ။ သူမှတ်မိသ
လောက် အိမ်ကနေ ထွက်လာကတည်းက သူတို့ အနောက်က
နေ ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိုတစ်နေ့ကမှ ပြဿနာတက်ထား
သောကြောင့် အဲဒါကို သူတို့ မကျေနပ်လို့ အနောက်ကနေ
တမတ်သက်သက် လိုက်ပြီး ရိုနေတာပဲ ဖြစ်မည်။ သူ့ရင်ထဲက
ဒေါသတွေက အသစ် ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ဝီကောင်တွေ
အာဖြစ်ချင်တာလဲ။ လူကလေးတွေကြည့်တော့ လက်လှောက်
လောက်နှင့် သူလို လူတစ်ယောက်ကို အကြောက်အလန့်မရှိ

အနောက်ကနေလိုက်ပြီး နိနေတာဟာ တမင်သက်သက် သူ့ကို ရန်စ စိန်ခေါ်တာနှင့် အတူတူပဲ။ ... ပြီး . . . သူ့ကလည်း အဲဒီကောင်နှင့် ဒုတိယအကြိမ် ပွဲကြီးပွဲကောင်း ထပ်ပြီးတော့ ဆုံချင်နေတာနှင့် အတော်ပဲ။ သူ ကားကို Mr. Lonely Internet Cafe ဆိုင်ကလေးသို့ ဦးတည်၍ မောင်းလိုက်သည်။ သူတို့၏ ကားကလည်း အနောက်ကနေ ထက်ကြပ်မကွာ ပါလာခဲ့၏။

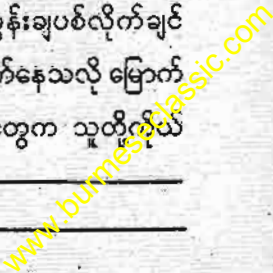
ဆန်းသစ်တို့ အုပ်စုက ဒီနေ့ ဦးဝီရနှင့် ထိပ် တိုက်ဆုံကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် တမင်သက် သက် ဦးဝီရ၏ လမ်းထိပ်ကနေ စိတ်ရှည်လက်ရှည် သွားစောင့် နေခဲ့ကာ သူ့ကားနောက်မှ တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက် နေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် ထိပ်တိုက် တွေ့ဆုံ ကြမလဲဆိုတာကို ဆန်းသစ်တို့ စိတ်ကူးထားပြီးသား။ ဦးဝီရကို စိန်ခေါ်ဖို့ပဲ လိုတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ဆန်းသစ်၊ ဒီလူကြီး Mr. Lonely ကို သွားနေတာကွ၊ ကြည့်ရတာ သူ့လည်း မင်းနဲ့ ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းချင်ပုံရတယ်”

“အဲဒီတော့ ဆီ မကုန်တော့ဘူးပေါ့ကွာ၊ သေချာတယ်”

Mr. Lonely ထဲဝင်သွားပြီ၊ မင်းတို့အားလုံး ငါနဲ့ လိုက် ခဲ့ကြ”

ဆန်းသစ်က ကားကို လွယ်လွယ်တူတူ တစ် နေရာမှာ ပါခိုကင်ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဦးဝီရက သူ့ကားကို ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ခပ်တည် တည်ပင် ဝင်သွား၏။ ဒီနေ့တော့ Cafe ဆိုင်ထဲမှာ လူအတော် စုန်းနေသည်။ ဝီရက ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ခုံတစ်ခုမှာ အသာထိုင်စောင့်နေလိုက်၏။ သိပ်မကြာခင်မှာ ဟိုကောင် တွေ ဝင်လာတော့မယ်ဆိုတာကို စိတ်က အလိုလို သိနေနှင့်ပြီး သား၊ မကြာပါ . . . တကယ်လည်း သူတို့အုပ်စု သူ့ရှိရာဆီသို့ ဆန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာနေသည်ကို သူ လှမ်းမြင်နေ ၏။ သူ့ရင်ထဲ တင်းမာအေးစက်မှုက ရွတ်ချည်း လွှမ်းမိုးသွား သည်။ ဒီလိုကောင်မျိုးလေးတွေနှင့် အခုလို ရင်ဆိုင်ရန်ဖြစ် နေရမည့်အစား ကုတ်ကနေ ဆွဲပြီးတော့ အင်းယားရေပြင်ထဲ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ပစ်ပေါက် တွန်းချပစ်လိုက်ချင် သည်။ ပုံစံတွေကိုက လေထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေသလို မြောက် မြောက် ဆောင့်ကြားကြားနှင့် မျက်နှာပေးတွေက သူတို့ကိုယ်

သူတို့ ယုံကြည်စိတ်ချမှု ပြည့်လျှံလွန်းနေသော Over Confidence ဖြစ်နေသော များစွာပေးတွေနှင့်။ ပုံစံတွေကို သိမ်းကျုံးပြီး ရိုက်ပစ်ချင်စရာ . . . .

ဆန်းသစ်တို့ လေးယောက်က ဦးဝိရ ရှိရာသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ပင် လျှောက်သွားလိုက်ကာ ဆန်းသစ်က ဦးဝိရနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို စကားနည်းနည်းပြောခွင့်ပြုပါ . . . အန်ကယ်”

“ပြော . . . ဘာပြောမလို့လဲ၊ မင်းတို့ ကောင်တွေကားနောက်က တကောက်ကောက် ပါလာတာ သိတမင်သက်သက် စီဆိုင်ထဲ ဝင်လာတာ၊ မင်းတို့က ဒီနေရာမှာ အပြတ် စားရင်းရှင်းမယ်၊ က . . . ပြောမင်း၊ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် အန်ကယ်ကို စိန်ခေါ်ပွဲကလေး တစ်ကြိမ်ကြိမ် ပြောပြချင်လို့ပါ”

“စိန်ခေါ်ပွဲ . . . ဘာစိန်ခေါ်ပွဲလဲ၊ ရှည်ရှည်လေးစကားတွေ ရှည်မနေနဲ့ ဟိတ်ကောင်၊ လိုရင်းကို

ရှင်း ပြတ်ပြတ်ပြော၊ မင်းနဲ့ငါ စကားတွေ အများကြီး မပြောချင်ဘူး”

ဆန်းသစ်က တင်းမာအေးစက်လွန်းနေသော ဦးဝိရကို ကြည့်ကာ တင်းမာ ဖြစ်ပွားပြီး မျက်နှာမူ၍ အင်အားစွမ်းစစ်လိုက်သည်။ သူကလည်း ဒီလို လူကြီးမျိုးနှင့် စကားတွေ မပွားကြီး မပြောချင်ပါဘူး။

“ဒါဆို . . . ကျွန်တော် တိုတိုပဲ ပြောတော့မယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ အန်ကယ် စိန်ခေါ်ပွဲကလေးသိ တစ်ခုလောက် လုပ်ချင်လို့ပါ”

“ဘာကွ . . .”

ဝိရက ဆန်းသစ်၏ စကားကြောင့် ထိုင်ခုံမှ နုတ်ထုတ်ရပ်ပစ်လိုက်ကာ ဒေါသတကြီး လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲဆုပ်လိုက်ပြီး အံ့ကြိတ်ပစ်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာသစ်ခဲအိမ်ဆင့် မာနတို့ကြောင့် ဒီခြွင်းတောက်ပသွား၏။ ဆန်းသစ်က တော့ ခပ်အေးအေးပင်။

“မင်းက ငါ့ကို စိန်ခေါ်တဲ့ သဘောလား၊ တောက် . . . ခုရာစေကွာ၊ မင်းတို့လို မလောက်လေး မလောက်စား

ကောင်လေးတွေကများ ငါလိုလူတစ်ယောက်ကို ဘာစိန်
ခေါ်ချင်တာလဲ ... ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာမဟုတ်တဲ့ နလပိန်းတုံး အလေး
တော တစ်ယောက်လို အန်ကယ် ဆက်ဆံလိုက်တာကို
ကျွန်တော့်ဘက်က တုံ့ပြန်ချင်တဲ့ သဘောပါ။ ကျွန်တော်
ဘာလဲဆိုတာ အန်ကယ်ကို သက်သေပြချင်လို့ပဲ
ထားထားတော့ ဒီလို စိန်ခေါ်ရတာ ကောင်းတော့
မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ဒီနည်းက
ပြီး တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့လို့ပါ။ ကျွန်တော်
အန်ကယ်သမီးကို နှလုံးသားအစစ်နဲ့ နှစ်နှစ်ကာ
ချစ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး
ယောက်ကိုတစ်ယောက် တူညီတဲ့ နှလုံးသားတွေ
မေတ္တာမျှခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒါကို အန်ကယ်သမီးက
မတရားသဖြင့်ကြီး တစ်ဖက်သတ် နိုင်ထက်စီးနင်း
ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ပစ်လိုက်တာကို ကျွန်တော်ကတော့ လုံး
တရားမျှတမှု မရှိဘူးလို့ မြင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်
စိန်ခေါ်ပွဲကလေးကို ကျွန်တော် စိတ်ကူးမိတာပါ”

“မင်းကများကွာ ... ပြောစမ်း မင်းက ငါ့ကို ဘာနဲ့
စိန်ခေါ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ အန်ကယ်တို့ တစ်ယောက်ချင်းဆီရဲ့ အနု
ပညာ အရည်အသွေး ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ဆိုတာ
ရယ်၊ ဘယ်သူက ပရိတ်သတ်ပိုများသလဲ ဆိုတာကိုပါ
ဖြိုင်ပွဲကလေးတစ်ခု လုပ်ချင်လိုက်တာပါ။ အန်ကယ်
လည်း အန်ကယ်ရဲ့ Rock ဂီတမှာ ကိုယ့်ပရိတ်သတ်နဲ့
ကိုယ် အထင်ကရဖြစ်နေသလို ကျွန်တော်လည်း
ကျွန်တော့်ရဲ့ Hip Hop နယ်ပယ်မှာ အညာကရတစ်
ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြချင်လို့ပါ။ အန်ကယ်
သိထားဖို့က လူငယ်တွေကို မျက်မှန်စိမ်းကြီးတပ်ပြီး
အထင်မသေးဖို့ပါ”

“ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာကွာ ... မင်းလိုကောင်ကများ
ငါလို လူတစ်ယောက်ကို စိန်ခေါ်ရတယ်လို့ တော်တော်
သွေးနားထင်ရောက်နေတဲ့ ကောင်ပဲ”

“မင်းလိုကောင် ... ငါလိုကောင် ဆိုတဲ့စကားတွေကို
ထပ်တလဲလဲ မသုံးနှုန်းပါနဲ့ အန်ကယ်၊ အဲဒီစကားတွေ

www.burmeseclassic.com

ကို သုံးနေကတည်းက အန်ကယ် စိတ်ထဲမှာ အန်ကယ် ကိုယ်အန်ကယ် အယ်လောက်အထိ မြှင့်တင်ထားပြီး ကျွန်တော်အပေါ် ဘယ်လောက်အထိ အထင်သေး နှိမ်ချထားသလဲဆိုတာ သိသာလွန်းပါတယ်။ အန်ကယ် သိထားဖို့က လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ “စံ” တန်ဖိုးတွေကိုတော့ ကိုယ်စီ ရှိကြပါတယ်။ လူတိုင်းမှာ တန်ဖိုးမဲ့တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။

“ဟိတ်ကောင် . . . စကားရှည်မနေနဲ့၊ မင်း . . . ငါ့ကို တကယ်ပဲ စိန်ခေါ်ခဲ့ပြီနော်၊ အေး . . . ကောင်းပြီ မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်တစ်ပွဲဆီ Live Show နှစ်ပွဲ တစ်ရက်ဆီ ကျင်းပမယ်၊ မင်းပြောသလို ဘယ်သူက ပရိတ်သတ် အိုင်အမာ ပိုရထားသလဲ၊ ဘယ်သူ့ရဲ့ အနုပညာ အရည်အသွေးက အဆင့်အတန်း ရှိသလဲဆိုတာ မင်း သိစေရမယ်၊ မင်းလို မနေ့ တစ်နေ့ကမှ ဂီတလောကထဲ ရောက်လာတဲ့ကောင်လေးမျိုးကို ငါက လုံးဝကို အထင်မကြီးတာကွ နားလည်လား၊ ငါ အထင်မကြီးတဲ့ မလောက်လေးမလောက်စား လူတစ်ယောက်

လက်ထဲ ငါ့သမီးကို ဘယ်လိုမှ ထည့်မပေးနိုင်တာ ငါ့ရဲ့ မာနပဲ၊ အဲဒီ ငါ့ရဲ့မာနကို မင်း ဘာနဲ့မှ ဖျက်ဆီးပစ်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းခေါင်းထဲ အမြဲတမ်း ခွက်သွင်းထား . . . ”

“စိန်ခေါ်ပြီ ဆိုကတည်းက တစ်ခုခုကို ရဖို့အတွက် ပြိုင်ကြရတာပါ၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာက ကျွန်တော်ကို နှစ်ယောက်ရဲ့ ပြိုင်ပွဲမှာ အန်ကယ် အနိုင်ရခဲ့ရင် ကျွန်တော် အန်ကယ်စိတ်တိုင်းကျ ပိုလိုက်နဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်တော့သလို အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားပေးပါ့မယ်၊ အကယ်၍ အန်ကယ်ကို ကျွန်တော် အနိုင်ရခဲ့ရင် ပိုလိုက်ကို ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရချင်တယ်”

“တောက် . . . စိန်ခေါ်ပွဲရဲ့ လောင်းကြေးက လက်စသတ်တော့ ငါ့သမီး ဖြစ်နေတာကို၊ အေး . . . လုံးဝတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း စိန်ခေါ်တာကို ငါကလည်း ငါ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ရှောင်မထွက်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ စိန်လိုက်စမ်း ဟောကောင် . . . ဘယ်မှာလုပ်မလဲ၊ မင်းတစ်ရက် ငါတစ်ရက် One Man

www.burmeseclassic.com

Show ပွဲတစ်ပွဲစီ လုပ်ကြမယ်၊ မင်းရှုံးရင် ငါ့သမီးကို မျက်လုံးနဲ့တောင် စေ့စေ့မကြည့်နဲ့ . . . ကြားလား”

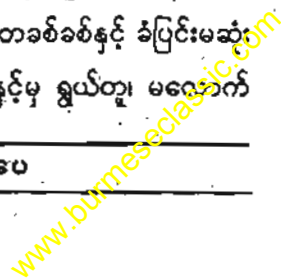
“ကျွန်တော် ယောက်ျားကတိကို အသက်နဲ့လဲပြီး တည်မှာပါ။ အန်ကယ်ဘက်ကလည်း ကတိကို မဖျက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ပွဲစီစဉ်လိုက်မယ်၊ (. . .) Club မှာ နှစ်ရက်ဆက်တိုက် လုပ်ကြတာပေါ့။ အန်ကယ် ဘယ်နေ့ ယူမလဲ ရှေ့ရက်ယူမလား၊ နောက်ရက်ယူမလား၊ ပွဲစီစဉ်တဲ့ လူတွေနဲ့ ကျွန်တော် စီစဉ်လိုက်မယ်၊ အန်ကယ်ဘက်က ကြိုက်သလိုပုံစံနဲ့ ကြော်ငြာနိုင်တယ် . . . ကြိုက်သလိုပုံစံနဲ့ လက်မှတ်ရောင်းနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနိုင်အရှုံး အဆုံးအဖြတ်ထဲမှာ လက်မှတ်စောင်ရေ ဘယ်သူ ပိုများလဲဆိုတဲ့ အချက်ကလည်း အဓိက အချက်အနေနဲ့ ပါဝင်တယ်၊ စင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်ချင်းဆီရဲ့ Performance တွေအပြင် ပရိသတ်ရဲ့ အားပေးမှု၊ အဆိုတော်နဲ့ ပရိသတ် တစ်သားတည်းရှိမရှိ ပြီးတော့ . . . ပရိသတ်ကို ဘယ်လောက် ဖမ်းစားဆွဲခေါ်နိုင်စွမ်းရှိသလဲ ဆိုတာတွေကို

ပါ အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းထဲမှာ ထည့်သွင်းထားမယ်”

“ဟိတ်ကောင် . . . ဆိုလိုတာက မင်းနဲ့ငါ ပြိုင်ကြမယ် ဆိုတာကို အကဲဖြတ် ခိုင်တွေ ဘာတွေထားပြီး ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား၊ အဲဒီ အဖြစ်မျိုးတော့ ငါ အရောက်မခံနိုင်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ မင်း ငါ့ကို အခုလို လာစိန်ခေါ်တာကတင် ငါ့အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာ တအား ကျဆင်းနေပြီ၊ ငါ့ဘက်က မခံချင်လွန်းလို့သာ မင်းရဲ့ စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက်တာ၊ အဲဒီတော့ ရှင်းရှင်းပဲ ဆုံးဖြတ်မယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနိုင်အရှုံးကို ဘယ်သူ ပရိသတ် ပိုများသလဲဆိုတဲ့ လက်မှတ်စောင်ရေ အရေအတွက်နဲ့ပဲ ခမီပြတ်ပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်မယ်၊ လက်မှတ်စောင်ရေ ပိုရောင်းရတဲ့သူက ပရိသတ် ပိုများသလို့ အကြမ်းဖျင်း သတ်မှတ်လိုက်၊ အဲဒီလူက အနိုင်ပဲ၊ အဲဒီလောက်ဆို တော်ပြီ၊ မင်းနဲ့ငါ ကြားမှာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စာရင်းဝေယားတွေ မရွှပ်ချင်ဘူး”

ဝီရသည် ရင်ထဲမှာ တခစ်ခစ်နှင့် ခံပြင်းမဆံ့ နိုင်အောင် ရှိနေသည်။ ကိုယ့်သမီးနှင့်မှ ရွယ်တူ၊ မလောက်

လေးမလောက်စား ကောင်ကလေးတစ်ယောက်က သူလို လူတစ်ယောက်နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်ပြီး ကပ်စိန်ခေါ်နေတာကို သူ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်။ သို့သော် . . . သမီးနှင့် ပတ်သက် နေသည့်မို့ သူ့ဘက်ကလည်း ဒီကောင့်ကို တစ်နည်းနည်းနှင့် အလဲထိုးအနိုင်ယူဖို့ စဉ်းစား ကြံစည်နေချိန်မို့ ဒီစိန်ခေါ်ပွဲကပင် အဆုံးအဖြတ်တခုခု ရရှိနိုင်မှာမို့ သူ အလွယ်တကူ သဘောတူ လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒါဆိုရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ် . . . အန်ကယ်၊ ကဲ. . . ကျွန်တော်တို့ (. . .) club ကို သွားလိုက်ကြ ရအောင်၊ ပွဲစီစဉ်တဲ့ မန်နေဂျာနဲ့ စကားပြောပြီး ပွဲနှစ်ပွဲ စီစဉ်ခိုင်းလိုက်ရအောင်”

ဝီရက စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့။ ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထပြီး ဆန်းသစ်တို့ကို တွန်းတိုက်ကျော် ဖြတ်ထွက်ခဲ့ကာ ကားဖော်သို့ ဝုန်းခနဲတက်ပြီး မောင်းထွက် သွားသည်။

“အဘိုးကြီးတော့ ရှေ့ရေလည်လည် တင်းသွားပုံပဲ၊ သူ့ကို မင်း အဲဒီလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြောင်းပြောင်းတင်းတင်းကြီး

လာစိန်ခေါ်လိမ့်မယ်လို့ သူ လုံးဝ မျှော်လင့်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါပြောပြီးပြီးလေ . . . ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ ဒဏ်ရာရ သွားသလို သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာလည်း ဒဏ်ရာတစ်ခုခု တော့ ရသွားစေချင်တယ်၊ သူ့ကို နာအောင် ထိုးနှက်မှ တော့ ဒီလို စိန်ခေါ်နည်းကလွဲပြီး ဘာနည်းရှိဦးမလဲ၊ မင်းတို့ တွေ့တယ်မှတ်လား၊ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မာန တွေ သူ့ကိုယ်သူ ငါမှ ငါဆိုတဲ့ဇောတွေ၊ အတ္တတွေ အခု အချိန်အထိ တလွင့်လွင့်တလူလူ ရှိနေတုန်း၊ အဲဒီလို လူကြီးတစ်ယောက်ကို ငါလိုချင်တတ်တစ်ယောက်က သွားစိန်ခေါ်လိုက်တော့ သေပြီပေါ့။ အဲဒါ သူ့ကို ကိုယ် ထိလက်ရောက် သတ်လိုက်တာထက်တောင် ဆိုးတယ်၊ မင်းတို့မှတ်ထား . . . ”

“ဧေးပါကွာ . . . ပညာရှိပါတယ်ကွာ . . . ကဲ ကဲ (. . .) club ကို သွားရအောင်၊ ဟိုမှာ အဘိုးကြီး ထွက်သွားပြီ”

ဆန်းသစ်သည် စိတ်ထဲမှာတော့ မကျေမနပ်။

www.burmeseclassic.com

ဒီလို စိန်ခေါ်ပွဲတစ်ခု လုပ်လိုက်ပြီဆိုကတည်းက သူနှင့် ပိုလိုက် တို့ရဲ့ အချစ်သမိုင်းမှာ အမည်းစက်တစ်ခုတော့ ထင်ကျန်ခဲ့မှာ ပင်။ သူက ဦးဝိရကို ရှုံးခဲ့လျှင်လည်း သူ့အသည်းကွဲ ရလိမ့် မည်။ အကယ်၍ ဦးဝိရက သူ့ကို ရှုံးခဲ့လျှင်လည်း ဦးဝိရသည် သူ့ကို တစ်သက်လုံး ခွင့်လွှတ်ကြည်ဖြူနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ် တော့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနည်းလမ်းကလွဲပြီး တခြားနည်းလမ်း သူ ရှာမတွေ့ချေ။

ဒီ ဒီ ဒီ

(. . .) club ပွဲစီစဉ်သူ မန်နေဂျာနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံ ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးပြီးသောအခါ ဝိရက ထေမရက်၊ ဆန်းသစ်က ဒုတိယရက် ယူဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပွဲကို လာမည့်စနေနေ့ညနှင့် ဘနင်္ဂနွေနေ့ညမှာ ကျင်းပကြမည်ဖြစ်သည်။ ပွဲစီစဉ်သူက တောင် အံ့သြနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာစိတ်ကူးနှင့် ဆဲဒီလို တစ်ယောက်တစ်ရက်စီ One Man Show ပုံစံမျိုး ဝန်းဝိုင်းကြပြီး ထစီစဉ်ကြသလဲဆိုတာ နားမလည်နိုင်။

ဝိရသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် သမီး၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်ကာ သမီးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ချက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒေါသဖြင့် တဆတ်ဆတ် ခုန်နေသည်။

“ဖိမှာသမီး... ဖေဖေရဲ့ မျက်လုံးတွေကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်စမ်း၊ ဖေဖေရင်ထဲမှာ အခု ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ သမီး သိနိုင်မလား... ပြောပြနိုင်မလား”

ယဉ်ကျေးက ငြုန်းစားခိုင်းစားကြီး အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ဖေဖေ အမောတကော ပုံစံမျိုးဖြင့် မေးသည်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲ မျက်လုံးအဝိုင်းသားကလေးဖြင့် တအံ့တကြဲသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေသည်မှာ အမှန်ပင်။ ဖေဖေရဲ့မျက်လုံးတွေက တော်တော် ထူးခြားနေသည်။ ဘယ်လိုထူးခြားနေသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ယဉ်ကျေးသေသေချာချာ ပြောမပြတ်။ သို့သော် ဖေဖေ တစ်ခုခု ဖြစ်လာခဲ့တယ် ဆိုတာကိုတော့ ကောင်းစွာ ခံစားမိသည်။
“... ဆန်းသစ်တို့နဲ့များ တွေ့လာခဲ့ပြန်ပြီလား မသိ၊

“သမီး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မလဲ ဖေဖေ၊ သမီးကို သိစေချင်ရင် ဖေဖေ ပြောပြမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

ယဉ်ကျေးကလည်း ဖေဖေကို စိတ်ဆိုးရှိန်မပျယ်နိုင်သေးသည်မို့ ခပ်တည်တည်ကလေးပင် ပြန်ပြော

လိုက်၏။ ဆန်းသစ်နှင့် လုံးဝ အဆက်အသွယ် မလှုပ်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေ လမ်းပေါက်တွေအားလုံးကို ဖေဖေက တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသည်။ မေမေ့ကို မမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်ထားခိုင်းကာ တစ်ခုခု ထပ်ဖြစ်လို့ကတော့ မေမေနှင့် အပြတ်ပဲဟု မေမေ့ကို ပါ မဆီမဆိုင် ကြိမ်မောင်းထားသောကြောင့် မေမေ့ခမျာ ဖေဖေနှင့် ယဉ်ကျေးကြားမှာ မြေဇာပင်ကလေးလို သနားစဖွယ် ဖြစ်နေတော့၏။ မေမေ့ကို သနားပဲ့ညှာမိသောကြောင့်သာ ယဉ်ကျေးက ဘာမှ ထပ်ပြီး မလှုပ်ရှားသေးတာ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေစိတ်ကို မေမေရော ယဉ်ကျေးပါ အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးကြောင့် ဖေဖေနှင့်မေမေ မဆီမဆိုင် ပြဿနာ တက်ကြမှာကိုတော့ ယဉ်ကျေးက မလိုလားချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း မေမေ့အပြစ် မပါအောင် ဘယ်လိုနည်းမျိုးဖြင့် ဆန်းသစ်နှင့် ဆက်သွယ်မလဲဆိုတာကို တိတ်တဆိတ် အကြံထုတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“သမီးကြောင့် ဖေဖေ အစော်ကားခဲခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါကို သမီးသိလား၊ ဖေဖေ့လို လူတစ်ယောက်ကို လူတိုင်းက တလေးတစား နေရာပေးပြီး ရှေ့တန်းတင် ခိုးခြောက်ခဲ့

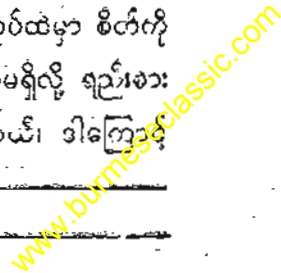
www.burmeseclassic.com

ကြတာကိုပဲ ဖေဖေ ခံခဲ့ရတယ်။ အခုချိန်အထိ ဖေဖေ
 ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်သူကမှ မခက်ကားခဲ့ဖူးသေးဘူး။
 အခုတော့ သမီးကြောင့် ဖေဖေ အစော်ကားခံခဲ့ရ
 ဘာမဟုတ်တဲ့ မလောက်လေးမလောက်စား ကော
 လေးက ဒီနေ့ ဖေဖေကို လာစိန်ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ သူ
 ဖေဖေ ဘယ်သူက ပရိသတ်ပိုများသလဲဆိုတာ
 ပြိုင်ကြမယ်တဲ့။ အဲဒီကောင်က ဖေဖေကို စိန်ခေါ်တယ်
 ဖေဖေကလည်း စိန်ခေါ်လာရင် ဘယ်တော့မှ နောက်
 ဆုတ်တတ်တဲ့ ကောင်စားမျိုးကွ . . . နားလည်တာ
 အဲဒီ စိန်ခေါ်ပွဲကို ဖေဖေလက်ခံလိုက်တယ်။ အဲ
 ကောင်နဲ့ ဖေဖေ ပြိုင်ပွဲတစ်ခု လုပ်ကြမယ်။ သူ
 ဖေဖေ အခု ဘာကြောင့် လာပြောပြနေသလဲဆို
 သမီးသိထားဖို့ လိုတယ်။ အဲဒီပြိုင်ပွဲမှာ ဒီကောင်နဲ့
 သမီးဘက်ကလည်း ဖေဖေကို ကတိတစ်ခု
 မယ်. . . ဒီကောင်နဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်တော့ပါဘူး
 တဲ့ ကတိပဲ”

ယဉ်ကျေးက တစ်ခုခုမြောဖို့ နှုတ်ခမ်း

လိုက်စဉ်မှာ ဖေဖေက အပြောမခံဘဲ လက်နှစ်ဘက်ကို ဒေါသ
 တကြီး ဝှေ့ရမ်းပစ်လိုက်တာ . . .

“နေဦး . . . ဖေဖေစကား မဆုံးသေးဘူး။ အဲဒီပြိုင်ပွဲ
 မှာ ဖေဖေရှုံးခဲ့ရင် သူတောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း သမီးကို
 အဲဒီကောင်နဲ့ ဖေဖေ သဘောတူပေးမယ်။ အဲဒီတော့
 စိန်ခေါ်ကြပြီ ဆိုကတည်းက ရယူချင်တဲ့ အရာတစ်ခု
 ရှိသလို ပေးဆပ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရမဲ့ အရာတစ်ခုလည်း
 ရှိတယ်ဆိုတာ သမီးရော ဒီကောင်ပါ သဘောပေါက်
 ထားရမယ်။ ကဲ . . . သမီး ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊
 အဲဒီကတိကို ဖေဖေကို ပေးနိုင်မလား။ နေဦး . . .
 ဒီကောင်နဲ့ခွဲရင် သမီးဘက်က နောက်တစ်ခု ဖေဖေကို
 ထပ်ပေးရဦးမယ်။ သမီးကို ဖေဖေ ဒီအတိုင်း လွတ်
 မထားနိုင်တော့ဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရည်းစား
 ထားပြီဆိုကတည်းက အဲဒီမိန်းကလေးမှာ လုပ်စရာ
 အလုပ် မရှိလို့ပဲ။ ကိုယ်လုပ်ရမဲ့ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကို
 နှစ်မြှုပ်မထားနိုင်လို့ လုပ်စရာအလုပ်မရှိလို့ ရည်းစား
 ထားတာလို့ပဲ ဖေဖေ သတ်မှတ်တယ်။ ဒါကြောင့်

ဒီကောင်ရွှေခဲရင် သမီး ဖေဖေရဲ့စကားကို နားထောင်
မယ်၊ ဖေဖေ သူငယ်ချင်း ငါ့ဖယာန်ဆီမှာ ဆီ
အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ အဲဒါကို ငြင်းခွင့် မရှိဘူး၊ ကဲ . . .
ဘယ်လိုလဲ . . . ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ယဉ်ကျေးသည် ရုတ်တရက် အံ့ဩတွေ့စေ
တာစကားမှ မပြောနိုင်တော့သလို ဆွံ့အတုန်ယင်လျက်
သွား၏။ ဘုရားရေ . . . ဆန်းသစ်ကတော့ လုပ်ချလိုက်
ပြီ။ ဘာကြောင့်များ ဖေဖေကို သွားစိန်ခေါ်ခဲ့ရပါလိမ့်။ အဲ
ဘယ်လောက် အတေးအမှတ် ကြီးသလဲဆိုတာကို သူ
အခုမှပင် ဖေဖေမျက်လုံးများထဲက နာကြည်းရိပ်နှင့် ဒဏ်
ကို ယဉ်ကျေး အမည်ဖော်နိုင်သွား၏။ ဟုတ်တယ် . . .
တော်တော်ကို - နာကြည်းနေတာ။ ယဉ်ကျေးသည် ဖေ
မျက်လုံးတွေကို ဆက်ပြီး ရင်မဆိုင်ဝံ့လောက်အောင်ပင်
ကို ကြောက်သွားမိသည်။ ရင်ထဲမှာ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားစဉ်
က ယဉ်ကျေး၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်
လိုက်ရင်း . . .

“သမီး အဲဒီကတိကို ပေးရမယ်၊ အဲဒါ သမီးကို

ပေးမဲ့ အပြစ်ပဲ၊ Punishment ပဲ၊ သမီး အလုပ် လုပ်ရ
မယ်၊ သမီးနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံး အလုပ်ကို လုပ်ရမယ်၊
အဲဒီကိစ္စကို ဖေဖေခေါင်းထဲ သေသေချာချာ ထည့်ထား
ပြီးပြီ . . .”

ယဉ်ကျေးသည် တိတ်တခိုးကလေး သက်ပြင်း
မိလိုက်မိသည်။ ဖေဖေ ဘယ်လောက် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ
သိသတွေ့ ထွက်နေသလဲဆိုတာ ယဉ်ကျေး ခံစားကြည့်လို
သည်။ အဲဒီနောက်တော့ ဖေဖေက ယဉ်ကျေးကို ချာခနဲ
ကုခိုင်းကာ လှည့်ထွက်သွား၏။ ယဉ်ကျေးသည် ဆန်သစ်နှင့်
လျှော်အမင်း တွေ့ချင်လာမိသည်။ ဆန်သစ် ဘာတွေ
လုပ်လုပ်နေသလဲ။ ဆန်းသစ်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုစိတ်ကူး
တွေ ရှိနေသလဲ။ ယဉ်ကျေး သိချင်လိုက်တာ။ e-mail ပို့ဖို့
ပြန်တော့လည်း ဖေဖေက ကွန်ပျူတာကို တစ်ခါတည်း
သိမ်းထားလိုက်သည်။ အခုလောက်ဆို ဆန်းသစ်ဆီက e-
mail တွေလည်း ဝင်နေလောက်ရောပေါ့။ ယဉ်ကျေးပင်
ထဲကနေ အိမ်ပြင်မထွက်တာ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ရှိပြီလေ။

www.burmeseclassic.com

“မင်းရင်ထဲမှာ အခု ဘယ်လို ခံစားနေရသလဲ . . . ဆန်းသစ်၊ ပိုလိုက်ကို မင်း သတိမရဘူးလား၊ သူနဲ့ သွား မတွေ့ချင်ဘူးလား”

“ဘယ်နေ့မလဲကွာ . . . ငါ့ရင်ထဲမှာ သူ့ကို လွမ်းတဲ့ အလွမ်းတွေ ပြည့်လို့ လျှံတောင်ကျနေပြီ၊ အရမ်းလည်း တွေ့ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် . . . ငါ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ် ထားတယ်၊ ဦးစီရနဲ့ ပြိုင်ပွဲ မပြီးမချင်း ငါ သူနဲ့ တွေ့ဖို့ မကြိုးစားသေးဘူး၊ အဲဒါ ငါ့ဘက်က မဖောင်းချင်တဲ့ သဘောပဲ၊ ငါ့ကို သူ့အဖေက အထင်သေးနေတာ၊ အဲဒီ အထင်သေးမှုကြီးကို သူ့ရဲ့ စိတ်ထဲကနေ ဆွဲဖယ်ပစ်

လိုက်ချင်တယ်၊ ငါဟာ သစ္စာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ကတိတည်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ မျက်စိ ထဲမှာ ငါ့ကို မြင်လာစေချင်တယ်၊ ပြီးတော့ . . . သူ့ သမီးကို ငါ့လက်ထဲ ရက်ရက်ရောရော ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ အပ်နှင်းတာကို ငါ လိုချင်တယ်၊ အဲဒီစိတ်ကြောင့် ငါ သူ့ကို စိန်မခေါ်သင့်မှန်း သိရက်နဲ့ တမင်သက်သက် စိန်ခေါ်ခဲ့မိတာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ အဲဒီအတွက် နောင်တ မရပါဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ အင်းတော့ သိပ် စိတ်လှုပ်ရှားနေ တယ်၊ အကယ်၍ ရှုံးသွားခဲ့ရင်လည်း အဲဒီအရှုံးကို ငါ ခံစားတတ်အောင် ကျင့်ယူရမယ်၊ နိုင်ခဲ့ရင်လည်း ငါ့အပေါ် သူ့ရဲ့အမြင်တွေ တစ်စထက်တစ်စ ပြောင်းလဲ သွားအောင် ငါကြိုးစားယူမယ်၊ အဲဒါ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ပဲ၊ ငါ အခု ပိုလိုက်ကို အရမ်းလွမ်းပြီး အရမ်း တွေ့ချင်နေ တဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ဇွတ်တရွတ်ကြီး ငါ သွားတွေ့ရင် ရသားပဲ၊ ညဘက် သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ပိုလိုက်ကို အချက်ပေးပြီး လှမ်းခေါ်ရင် ရသားပဲကွာ၊ သူ့ရဲ့ ဖုန်းတွေ ကွန်ပျူတာတွေကို သူ့အဖေက အကုန်

www.burmeseclassic.com

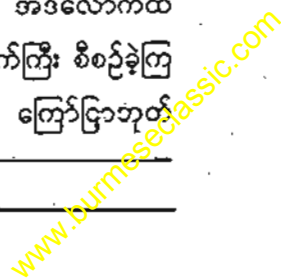

ပိတ်ထားလိုက်ပုံရတယ်။ ဘယ်လိုနည်းတွေနဲ့ပဲ အဆက်
အသွယ်ဖြစ်ဖြစ် ငါ ဆက်သွယ်ချင်ရင် ဆက်သွယ်လို့
ရပါတယ်။ နည်းနည်းကလေးစွန့်စားလိုက်ရဲ့ပဲ။ ဒါပေမဲ့
ငါ ခဏ မျိုးသိပ်ချုပ်ထိန်းထားလိုက်ဦးမယ်။ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ ပြိုင်ပွဲကို ငါ ရင်ခုန်နေလို့ . . . ”

သူငယ်ချင်းတွေက သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်
နေကြသည်။ ခါတိုင်းလို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ညံ့ညံ့စီ
အောင် စကားတွေ ဝိုင်းမပြောကြ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့လည်း
မထင်မှတ်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည့် ထိုစိန်ခေါ်ပွဲမှာ ဘယ်သူ
အနိုင်ရမလဲဆိုတာကို စိတ်ဝင်တစား ရင်ခုန် မျှော်လင့်နေကြ
မှာပင်။

ဒီပွဲမှာ အရိုးသားဆုံးနှင့် ချစ်စရာ အကောင်း
ဆုံးက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ ပုရိသတ်ကြီးပဲ ဖြစ်သည်။
ချစ်သတ်က သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရင်တွင်းကိုယ်စီမှ မာန
အရာတွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ အနိုင်အရှုံးတွေ၊ စိန်ခေါ်ခြင်းတွေ
ကို လုံးဝမသိ။ သူတို့ချစ်သော ဂီတသမားတွေကို ရိုးရိုးသား
သားပင် အားပေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ရက်စလုံး (---)
မှာ လူပြည့်လူလျှံ စည်ကားခဲ့ကြသည်။ အချိန်အကြာကြီး
ကြော်ငြာပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ကြခြင်းလည်း မဟုတ်။ ကြော်
ငြာဘုတ်တွေ ဘာတွေလည်း ထောင်ခြင်းမရှိ။ မဂ္ဂဇင်းနှင့်
အနယ်တွေမှာလည်း ကြော်ငြာခဲ့ခြင်း မရှိ။ အဲဒီလောက်ထိ
ကြော်ငြာဖို့လည်း အချိန်မရခဲ့။ လျှပ်တစ်ပြက်ကြီး စီစဉ်ခဲ့ကြ
ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် (---) club မှာပင် ကြော်ငြာဘုတ်

ခပ်သေးသေး ထောင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် . . .
 လက်မှတ်တွေက သူတို့မျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပင် ပို၍
 ရောင်းရခဲ့သည်။ နှစ်ဥစလုံး ပရိသတ်တွေ စည်စည်ကားကား
 အားပေးကြသည်။ ဦးဝီရ၏ပွဲသို့ ဆန်းသစ်လည်း သွားကြည့်
 သလို ဆန်းသစ်၏ပွဲတွင်လည်း ဦးဝီရ လာကြည့်သည်။
 ယဉ်ကျေးကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ပွဲတိုင်းမှာ ရင်တထိတ်
 ထိတ် တဖိုဖိုဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်သူက ပရိသတ်
 ပိုများသလဲဆိုတာကို ယဉ်ကျေးလည်း မခန့်မှန်းနိုင်။ ပရိသတ်
 ကို ဖမ်းစားဆွဲခေါ်နိုင်သည်မှာလဲ ဖေဖေရော ဆန်းသစ်ပါ
 မှော်ဝင်နေသလိုပင်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ပရိသတ်က
 ချစ်ကြသည်မှာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ အဲဒါကြောင့် အဆုံးအဖြတ်
 ကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မည် မသိ။

ပွဲပြီးသွားချိန်မှာတော့ ဆန်းသစ်နှင့် ဝီရ
 နှစ်ယောက်ဆုံကာ (---) clubမှ ပွဲစီစဉ်သူ မန်နေဂျာနှင့်
 မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ကြပြီး . . .

“ပွဲနှစ်ပွဲရဲ့ ရောင်းရတဲ့ လက်မှတ်စောင်ရေကို ကိုယ်
 သိချင်လို့ အတိအကျ ပြောပြပေးပါ”

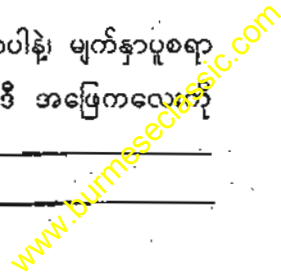

ဟု ဝီရက ပြောလျှင် ပွဲစီစဉ်သူ မန်နေဂျာက
 ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်သလို မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ့ကို
 ပြန်ကြည့်၏။

“ကိုယ်တို့မှာ ကိစ္စကလေး နည်းနည်း ရှိလို့ပါ။ တစ်ခုခုကို
 အဆုံးအဖြတ် ပေးရမဲ့ ကိစ္စကလေးပေါ့။ ခင်ဗျားကို
 ဘာမှ မထိခိုက်စေရပါဘူး။ ဘယ်သူက ဘယ်နှစ်စောင်
 လက်မှတ် ပိုရောင်းရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကလေးပဲ ကိုယ်
 တို့ သိချင်တယ် . . . ”

ဆန်းသစ်သည် ပွဲစီစဉ်သူ မန်နေဂျာ၏ မျက်
 နှာကိုကြည့်ကာ နှလုံးသားဆီမှ ထိတ်ခနဲ ဆောင့်ခုန်သွား၏။
 ပွဲစီစဉ်သူက သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်တစ်
 လှည့်ကြည့်ကာ အဖြေကို ပြောရမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို
 အားနာနေသလို မျက်နှာပူနေသလို ဖြစ်နေ၏။ သူက စိတ်လှုပ်
 ရှားနေသည်ကို အနည်းငယ် ဖုံးကွယ်ဟန်ဆောင်ထားလိုက်
 ရင်း. . .

“အစ်ကို . . . ဘာမှ အားမနာပါနဲ့၊ မျက်နှာပူစရာ
 မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီ အဖြေကလေးကို

သိချင်ရုံ သက်သက်ပါ။ တခြား ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး”
“အေးကွာ . . . ကိုယ် ပြောရမှာ နည်းနည်းတော့
အားနာနေတယ်။ ကိုဝီရက ဆန်းသစ်ထက် လက်မှတ်
အစောင်တစ်ရာ ပိုပြီး ရောင်းရတယ် . . .”

မန်နေဂျာက ဆန်းသစ်၏ မျက်နှာကို အားနာ
သလို၊ ငဲ့ညှာသလို တစ်မျိုးကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးဖြေလိုက်၏။
သူ့ရင်ထဲ ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားကာ ဦးဝီရ ပြုံးလိုက်သည်ကို
အသေအချာပင် မြင်လိုက်ရ၏။ ဦးဝီရ၏ အပြုံးက သူ့ကို
မင်း ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ . . . ဟူသော နှိမ်ချ ရှုတ်ချသည့်
အကြည့်မျိုး။ ပြီးတော့ မန်နေဂျာဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“ကဲ ခင်ဗျားသွားလို့ရပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
စကားနည်းနည်း ပြောစရာရှိလို့ . . .”

ဟု မန်နေဂျာကို ပထုတ်လိုက်၏။ ဆန်းသစ်
သည် ဘာမှ ပြောချင်စိတ် မရှိတော့။ ရင်တခုလုံး နုံးခွေ ချိနဲ့
သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းကို သူ လုံးဝ မျှော်လင့်မထား။
သူ့ရဲ့ ပရိသတ်အင်အားကို သူ ယုံကြည် စိတ်ချထားပြီးသား။
ဒီပွဲမှာ သူ နိုင်ရမည်ဟု တထစ်ချကြီး တွက်မထားသော်လည်း

ရှုံးလိမ့်မည်ဟုတော့ သူ မမျှော်လင့်ခဲ့။ တကယ်တမ်း သေသေ
ချာချာ ရှုံးသွားမည် ဆိုသောအခါ သူ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရ
သော ဆုံးရှုံးမှုက သူ့ရင်နှင့် မဆုံလောက်အောင် မချိမဆုံ
ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကဲ ချာတိတ်၊ ဒီ စိန်ခေါ်ပွဲကို မင်းပဲ စခဲ့တာနော်၊
နောက်ကို မင်း မှတ်ထား ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ် အထင်
မကြီးနဲ့၊ မင်းကို ငါ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်
တုန်းကမှ မသတ်မှတ်ခဲ့ဘူး။ အခုအချိန်အထိလည်း
မင်းကို ငါ အထင်သေးနေတုန်းပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ငါတို့ရဲ့ စိန်ခေါ်ပွဲက ဒီနေရာမှာတင် အဆုံးသတ်သွား
ပြီ၊ ဒီပွဲမှာ ငါနိုင်တယ် မင်းရှုံးတယ်။ အဲဒါကို မင်းလက်ခံ
တယ်လို့ မင်း ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံပြီးရင် မင်းရဲ့
ကတိလို့ မင်းတည်ပါစေ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့သမီးကို
မျက်လုံးကလေးနဲ့တောင် ဝှေ့မကြည့်နဲ့ ဟုတ်ပြီလား။
တကယ်လို့ ငါ့သမီးကို မင်း ကြည့်တာမြင်ရင် မင်းရဲ့
မျက်လုံးတွေကို ငါ ဖောက်ထုတ်ပစ်မယ် . . . ကြား
လား”

www.burmeseclassic.com

ဝိရက စိတ်ရှိလက်ရှိတနင့်တစ်ပိုးကြီး ပြော
ပစ်ခဲ့ကာ ထိုနေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ အောင်မြင်မှု
၏ အရသာဟာ ဘယ်အရသာနှင့်မှ နှိုင်းမရနိုင်။ ရင်ထဲမှာ
တထိတ်ထိတ်ခုန်ပြီး ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် သူ
အလွန်မုန်းသော ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက်ကို အနိုင်
ယူလိုက်ရသည့်အတွက် သူ ပို၍ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွနေသည်။

သူ ကားပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီး အိမ်သို့ ချက်
ချင်း ဖုန်းခေါ်လိုက်မိသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်တွေ၊
မာနတွေ သက်သာပျောက်ကင်းသွားသလို လွတ်လပ်ပေါ့ပါး
သွားသည်။ အခုအချိန်ကစပြီး သမီးအတွက် သူ စိတ်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ မရှိတော့။ ဖုန်းလာကိုင်သူမှာ
သူမိန်းမ မေ ဖြစ်သည်။

“မေ . . . သမီးကို ဖုန်းပေးလိုက်စမ်း၊ ကိုယ် သမီးနဲ့
ပြောချင်လို့”

“ဟဲလို . . .”

သမီးရဲ့ ဖုန်းထူးသံလေးကို ကြားရချိန်မှာ သူ
ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောလိုက်မိသည်။

“ကဲ . . . သမီးဖြေစမ်း၊ ဘယ်သူ နိုင်မယ်လို့ သမီး
ထင်သလဲ”

ယဉ်ကျေးသည် ဖေဖေရဲ့ လျှပ်တစ်ပြက် မေး
ခွန်းကြီးကြောင့် အနည်းငယ်ကြောင်သွားကာ မျက်မှောင်က
လေးတွေ တွန့်သွား၏။ ပြီးမှ ဖေဖေဘာကို ဆိုလိုသလဲဆိုတာ
ချက်ချင်း သဘောပေါက်ပြီး ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ အေးသွား၏။
ဖေဖေအသံက အားပါးတရ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိနေသံမျိုး။
ဝါဆိုရင် . . .

“ဖေဖေ . . . ဖေဖေ နိုင်သလားဟင်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒီလို ဘာမဟုတ်တဲ့
မလောက်လေး မလောက်စား သူငယ်နှပ်စားကောင်
ကလေးက ဖေဖေလို လူမျိုးကို လာပြီးတော့ စိန်ခေါ်တာ
ကျားရှေ့မှာ မှောက်ရက် လာလဲချလိုက်တာနဲ့ အတူ
တူပဲကွ၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား၊ ကဲ . . .
ဒီကောင်ကိုလည်း သူ့ကတိအတိုင်း တည်ဖို့ ဖေဖေ
ပြောပစ်ခဲ့ပြီ၊ သမီးလည်း အခုအချိန်ကစပြီး ကတိတည်
ဖို့ မမေ့နဲ့၊ သမီး အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် ဖေဖေ

www.burmeseclassic.com

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဖေဖေ အခုပဲ သွားတွေ့ မလို့ အဲဒါ သမီးကို လှမ်းပြောတာ ကြားလား . . . သမီး ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ယဉ်ကျေးသည် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျသွားသူလို ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွား၏။

“ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး ဖေဖေ . . .”

ဟု ပြောပြီး ယဉ်ကျေးသည် ဖုန်းကို မေမေ လက်ထဲသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အခုအချိန်မှာ ယဉ်ကျေး သည် ဆန်းသစ်နှင့် အလွန်အမင်း တွေ့ချင်နေသည်။ တွေ့ လျှင် သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးခွန်းတစ်ခုတော့ မေးချင်မိ၏။

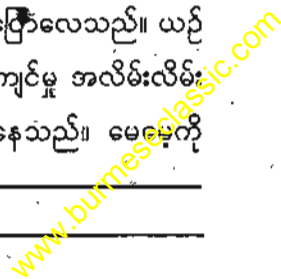
“အချစ်အတွက်များ ဘာကြောင့် စိန်ခေါ်ခဲ့ရသလဲ ဆန်းသစ်ရယ်၊ အခုတော့ ယဉ်ကျေးက ဖေဖေနဲ့ ဆန်းသစ်တို့ရဲ့ စစ်ပွဲအကြားမှာ မြေဇာပင် ဖြစ်ခဲ့ရပြီ”

ဖေဖေနှင့် ဖုန်းပြောပြီးသောအခါ မေမေက ယဉ်ကျေးအနားသို့ ရောက်လာပြီး ယဉ်ကျေး၏ဦးခေါင်း ကလေးကို မေမေ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ညင်သာစွာ ဆွဲသွင်းပွေ့ဖတ်

ထားလိုက်ကာ ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ် ပွတ်သပေးနေ ရင်း . . .

“သမီးရယ် . . . သမီးကို မေမေ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ သမီးရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ခံစားနေရမလဲဆိုတာ မေမေ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လို့ရတယ်၊ မေမေလိုမျိုး သမီးရဲ့ ဖေဖေ ခံစားတတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ ဘယ်တော့မှ သမီးဘက်ကို ကိုယ်ချင်းစာပြီး ခံစား ပေးတတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူက ယောက်ျားတစ်ယောက် လေ၊ သူ့အတွက် မာနကလွဲပြီး ကျန်တာတွေက သိပ် အရေးကြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ . . . သူက သမီးကို သိပ်ချစ်တာ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ မကြည်ဖြူနိုင် လောက်အောင်ကို သူ့အချစ်က အစွန်းရောက်နေတာ၊ ဖေဖေကို သမီး နားမလည်နိုင်ရင်တောင် ခွင့်လွှတ်ပေး ဖို့ ကြိုးစားပေးလိုက်ပါ သမီးရယ် . . .”

ဟု ချော့ချော့မော့မော့ ကြော်လေသည်။ ယဉ် ကျေးသည် အခုအချိန်မှာ ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှု အလိမ်းလိမ်း ကြောင့် မနာတတ်သလိုပင် ထုံကျင်၍နေသည်။ မေမေ့ကို

လည်း ဘာစကားမှ မပြောမိ။ ဘာမှ မပြောချင်တာရယ် . . .
ပြောဖို့စကားလုံး မရှိတော့တာရယ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“သမီးတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး သွားနေ
လိုက်ဦးမယ် မေမေ ဖေဖေ ပြန်လာရင် သမီး ဖေဖေနဲ့
စကားနည်းနည်း ပြောကြည့်ချင်တယ်”

“မေမေ . . . သမီးအနားမှာ လာနေမပေးရဘူးလား
သမီး”

“သမီးဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး တွေးချင်လို့ပါ
မေမေ ဒါပေမယ့် မေမေ့ကို သမီး တစ်ခုတော့ ပြောလို့
ရတယ်။ သမီး ဆန်းသစ်ကို သိပ်ချစ်တယ် မေမေ
သူဟာ သမီးရဲ့ အချစ်ဦးပါ။ သမီးဘဝမှာ ပထမဆုံး
အကြိမ် စပြီး ဖူးပွင့်ခဲ့ရတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ချစ်ခဲ့ရတာပါ။
အဲဒီ အချစ်ဦးကို ဘာကြောင့် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရ
သလဲဆိုတာ သမီး ပြန်တွေးကြည့်ချင်လို့ပါ”

မေမေ့မျက်နှာက ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်ပင်
ပျက်နေ၏။ ယဉ်ကျေးသည် မေမေ့ကိုလည်း သနားမိပါသည်။
သို့သော် . . . အခုအချိန်မှာတော့ မေမေ့ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ဒို့၍ သနားမိသောကြောင့် တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ
ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဝင်ခွေနေခဲ့၏။

တစ်ယောက်တည်းဆိုသောအသိ ဝင်လာ
တော့မှ မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ်သို့ တစ်လိမ့်လိမ့်စီးဆင်း
ကျလာခဲ့၏။ ယဉ်ကျေးသည် အသံမထွက်အောင် ခပ်တိုးတိုး
နှိုက်ငင်ငိုကြွေးမိတော့၏။ နှလုံးသားက ချစ်ခွင့်တောင်
မရလိုက်သေး ဒဏ်ရာက ရခဲ့ပြီ။

အဲဒီနေ့က တော်တော်လေး ညဉ့်နက်မှ
ဖေဖေ အိမ်ပြန်လာသည်။ ဖေဖေ့ကို စောင့်နေသည်ဖြစ်သော
ကြောင့် ကားသံကြားသည်နှင့် ယဉ်ကျေးက ဧည့်ခန်းထဲသို့
ထွက်လာကာ ဖေဖေ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ စောင့်နေလိုက်၏။ မေမေ
လည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖေဖေ့ကို စောင့်နေခဲ့ပုံရသည်။ ကားရပ်
ပြီး ဖေဖေ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သောအခါ ဖေဖေ့မျက်နှာကို
ယဉ်ကျေးရော မေမေပါ ပြိုင်တူနီးပါးလှမ်းကြည့်လိုက်မိကြ၏။
ဖေဖေ့မျက်နှာပေါ်မှာ အားရကျေနပ်သော အပြုံးနှင့် လွတ်
လပ်ပေါ့ပါးမှုကို တွေ့ရ၏။ ဖေဖေက ယဉ်ကျေးထံသို့ ခပ်သွက်
သွက် လျှောက်လာပြီး ယဉ်ကျေးကို ရုတ်တရက် လက်ဆွဲ၍

www.burmeseclassic.com

လုပ်ရမ်းလိုက်ကာ . . .

“ကွန်ဂရက်ကျွေးလေးရှင်း . . . သမီး၊ သမီး အတွက် အလုပ်ကိစ္စ ဖေဖေသူငယ်ချင်းနဲ့ ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ အားလုံး အဆင်ပြေတယ် သမီး၊ သမီးအလုပ်ရသွားပြီ၊ ဖေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ Secretary လုပ်ရမယ်၊ သူက Construction နဲ့ Interior Decoration Company ထောင်ထားတဲ့ ရွှန်းဝေလေ၊ သမီးကိုလည်း သူ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ သမီးနဲ့သာ လူချင်း မဆုံဖြစ်တာ ဖေဖေနဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ၊ သူက အရမ်း စည်းကမ်းတိကျပြီး စည်းစနစ်ကြီးတယ်၊ အဲဒါကို ဖေဖေကြိုက်လို့ သူ့ဆီမှာ သမီးကို အလုပ်လုပ်စေချင်တာ၊ သူ့ဆီက သမီး လေ့လာသင်ယူစရာတွေ အများကြီးပဲ ရမယ်”

ဖေဖေက တက်တက်ကြွကြွကြီးပင် ပြောနေသည်။ ယဉ်ကျေးက ဖေဖေမျက်နှာကို အသက်ကင်းမဲ့စွာ ငေးမော နေမိ၏။ ဖေဖေဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ။ ဖေဖေမှာ နှလုံးသားမှ ရှိပါရဲ့လား။ သမီးဖြစ်သူကို ချစ်သူနှင့် လှလှပပကလေး ခွဲပစ်ခဲ့သူလို့ သူ့ကိုယ်သူတောင် ထင်မိရဲ့လားမသိ။

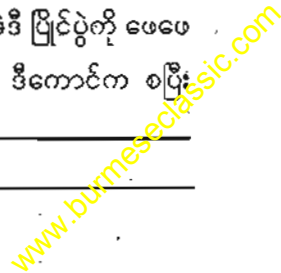
အဲဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝ မရှိပုံနှင့် အလုပ်ကိစ္စကိုသာ တက်တက်ကြွကြွကြီး ပြောနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးက သက်ပြင်းနှိုက်လိုက်ကာ ဖေဖေမျက်လုံးတွေထဲ စူးခနဲ တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဖေဖေကို သမီး တစ်ခု တောင်းဆိုချင်လို့ စောင့်နေတာ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်၏။ ဖေဖေက မျက်ခုံးတွေပင့်သွားကာ မေမေဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။ မေမေက ဘာမှ မပြော။ သို့သော် မေမေရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဖေဖေဆီမှာ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း စူးစိုက်ကျနေ၏။

“က . . . ဘာပြောမှာလဲ သမီး . . . ပြောလေ”
“သမီး ဆန်းသစ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဖေဖေ၊ သမီးကို သူနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ခွင့်ပေးရမှာလဲ၊ သမီးတို့ ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားခဲ့ပြီလေ၊ သမီးကို ဖေဖေ ပြောပြီးပြီပဲ၊ သူနဲ့ ဖေဖေ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုလုပ်ကြတယ်၊ အဲဒီ ပြိုင်ပွဲကို ဖေဖေက စပြီး စိန်ခေါ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်က စပြီး

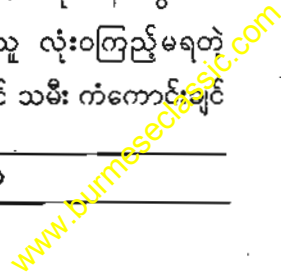

စိန်ခေါ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီပွဲမှာ သူ့ရုံးသွားခဲ့တယ်
အဲဒီတော့ သူ့ရဲ့ကတိအတိုင်း သမီးနဲ့ အဝေးဆုံးထိ
လွင့်သွားပေးမယ်လို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောခဲ့ပြီး သူ့ဘာ
သာသူပဲ နောက်ဆုတ်သွားခဲ့တာ၊ သမီးက အဲလိုကောင်
မျိုးကို ဘာကိစ္စ တွေ့ချင်ရတာလဲ . . . ”

“သမီးနဲ့ သူ့အကြားမှာ မေးစရာ ပြောစရာစကားတချို့
တော့ ကျန်သေးတယ် ဖေဖေ၊ သူလည်း သမီးနဲ့တွေ့ချင်
မှာပဲ၊ သူ ဘာကြောင့် အခုလို လုပ်ရသလဲဆိုတာ
သူလည်း ပြောပြချင်မှာပဲ၊ သမီးလည်း သိချင်သေးတယ်
ဖေဖေ၊ သမီး သူ့ကို ချစ်ခဲ့တာ လွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့
ကလေး မဟုတ်ဘူး။ သမီးနှလုံးသားထဲက လေးလေး
နက်နက်ချစ်ခဲ့တာ၊ သူလည်းပဲ သမီးနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ
ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့ရဲ့ ချစ်သက်တမ်းက ဘာမှ
တောင် မကြာလိုက်ဘူး။ အခု ဇာတ်သိမ်းပြီလို့ ဖေဖေထ
ပြောတယ်၊ အဲဒါကို သမီး လက်မခံချင်ဘူးဖေဖေ
သမီးကို သူ့ရဲ့ပါးစပ်က ကိုယ်တိုင် ပြောတဲ့စကားကိုပဲ
သမီးနားနဲ့ ဆက်ဆက်ကြားပြီး လက်ခံချင်တယ်

ဒါကြောင့် သမီး သူ့နဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဖေဖေ၊ ဖေဖေ
ခွင့်ပြုပေးပါ။ ဒီတစ်ခုတော့ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ ခွင့်ပြုပေးပါ။ သမီး ဖေဖေမသိအောင်
သူ့နဲ့ ခိုးတွေ့လို့ရပါတယ် ဖေဖေ၊ ဒါပေမယ့် သမီး
မတွေ့ချင်ဘူး။ ဖေဖေကို ပေးထားတဲ့ကတိ သမီး တည်
အောင် ကြိုးစားချင်လို့ပါ”

ဝီရက သမီး၏မျက်နှာနွမ်းလျလျလေးကို
ကြည့်ကာ ရင်ထဲ သနားဂရုဏာစိတ် ဝင်သွား၏။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် ပထမဆုံး ရည်းစားဦးနဲ့ ကွဲရတဲ့အတွက် သမီး အသည်း
များ ကွဲနေမလား။ အသည်းကွဲတဲ့ ဝေဒနာကို သူ တစ်ခါမှ
မခံစားခဲ့ဖူးပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ အချစ်ဦးက သမီးရဲ့
မေမေ မေယဉ်ကျေး ဖြစ်ခဲ့ပြီး အဲဒီ အချစ်ဦးကိုပဲ သူ လက်
ထပ်ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝမှာ မေယဉ်ကျေးက
လွဲပြီး တခြား ဘယ်မိန်းမကိုမှ မချစ်ဖူးခဲ့။ သူ သမီးဘက်မှ
ဖျတ်ခနဲ စာနာမိသလိုတွေးလိုက်မိကာ သမီးကို သနားသွား၏။
အကယ်၍ သမီးရဲ့ အချစ်ဦးဟာ သူ လုံးဝကြည့်မရတဲ့
အဲဒီကောင်လေးသာ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သမီး ကံကောင်းချင်

ကောင်းလိမ့်မည်။ အချစ်ဦးနှင့် ပေါင်းခွင့်ရဖို့ဆိုတာ နည်းတဲ့ ကုသိုလ်ကံမှ မဟုတ်တာ။

“ကဲ . . . ကောင်းပြီလေ၊ ဖေဖေ သမီးကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာနဲ့ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ်၊ မနက်ဖြန် သမီး အဲဒီကောင်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါ။ သူ အိမ်မှာလာတွေ့ပါစေ၊ သမီးတို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချင်တာ ပြောလို့ရတယ်၊ ဖေဖေကတော့ စတူဒီယိုထဲမှာ ရှိနေမယ်၊ မေမေကလည်း သမီးတို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့ အတွက် Privacy တော့ ပေးထားမယ် . . . ဟုတ်ပြီလား။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ . . .”

ယဉ်ကျေးက ထိုတစ်ခွန်းသာ ပြောခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်မှာပဲ တွေ့ရတွေ့ရ သူနှင့် တွေ့ခွင့်ရဖို့သာ အရေးကြီးသည်။

အနူးဆိုသော ဝေဒနာကြီးကို တနင့်တပိုးကြီး ခံစားလိုက်ရချိန်မှာ အနူးရဲ့ အရသာသည် မည်မျှ ခါးသီးစပ်ဖျဉ်းသလဲဆိုသည်ကို အခုမှပင် ကိုယ်တွေ့ ခံစားဖူးတော့၏။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးလည်း စိတ်မကောင်းကြ။ သို့သော် သူ အတွက် ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ Mobile သို့ Message တစ်ခု ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ဘာရယ် မဟုတ် ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့မှ သူ့မျက်လုံးတွေ ဖျော်ရွှင်မှုဖြင့် လက်ခနဲ တောက်သွား၏။

“ပိုလိုက်ဆီကကွ . . .”

ဟု သူ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာစွာ အော်လိုက်မိ၏။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး၏ ခေါင်းတွေ သူ Mobile ကလေးဆီသို့ စုပြုံလာကာ Message ကို ဝိုင်းဖတ်ကြ၏။ Message က တိုတိုကလေး။

မနက်ဖြန် ကိုးနာရီအတိ အိမ်ကိုလာခဲ့ပါ။
တွေ့ချင်တယ် . . . စောင့်နေမယ်။
ပိုလိုက် . . .

“အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား ဆန်းသစ်၊ ဒီနေ့ပဲ မင်းနဲ့
သူ့အဘိုးကြီးနဲ့ စာရင်းရှင်းခဲ့ကြတယ်။ အဘိုးကြီးက သူ
နိုင်သွားပြီဆိုပြီး မင်းကို သူ့သမီးနဲ့ မတွေ့ကြဖို့တောင်
ပြောသွားခဲ့ပြီးပြီ။ ယဉ်ကျေးက ဘာလို့ သူ့အိမ်မှာတောင်
တွေ့ဖို့ ချိန်းရတာလဲ၊ မထူးဆန်းဘူးလား . . .”

“ထူးဆန်းတယ်လေ . . . ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်လဲဆို
တာ ငါ မသိဘူး။ မနက်ဖြန် ငါ သွားတော့မှပဲ သိရမှာ
ပေါ့ . . .”

“ပိုလိုက်က အိမ်ကို ပေါ်တင်ကြီး ချိန်းတာဆိုတော့
သူ့အဖေများ မရှိလို့လား၊ ခရီးတွေ ဘာတွေများ ရုတ်တ
ရက် ထွက်သွားရလို့လား မသိဘူးနော်”

“အဲဒါတွေ ငါ မသိချင်သေးဘူးကွာ၊ ငါလည်း ပိုလိုက်နဲ့
အရမ်း တွေ့ချင်နေတယ်။ သူ့ကို ပြောပြစရာ စကားတွေ

ရင်နဲ့ အပြည့်နှိတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကိုယ်တိုင်
စိန်ခေါ်ခဲ့တဲ့ ပြိုင်ပွဲမှာ ငါ ရှုံးသွားခဲ့ပြီးပြီ။ ငါ့ဘက်က
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကတိသစ္စာတော့ တည်ရ
လိမ့်မယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို ပိုလိုက်သိအောင်လည်း
ပြောပြချင်သေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်တော့
ငါ နောက်ဆုံးဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ သွားတွေ့မှ ဖြစ်မယ် . . .”

အဲဒီညက သူ တော်တော်နှင့် မအိပ်နိုင်ခဲ့။
ရင်ထဲမှာရော ခေါင်းထဲမှာပါ မေးခွန်းတွေ ပဟေဠိတွေနှင့်
ချာချာလည်လျက် ရှိ၏။ သူနှင့် ပိုလိုက်တို့ရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းဟာ
ကောင်းသော တွေ့ဆုံခြင်းလား၊ မကောင်းသော တွေ့ဆုံခြင်း
လားဆိုတာ သူ အဖြေခရှာတတ်။ သူ ခန့်မှန်းမိသလောက်
တော့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ကောင်းသော တွေ့ဆုံခြင်း မဖြစ်နိုင်
တော့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူနှင့် ပိုလိုက်တို့ရဲ့ အချစ်
ဇာတ်လမ်းက မစတင်ခင်မှာပင် ပြီးဆုံးနှင့်ခဲ့ပြီလေ။ သူ
အသည်းက ကွဲနှင့်နေခဲ့ပြီ။

ဥနာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလိုတွင် သူ ပိုလိုက်တို့ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွား၏။ ခြံတံခါးက အဆင်သင့်ပဲ ဖွင့်ထား တာမို့ ခြံထဲသို့ ကူးမောင်းဝင်လာခဲ့ကာ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်လိုက်၏။ အခုအချိန်ထိ သူ့ကို တားမြစ်ခဲ့သူ တစ် ယောက်မှ ပေါ်မလာသေး။ အိမ်ရှေ့တံခါးရှိ ဘဲလ်ကို သူ တီးလိုက်သည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် တံခါးက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာ ၏။ တံခါးလာဖွင့်သူမှာ ပိုလိုက်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ရှည်ကြာစွာ ဆုံမိကြ၏။ ယဉ်ကျေး၏ မျက်နှာကလေးက ကြေကွဲဆွေးမြည့်ရိပ်များ အတိပြီးလျက် ဖြူရော်နှမ်းလှနေသည်။ သူ့ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ် သွား၏။ မတွေ့ရတဲ့ ရက်ပိုင်းတွေအတွင်းမှ ယဉ်ကျေးသည်

စေတနာစာပေ

အံ့ဩစရာကောင်း လောက်အောင်ပင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ ဟိုးအရင်က ရွှင်မြူးသွက်လက်နေသော အပြုံးချိုချိုနှင့် ကလေး ဆန်လွန်းသော မြူးထူးပျော်ရွှင်ရိပ်တို့သည် ယဉ်ကျေးဆီမှ သိမ်းယူလွှင့်ပစ်ခံလိုက်ရသလို ကင်းမဲ့ဆိတ်သုဉ်းလျက်ရှိကာ မျက်နှာကလေးက ပြိုတော့မည့် မိုးလို မှိုင်းမှိုင်းဆွေးလှနေသည်။

“ပိုလိုက် . . . နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

သူ စိတ်မကောင်းစွာ မေးလိုက်၏။ ယဉ်ကျေး က အံ့သာအယာပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“လာ . . . ဆန်းသစ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေး ဆေး စကားပြောရအောင်၊ ဒီလို စုကားပြောခွင့်ရဖို့ ဖေဖေဆီက ကျွန်မ ခွင့်တောင်းထားရတာ၊ ဖေဖေက ခွင့်ပေးပါတယ် ဒါ . . . နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးတဲ့၊ ဆန်းသစ်ဆီက ကျွန်မကို ဘာတွေပြောမလဲဆိုတာ ကျွန်မ နားမှထောင်ချင်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဆန်းသစ်ကို လည်း ကျွန်မပြောစရာတွေရှိတယ်”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူ့စဉ်နှစ်ယောက်တည်း မျက် နှာချင်းဆိုင်ကာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ထိုင်မိကြ၏။

စေတနာစာပေ

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်သူ့အရင် စပြောမလဲ၊ ပိုလိုက် အရင် ပြောချင်လား . . . ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ပြောရမလား”

“ဆန်းသစ် အရင်ဆုံးပြောပါ။ ဆန်းသစ်ရဲ့ စကားတွေကို ကျွန်မ မကြားရတာ ကြာပြီ”

ယဉ်ကျေးက လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးကလေး ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ခုအချိန်ထိ ချစ်ခင် မက်မောရိပ်တွေ တွယ်ငြိဆဲ။

“တကယ်တော့ ကိုယ် မိုက်မဲသွားခဲ့မိတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်လည်း အပြစ်မတင်ချင်တော့ဘူး။ နောင်တတွေလည်း ရမနေချင်တော့ဘူး။ ကတိတစ်ခုတော့တည်ချင်တယ်၊ ကိုယ့်ဘက်ကပဲ ခြေလှမ်းတွေကို နောက်ဆုတ် ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါ့မယ်။ ယဉ်ကျေးလည်း ယဉ်ကျေး လျှောက်ရမယ့်လမ်းကို ဆက်လျှောက်ပါ။ ကိုယ်ကတော့ ယဉ်ကျေးနဲ့ ဝေးနိုင်မယ့် နေရာဆီ ဆက်လျှောက်ပါ့မယ်။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ကျောခိုင်းရက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ သေချာတာကတော့

ကိုယ်နဲ့ယဉ်ကျေးတို့ ချစ်သူတွေမဟုတ်ကြတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဆန်းသစ် ကျွန်မကို မချစ်တော့ဘူးလား”

“အဲဒီ . . . မေးခွန်းကို ဘယ်အချိန်မေးမေး ကိုယ်ကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဖြေမှာပဲ . . . သိပ်ချစ်တယ် ပိုလိုက်၊ မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်၊ နောက်ဆယ်နှစ် ကြာတဲ့ အချိန်မှာလည်း မင်း လာထပ်မေးဦး၊ ကိုယ် အဲဒီအဖြေတိုင်းပဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဖြေနေဦးမှာပဲ၊ မင်းကို ကိုယ် ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က မတော်တဆ လောင်းကစားတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့မိပြီ၊ မင်းဖေဖေနဲ့မှ ကိုယ် သွားပြီး စိန်ခေါ်ခဲ့မိတယ်၊ အဲဒီပွဲမှာ လောင်းကြေးက ပိုလိုက် ဖြစ်သွားခဲ့တယ်၊ ကိုယ် ရှုံးသွားတယ်၊ ရှုံးမယ်လို့ ကိုယ် မမျှော်လင့်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ် တကယ်ပဲ ရှုံးသွားခဲ့တယ်၊ ရှုံးသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ အလျော်အစားဆိုတာ ရှိစမြဲ ပိုလိုက်၊ ကိုယ် ပိုလိုက်ကို မင်းဖေဖေဆီမှာ လျှော်လိုက်ရတယ်၊ အဲဒါ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးစာပဲ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားနဲ့ ရင်းပြီး ပိုလိုက်ကို လျှော်လိုက်ရတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်

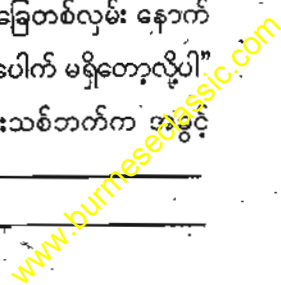
www.burmeseclassic.com

သစ္စာတော့ ရှိရမယ်။ ကိုယ် မင်းကို မင်းဖေဖေရဲ့ လက်ထဲကနေ ဘယ်တော့မှ ပြန်မခိုးဘူး။ အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့ သစ္စာပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ ယောက်ျားကတိပဲ။ မင်း ဖေဖေက ကိုယ့်ကို သိပ် အထင်သေးနေတာ ပိုလိုက်၊ သူ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကို အထင်သေးနေသလဲဆိုတာတော့ ကိုယ် သေသေချာချာ ပြောမပြတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေ အထင်မကြီးတဲ့ ကိုယ့်မှာ အထင်ကြီးလောက်စရာ ကတိသစ္စာဆိုတာလည်း ရှိပါသေးတယ် ဆိုတာကို ပြချင်သေးတယ်။ ကိုယ် သူ့ကို ပေးခဲ့တဲ့ ကတိကို ဘယ်တော့မှ မဖျက်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မင်းနဲ့ အဝေးဆုံးကို ကိုယ် ပြေးတော့မယ် . . .”

“ဆန်းသစ် မတရားဘူး။ လုံးဝမတရားဘူး။ ကျွန်မ အပေါ် ဘာကြောင့် အဲဒီလောက် ရက်စက်ရတာလဲ။ ကျွန်မရဲ့အသည်းကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ ခွဲခဲ့ရတာလဲ။ ဒီပွဲမှာ ကျွန်မရဲ့ သဘောတူညီမှု ခွင့်ပြုချက်လည်း မပါခဲ့ဘူး။ ကျွန်မက ဆန်းသစ်တို့ရဲ့ အလောင်းအစားမှာ ထိုးကျွေးရမဲ့ လောင်းကစားခံ သက်မဲ့ပစ္စည်း

တစ်ခု မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုရော ဆန်းသစ် တွေးမိရဲ့လား။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားဆိုတာ ရှိတယ်။ သိပ်ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားမျိုးပါ။ အဲဒီနှလုံးသားက ပထမဆုံးအကြိမ် စူးစူးနစ်နစ် မူးမူးမိုက်မိုက် ချစ်ခဲ့မိတဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူကို ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ အလောင်းအစား တစ်ခုရဲ့ ရလဒ်ကြောင့် စွန့်လွှတ်လိုက်ရမယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တရားမျှတမှု မရှိနိုင်ဘူး။ ဆန်းသစ် ကျွန်မကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြန်ပြီး လျော်ကြေးပေးမလဲ . . .။ ကျွန်မ ဘာမှ မသိလိုက်ရဘဲ ဆန်းသစ်ကို ကျွန်မ ဆုံးရှုံးလိုက်ရမလား။ ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မ အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ ဆန်းသစ်ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ကိုယ်သိတယ် . . . ကိုယ်သိပါတယ်ကွာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဆက်မပြောပါနဲ့။ အခုချိန်မှာတော့ ကိုယ် ရှေ့ဆက်တိုးလို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်လိုက်ပါရစေ၊ ကိုယ့်မှာ ထွက်ပေါက် မရှိတော့လို့ပါ။”
 “ကောင်းပြီလေ . . . အဲဒါ ဆန်းသစ်ဘက်က အခွင့်

အရေးပဲ၊ ကျွန်မဘက်က အခွင့်အရေးကိုလည်း ကျွန်မ ပြောပြမယ်၊ ကျွန်မ ဆန်းသစ်ကို အမြဲတမ်း ချစ်နေမှာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ ဆန်းသစ်လိုပဲ နောက်ဆယ်နှစ် အကြာမှာ လာမေးလည်း ကျွန်မရဲ့အဖြေက ဒီအတိုင်း ပဲ၊ ကျွန်မ ဆန်းသစ်ကို ချစ်တယ် ... ”

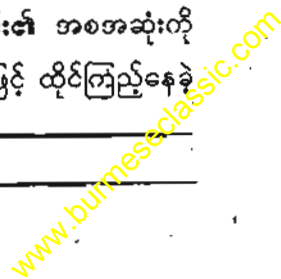
“ပြီးပြီပေါ့ ... အဲဒါဆိုရင် ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်၊ နောက်ဆို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဆုံဖြစ်ချင်မှ ဆုံဖြစ်ကြ တော့မယ်၊ တကယ်လို့ ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြရင်လည်း ပိုလိုက်တို ကိုယ် ကြည့်မိချင်မှ ကြည့်မိတော့မယ်၊ သိပ်ကြည့်ချင် လွန်းရင်တောင် ကိုယ်ကြိုးစားပြီး မျက်နှာလွှဲပစ်ရလိမ့် မယ်၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကို ရက်စက်လိုက်တာပဲ ပိုလိုက် မပြောနဲ့နော်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ အရှုံးထဲမှာ ကိုယ် ရှုံးခဲ့ရင် ဆန်းသစ်ကို မျက်လုံး တောင် မကြည့်ရဘူးလို့ မင်းဖေဖေက ပြောထားတယ်၊ အဲဒီ ကတိကိုလည်း ကိုယ် မဖျက်ချင်ဘူး ... ”

“တော်ပြီ ... ဆန်းသစ်ဆီက ကျွန်မ ဘာမှ ထင် ကြားချင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး စကားထဲ

ခွန်းတော့ ပြောလိုက်ချင်သေးတယ်၊ ကျွန်မအတွက် ဆန်းသစ်ဟာ ဘယ်တော့မှ သူစိမ်းတစ်ယောက် မဟုတ် ဘူး၊ ကျွန်မအတွက် အချစ်ဦးဖာလည်း ဆန်းသစ်ပဲ၊ အချစ်ဆုံးဟာလည်း ဆန်းသစ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်မ အတွက် နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ထပ်ပေါ် မလာနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါကို ဆန်းသစ်ရဲ့ နှလုံးသားထဲ မှာ အမြဲတမ်း သတိရနေပါ၊ ကဲ ... ဆန်းသစ်သွား တော့”

ယဉ်ကျေးသည် ရင်ထဲမှာ ဘာကို နာမှန်းမသိ နာသွားကာ ဆန်းသစ်ကိုလည်း ဆက်ပြီး စကားပြောချင်စိတ် မရှိတော့။ နှုတ်ခမ်းကလေးကို ကိုက်ထားလိုက်ကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲနေလိုက်သည်။ ဆန်းသစ်က ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထကာ ယဉ်ကျေးကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ... နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ထိုင်နေရာမှ သွေးရှူးသွေးတန်း ထထွက် လာခဲ့သည်။

ညှော်ခန်းထဲမှ ထိုမြင်ကွင်း၏ အစအဆုံးကို တွေ့ဒီယိုထဲမှ ဝိရက Monitor ကလေးဖြင့် ထိုင်ကြည့်နေခဲ့

သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ Video ကင်မရာတစ်လုံး ခိုးပြီး ထောင်ထားခဲ့သည်မို့ သမီးနှင့် သူ့ကောင်လေးပြောနေသမျှစကားလုံးတွေအားလုံး၊ မျက်နှာ အမူအရာတွေအားလုံးကို သူ့စတူဒီယိုထဲကနေ အစအဆုံး မြင်နေကြားနေရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းပါ။ သမီးကို သနားနေသည်။ သမီးရဲ့ ရင်ထဲမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖူးသစ်စ နှလုံးသားနှုတ်ကလေး သူ့ကြောင့် ဒဏ်ရာအနာတရ ရသွားခဲ့ပြီမှန်း သူသိလိုက်ရသည်။ သို့သော် . . . သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ဘာမှလည်း လုပ်မပေးနိုင်။ နှလုံးသား ဒဏ်ရာဆိုတာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့အလိုအလျောက် ပျောက်ကွင်းသွားမှာပါဟု သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိပ်တွေးလိုက်မိသည်။ သူ့တုန်းကတော့ အချစ်ဦးနှင့် မကွဲခဲ့ဖူးတာမို့ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာလည်း မရဖူးခဲ့။ အသည်းလည်း မကွဲဖူးခဲ့။ သမီးကတော့ ကံဆိုးစွာပင် သမီးရဲ့ နှလုံးသားကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ခွဲမိရက်သား ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ သို့သော် . . . ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ အားလုံး ပြီးဆုံးလွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။ အချိန်တန်ရင်တော့ သမီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားမှာပါလေဟု သူ ဖြေတွေး တွေးလိုက်မိသည်။

လူငယ်တွေရဲ့ ချစ်ချင်းမေတ္တာကို သူ တကယ်ပဲ နားမလည်နိုင်တာလား။ တမင်သက်သက်ပဲ နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား သူ့ကိုယ်သူပင် သူမသိ။ သူ့သိတာကတော့ သူ့သမီးကို သူ သိပ်ချစ်သည်။ ဟိုး . . . မွေးကင်းစနီတာရဲ့ ဘဝကလေးကနေ ဒီအရွယ်ရောက်လာသည်အထိ နေ့စဉ်ရက်ဆက် တယုတယ တန်ဘိုးထားကာ ပိုးမွေးသလို နှေးမြူစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရသော သမီးကလေးကို အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ရတနာတစ်ပါးလို သူ မက်မော တန်ဘိုး ထားလွန်းရသည်။ သမီးနဲ့ထိုက်တန်သူ ဘယ်သူမှ မရှိဟု သူ ထင်သည်။ သမီး ဘယ်လောက်ပဲ ခံစားရ ခံစားရ သမီးကို သူ မဆုံးရှုံးဖို့က အရေးကြီးသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ သမီးကို ဘယ်အကောင်အသားမှ ဆွဲထုတ်သွားလို့မရ။ သူ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မပြုနိုင်။ အဲဒါ သူ့ရဲ့အတ္တပဲ ဖြစ်သည် . . . ။

အခန်း ... (၅)

တုမ္မဏီနာမည်က ခရမ်းရောင် သစ္စာတဲ့။ ခပ်ဆန်းဆန်းပင်။
ယဉ်ကျေးသည် ပထမဆုံးနေအလုပ်ရှင်နှင့် စတွေ့ရမည်မို့
စိတ်တော့ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ ဖေဖေက လိုက်
မပို့ချေ။ ဦးရွှန်းဝေနှင့် အားလုံး ပြောထားပြီးသား။ သမီး
တိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားတွေ့ရမည်ဟု ဆိုသောကြောင့်
ယဉ်ကျေးသည် ကိုယ့်ကားကလေး ကိုယ်မောင်းကာ ဖေဖေ
ပေးလိုက်သော လိပ်စာကတ်ကလေးအတိုင်း ခရမ်းရောင်
သစ္စာ ဟူသော Contruction and Interior Decoration
Company ရှိရာဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ရုံးအဆောက်အဦ

ကလေးကိုက စိတ်ဝင်စားစရာကလေးဖြစ်သည်။ ခြံဝန်းကျယ် ကျယ်နှင့် ကားပါခံကင်နေရာ သီးသန့်ရှိပြီး အိမ်ကလေးက နှစ်ထပ်အိမ်ပုံစံ ခေတ်မီမိကလေး ဖြစ်သည်။ ဆန်းသစ်လှပသော အိမ်ပုံစံကလေးကို မြင်လိုက်ရရုံဖြင့် ထိုကုမ္ပဏီ၏ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိမှုကို ခန့်မှန်းလိုရသည်။ Interior Decoration ကို အလွန် ဝါသနာပါခဲ့သည်မို့ ဖေဖေကို ဆန္ဒပြု ငြင်းဆန်ဖို့ပင် စိတ်မကူးခဲ့။ အသည်းကွဲတာက သက်သက်၊ အလုပ်က သက်သက်ပဲဟု သဘောထားကာ အသည်းကွဲတာကို အလုပ်နဲ့ ကုစားကြည့်မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ပထမဆုံးနေ့ကို ခါတိုင်းလို တက်တက်ကြွကြွပင် ရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကားပါခံကင်နေရာမှာ ကားကို ထိုးခဲ့ပြီးယဉ်ကျေးက အဆောက်အအုံကလေးထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ အဝင်ဝမှာ စောင့်နေသော အစောင့်ကို ...

“ကျွန်မ ... ဦးရွှန်းဝေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”
ဟု ဆိုလိုက်လျှင် အစောင့်က ...

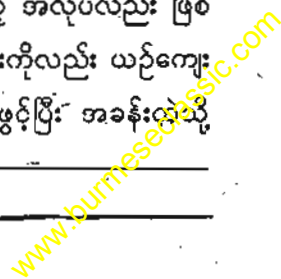
“ဒီတည့်တည့်ကနေ လျှောက်သွားလိုက်အစစ်မလေး

အခန်းဝမှာ ဆိုင်းဘုတ် တပ်ထားတယ်၊ တည့်တည့်ပဲ လျှောက်သွား ... ဘယ်မှ မချိုးနဲ့”

ဟု ညွှန်လိုက်တာမို့ အဲဒီအတိုင်း တည့်တည့်ပင် လျှောက်လာခဲ့၏။ တကယ်တမ်း လမ်းဆုံးသောအခါ ဦးရွှန်းဝေအောက်က ခရမ်းရောင်သစ္စာဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေး တပ်ထားသော အခန်းကို တွေ့ရ၏။ အခန်းတံခါးကို ခပ်ဖွဖွ ခေါက်လိုက်ပြီး အသာ နားစွင့်နေမိစဉ် ...

“ဝင်လာခဲ့ပါ ... ”

ဟူသော အောင်မြင်ခုံညားသော၊ သြဇာအရှိန်အဝါဖြင့် ပြည့်စုံသော အသံတစ်ခု ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုအသံ၏ အရှိန်အဝါကြောင့် ယဉ်ကျေးသည် ကိုယ်ကလေးပင် ကျုံ့ဝင်သွားသလို ခံစားရကာ ပခုံးကလေးပင် အလိုလို တျို့ထားမိလိုက်သည်။ ဖေဖေရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ယဉ်ကျေးအတွက်တော့ သူဟာ အလုပ်ရှင်ဘော့(စ်)ပဲ။ ယဉ်ကျေးအတွက် ပထမဆုံး လုပ်ရမည့် အလုပ်လည်း ဖြစ်သည့်အပြင် Secretary ဆိုသော ရာထူးကိုလည်း ယဉ်ကျေးစိတ်ဝင်စား၏။ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အခန်းထဲသို့

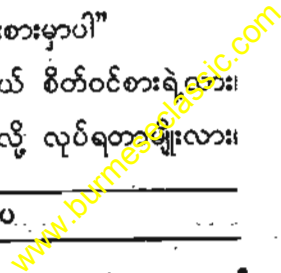
ဝင်လိုက်လျှင် ရောမကျွန်းစားပွဲကြီးရှေ့မှာ နောက်မှ မြင့်မြင့်
 Leather ဆုံလည်ကုလားထိုင် သပြေသီးမှည့်ရောင်ပုံတွင်
 သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်လျက် ယဉ်ကျေးဆီသို့ လှမ်း၍
 စိုက်ကြည့်နေသော ဖေဖေအရွယ် လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်
 ရသည်။ ရုပ်ရည်ကို မြင်လိုက်ရုံနှင့် ဘယ်လောက် စည်းစနစ်
 ကြီးပြီး တိကျပြတ်သားမည် လူတစ်ယောက်လဲဆိုတာ အလိုလို
 ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေ၏။ မျက်ခုံး မျက်လုံးတို့က နက်မှောင်
 ပိရိုသေသပ်ကာ နှုတ်ခမ်းနှင့် မေးရိုးတို့က အရာရာမှာ အလွန်
 တိကျပြတ်သားမည့် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်သည်။ လုံးဝ အပြုံး
 အရယ်မရှိဘဲ ခပ်တည်တည်ပင် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြု
 လျက် . . .

“ဪ . . . ဝီရရဲ့ သမီးပဲ၊ လာ . . . ထိုင်၊ ဝီရနဲ့တော့
 အားလုံး ပြောထားပြီးပြီ၊ မင်းလုပ်ရမှာ ကိုယ့်ရဲ့ Sec-
 retary ပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ . . . မင်းလုပ်နိုင်ပါ့မလား၊ မင်း
 Secretary သင်တန်းတွေ ဘာတွေရော တက်ထားဖူး
 လား”

“ဟင့်အင်း . . . မတက်ဖူးပါဘူး အန်ကယ်၊ ဒါ . . .

ကျွန်မရဲ့ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံပါ”
 “အင်း . . . ကိုယ့်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း မင်း သင်
 တန်းတော့ တက်ရလိမ့်မယ်၊ အင်္ဂလိပ်ကော တော်တော်
 ကလေး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရှိခဲ့လား၊ အထူးသဖြင့်
 Speaking နဲ့ Writing ပေါ့”
 “ကျွန်မ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာပါ . . . အ
 တော်အသင့်တော့ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်”
 “Computer ရော ရခဲ့လား”
 “Computer ကတော့ ကျွမ်းပြီးသားပါ”
 “မင်း စိတ်ရော ရှည်ခဲ့လား”
 “ရှည်သင့်သလောက်တော့ ရှည်ပါတယ်ရှင်”
 “ကောင်းပြီ . . . တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ်က စိတ်မရှည်ရင်
 မရှည်သလို ဆူတတ်တယ်၊ အပြစ်ပေးတတ်တယ်၊
 အဲဒါကိုရော မင်းခံနိုင်ရည် ရှိပါ့မလား”
 “ရှိပါတယ် . . . ကျွန်မ ကြိုးစားမှာပါ”
 “မင်း ဒီအလုပ်ကိုရော တကယ် စိတ်ဝင်စားခဲ့လား၊
 မင်း ဖေဖေက ဇွတ်လုပ်ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာမျိုးလား”

အဖျော် လာလုပ်တဲ့သဘောမျိုးလား”
“ကျွန်မ . . . Interior Decoration လုပ်ငန်းကို တကယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားတာပါ။ အဲဒီပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ သင်ယူလေ့လာချင်တာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေက အလုပ်လုပ်ဖို့ လွှတ်တာထက် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်က စိတ်ဝင်စားလို့လုပ်ချင်လို့ကို လာခဲ့တာပါ”

“အိုကေ . . . ကောင်းပြီ၊ မင်းကို Secretary တစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ အတိအကျကြီးတော့ မခိုင်းသေးပါဘူး။ အလုပ်သင်သဘောမျိုး စမ်းခန်းထားကြည့်မယ် . . . ဟုတ်ပြီလား၊ ညနေပိုင်းမှာ မင်း Secretary သင်တန်း နေ့တိုင်း ပုံမှန်တက်ရမယ် . . . ဟုတ်ပြီလား၊ မင်းရဲ့ အလုပ်ခန်းဟာ ကိုယ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်က အခန်းကျဉ်းကလေးပဲ။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ မင်း နေရမယ်။ ကိုယ် မင်းကို အချိန်မရွေး Intercon နဲ့ လှမ်းခေါ်မယ်။ မင်းရဲ့အလုပ်က အခုလောလောဆယ် ဖုန်းဖြေဖို့ရယ်၊ ကိုယ့်အတွက် appointment တွေ

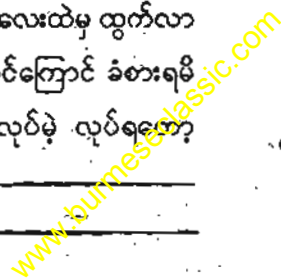
လုပ်ပေးဖို့ရယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ရိုက်ခိုင်းတဲ့ စာတွေကို ကွန်ပျူတာနဲ့ စာစီပြီး ရိုက်ပေးဖို့ရယ်၊ ပြီးတော့ . . . ကိုယ်ခိုင်းသမျှ တောက်တိုမယ်ရကလေးတွေ လုပ်ပေးဖို့ပဲ။ ဒီလောက်ပါပဲ။ နောက်တော့မှ မင်းကို တကယ့်အလုပ်သဘောနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ခိုင်းမယ်။ ကဲ . . . မင်းရဲ့အခန်းကို မင်း သွားလို့ရပြီ . . .”

ယဉ်ကျေးက အခန်းထဲမှ ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ် . . .

“ဪ . . . နေဦး၊ ကိုယ့်အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ခဲ့ပေးပါ။ Kitchen က ဘယ်ဘက်နားမှာ မင်း လျှောက်သွားလိုက်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကော်ဖီဖျော်စက်ထဲမှာ ကော်ဖီတွေရှိထားပြီးသား၊ နောက်ဆို မင်းကိုယ်တိုင် ကော်ဖီဖျော်ပေးရမယ် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

ယဉ်ကျေးသည် အခန်းကလေးထဲမှ ထွက်လာတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာမှန်းမသိ အူကြောင်ကြောင် ခံစားရမိ၏။ Secretary အလုပ်ကလည်း စပြီး လုပ်မှ လုပ်ရတော့

ကော်ဖီ ဖျော်ပေးရခြင်းတို့။ ဟာ . . . ဟ ရယ်ဖို့ပင်ကောင်း
သေးတော့သည်။ ယဉ်ကျေးသည် မီးဖိုအခန်းကို သိပ် ခက်ခက်
ခဲခဲ မရှာရပါဘဲ တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် ဝင်လာခဲ့၏။

မီးဖိုခန်းကလည်း Interior Decoration
အသေအချာ လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်
Sample ပြထားသော Kitchen အပြင်အဆင်ပဲလား မဆိုနိုင်။
အခန်းထဲမှာ နံရံကပ်ဗီရိုတွေကို ကျောက်စိမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့
ကလေးဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။ ပြီးတော့ နံရံတစ်ဖက်မှာ
လျှပ်စစ်မီးခွေ လေးခွေပါသော လျှပ်စစ်မီးဖို အကြီးကြီး။
အဲဒီမီးဖိုမျိုးကို ဆန်းသစ်ရဲ့အိမ်မှာ မြင်ခဲ့ဖူးသည်မို့ ဖျတ်ခနဲပင်
ဆန်းသစ်ရဲ့ မီးဖိုချောင်ကလေးကို ပြန်သတိရ တမ်းတမိသွား
၏။ အဲဒီ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ယဉ်ကျေးတို့ Breakfast ပြင်ဆင်
လုပ်စားခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ထိုအလွမ်းဖြင့် ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွား
၏။ ယဉ်ကျေးသည် ခေါင်းကို တစ်ချက် ခါရမ်းထုတ်ပစ်လိုက်
ကာ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော Coffee Maker စက်ထဲ
လေးထဲမှ ကော်ဖီတွေကို ခွက်တစ်ခုထဲသို့ ငှဲထည့်လိုက်သည်
အင်း . . . သကြားက ဘယ်နှစ်တုံး ထည့်ရမှာပါလိမ့်

မမေးခဲ့မိဘူး။ တစ်တုံးလား၊ နှစ်တုံးလား၊ ဒါမှမဟုတ် လုံးဝ
မထည့်ဘူးလား မသိ။ အို . . . တစ်တုံးလောက်တော့
ထည့်လိုက်ပါမည်လေဟု ဆိုကာ ကြော့ခွက် ဖြူဖြူကလေးထဲမှ
သကြားတုံးကလေးတစ်တုံး Coffee ခွက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။
တစ်ဖက်မှာ နံရံကပ် ဗီရိုပုံစံ လုပ်ထားသော တံခါးကို ဖွင့်လိုက်
တော့မှ အထဲမှာ ရေခဲသေတ္တာနှင့် Freezer တစ်စပ်တည်း
တွဲထည့်ထားသော ဗီရိုတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရေခဲ
သေတ္တာထဲမှာ ကြက်ဥ . . . နွားနို့၊ ပြီးတော့ သစ်သီးတွေ
အစုံအလင်။ ယဉ်ကျေးက နွားနို့ပုလင်း ထုတ်ယူပြီး Coffee
ခွက်ထဲ အနည်းငယ်လောင်းထည့်ကာ Coffee ဖျော်လိုက်
သည်။ မြည်းကြည့်ရင် ကောင်းမလား မသိ။ မမြည်းတော့ပါ
ဘူးလေဟု တွေးပြီး Coffee ခွက်ကလေး မကာ ဦးရွန်းဝေ
အခန်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

“ကျေးဇူး . . .”

ဟု တစ်ခွန်းသာပြောပြီး ဦးရွန်းဝေက သူ
အလုပ်လုပ်နေရာမှ ယဉ်ကျေးကို မော်ရှ်ပင် မကြည့်။
ယဉ်ကျေးက သူ ဘာများ ခိုင်းဦးမလဲဟု လက်ကလေးနှောက်

www.burmeseclassic.com

ပစ်ကာ အသာလေး ခြေစုံရပ်ကြည့်နေမိသည်။ သူက ဘာမှ မပြောဘဲ သွားတော့ဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် လက်ကို ခါရမ်းပြ မှသာ ယဉ်ကျေးသည် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ကိုယ့်အ ခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့မိသည်။

အခန်းကလေးက ဝါကယ့်ကို ကျဉ်းကျဉ်းက လေးရယ်။ ဒါပေမယ့် ပြင်ဆင်ထားပုံက ကျဉ်းကျဉ်းကလေးနှင့် အလွန် ချစ်စရာကောင်းသည်။ တစ်ပေါက်တည်းသော ပြတင်း ပေါက်ကလေးမှာ ဝါဖျော့ဖျော့ ဇာခန်းဆီးကလေး တပ်ထား လျက် စားပွဲပေါ်မှာ Computer နှင့် တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးသာ ရှိသည်။ ပြီးတော့ နှင်းဆီတွေထိုးစိုက်ထားသော ပန်းအိုးလှလှ တစ်လုံး။ အခန်းကို ခရမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့ကလေးသုတ်ထား သည်။ ယဉ်ကျေးက ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာမို့ အခန်းကလေး ပတ်ပတ်လည်ကို ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်နေစဉ် ရှက်တရက် Intercom ဆီမှ ဦးရွန်းဝေ၏ အသံကြီးထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လန့်သွားကာ ယောင်၍ပင် ထခုန်လိုက်မိသည်။

“ဝီရယဉ်ကျေး ကိုယ့်အခန်းထဲ ခဏလာခဲ့ပါ”

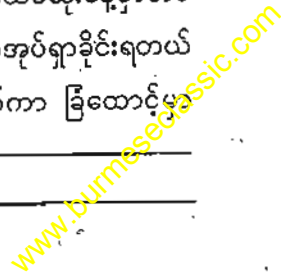
“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

ယဉ်ကျေးသည် သူ့အခန်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွားရ၏။ သူက အလုပ်စားပွဲဆီမှ ဦးခေါင်းကို မမော့ ဆဲ . . .

“မနေ့က ကိုယ့်အခန်းကို လာရှင်းတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ် ယောက်ကွာ၊ ကိုယ် အကြမ်းဆွဲထားတဲ့ Interior Deco- ration ဒီဇိုင်းစာအုပ်ကလေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီလား မသိဘူး။ အဲဒါ ကိုယ့်ကို ခြံအနောက်ဘက်က အမှိုက်တွေ ပစ်ထားတဲ့ Bin ထဲမှာ တစ်ချက် သွားရှာပေးစမ်းပါ။ စာအုပ်က ဒီလိုစာအုပ်မျိုး။ လျှောက်လွှာစက္ကူဆိုဒ်ပဲ။ အဖုံးက အညိုရောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

ယဉ်ကျေးသည် အောင့်သက်သက်နှင့် အခန်း ဆဲမှ ထွက်လာခဲ့ကာ ရုံး၏ အနောက်ဘက်သို့ နောက်ပေါက် ထဲခါးမှ ဖွင့်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဘယ်လိုလူကြီးပါလိမ့်၊ သူ့ Secretary လုပ်ရတာ မနိမ့်လိုက်တာ။ ပထမဆုံးနေ့မှာတင် ခုတ်ရက်စက်စက် လူကို အမှိုက်ပုံးက စာအုပ်ရှာခိုင်းရတယ် ဆိုး ယဉ်ကျေးသည် ငိုချင်စိတ်ပင်ပေါက်ကာ ခြံထောင့်မှာ

ရှိနေသော လေးထောင့် သံအမှိုက်ပုံးကြီး ရှိရာဆိုသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းသွားမိသည်။ ငါ့နှယ် အသည်းကွဲတာတောင် ကောင်းကောင်း မကွဲရတဲ့ ဘဝပါလား။ စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်း လိုက်တာဟု နာနာကျင်ကျင်တွေးရင်း အမှိုက်ပုံးကြီးထဲမှာ ဦးရွှန်းဝေ ပြောသော စာအုပ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲပင် ရှာဖွေရ၏။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ကံကောင်းထောက်မစွာ နောက်ဆုံးတော့ သူပြောလိုက်သည့် ကတ်ထုပုံးအညိုနှင့် စာအုပ်ရှည်တစ်အုပ်ထိ တွေ့ရ၏။ အထဲကို လှန်လှောကြည့်တော့ ဧည့်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ ရေချိုးခန်း၊ အိပ်ခန်း စသဖြင့် Interior Decoration နှင့် ပတ်သက်သော ဒီဇိုင်းတွေ ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အင်း . . . ဒါပဲ ဖြစ်မှာပါ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဘာစော်တွေ နံကုန်ပြီ မသိ။ ယဉ်ကျေးသည် နှာခေါင်းကလေး ရှုံ့ပွဲရှုံ့ပွဲဖြင့် ဦးရွှန်းဝေ၏ အခန်းဆိုသို့ ပြန်လာရသည်။ လက်ကလေး နှစ်ဖက်ဖြင့် စာအုပ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်မှာ လှမ်းတင်ဖော်လိုက်တော့ သူက ရှုံ့ရှာသလို နှာခေါင်းကိုရှုံ့ကာ . . .

“ဒီစာအုပ်ကို မွေးပြီး သန့်ပြန်သွားအောင် မင်း သွားလုပ်ပေးလိုက်ဦးလေ . . . ပြီးမှ ကိုယ့်ဆီ လာပြန်ပေး”

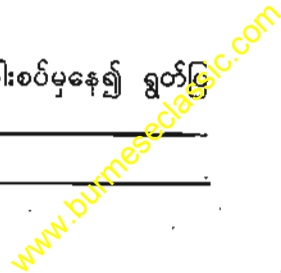
“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

ယဉ်ကျေးသည် ကိုယ့်အခန်းသို့ ကိုယ်ပြန်လာရသည်။ စာအုပ်ကို Tissue ဖြင့် ပြန်၍ သုတ်ရသည်။ ပြီးတော့ အနံ့မွှေးသွားအောင် ယဉ်ကျေး၏ စလင်းဘက်ထဲမှာ ဆောင်ထားသော Estee Lauder ၏ Pleasure ရေမွှေးပုလင်း သေးသေးကလေးဖြင့် စာအုပ်ကိုရော အထဲက စာရွက်တွေကိုပါ တရွှီးရွှီး ဖျန်းပစ်လိုက်သည်။ သန့်ပြန်မွှေးအေးသွားပြီဆိုတော့မှ ယဉ်ကျေးက သူ့အခန်းထဲသို့ နေ့ကတစ်ခေါက် ပြန်ဝင်ကာ စာအုပ်ကလေး ပေးလိုက်၏။ အဲဒီတော့မှ သူက ကျေနပ်သွားသလို ဖျတ်ခနဲပြုံးကာ . . .

“မဆိုးဘူး . . . မင်း တော်သားပဲ၊ ကဲ . . . မင်း ကိုယ့်ရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး စာရွက်နဲ့ ဘောပင် ယူထား။ ကိုယ် ပါးစပ်က ရွတ်ပြတာကို မင်း ခပ်သွက်သွက် လိုက်ရေး၊ ပြီးရင် အဲဒီစာကို Computer နဲ့စာရိုက်ပေး . . . ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

ခဏနေတော့ သူက ပါးစပ်မှနေ၍ ရွတ်မြွေ

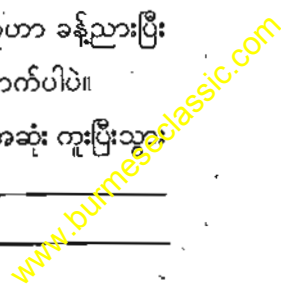
သမျှကို ယဉ်ကျေးက ခပ်သွက်သွက် လိုက်မှတ်ရေးရသည်။
 ပြီးလျှင် သူက သွားတော့ဟူသော ပုံစံမျိုးလက်ယပ်ပြုလုပ်
 ယဉ်ကျေးသည် ကိုယ့်အခန်းသို့ ပြန်လာရပြီး ခုနက ရေးခဲ့သမျှ
 စာတွေကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ခပ်သွက်သွက်စာစီ ရိုက်ပေးရသည်။
 ပြီးလျှင် . . . သူ့ကို တစ်ခါ သွားပြန်ပို့ပေးရသည်။ ကိုယ့်
 အခန်းထဲမှာ ကိုယ် နေ၍ ဘာမှမကြာသေး Intercom မှနေ၍
 သူ့ရဲ့ ခေါ်သံကို ကြားရသဖြင့် သူ့အခန်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်
 သွားရပြန်၏ . . . ။ ယဉ်ကျေးကိုမြင်လျှင် သူက ခပ်တည်
 တည်ဖြင့် . . .

“မင်းရိုက်ခဲ့တဲ့ စာရွက်ကို မင်း ပြန်ကြည့်စမ်း၊ စာလုံး
 ပေါင်းတွေ မှားနေတာမှ အများကြီးပဲ၊ ကိုယ် အဲဒီမှာ
 မင်နီတွေနဲ့ ဝိုင်းထားတယ်၊ အဲဒီလောက် စာလုံးပေါင်း
 မှားတာ ကိုယ် လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ မင်း အဲဒီစာကို ကိုယ့်
 ရှေ့မှာ အစအဆုံး တစ်ခေါက် ပြန်ကူးရေးပြစမ်း၊ စာလုံး
 ပေါင်း လုံးဝမမှားစေနဲ့ . . . အဲဒါ မင်းကို ကိုယ်
 ဒဏ်ပေးတာပဲ”

ယဉ်ကျေးသည် သူ့ရဲ့ ရှေ့စားပွဲခုံတွင် ဝင်ထိုင်

ဆိုက်ကာ ခုနက ကွန်ပျူတာဖြင့် စာစီရိုက်ခဲ့သော စာတွေကို
 တစ်ရေးဖြင့် အစအဆုံး ပြန်ကူးရလေသည်။ သူ့ကို နည်း
 နည်းလည်း ကြောက်သလို ရှိလာ၏။ ဒါကြောင့် ဖေဖေက
 သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ယဉ်ကျေးကို လွှတ်တာဖြစ်မှာ။ သူ့ကြည့်
 သော တစ်ချက်ကလေးမှ အမှားမခံတတ်သော ဧရာဝတီသေချာ
 ကျွန်းသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရသည်။ ယဉ်ကျေးသည် စာကို
 ပြန်ကူးရင်း သူ့ကို မသိမသာ မျက်လုံးကလေး ဈေးပြီး ခိုးကြည့်
 သည်။ လူပုံကတော့ အပျံစားပဲ ဆရာ။ ဖေဖေအရွယ်ဆိုတော့
 သေးဆယ်စွန်းစွန်းပဲ ရှိဦးမှာပေါ့။ အသားအရေက ဖြူစင်ဝင်း
 ဆက်ကာ မြင်တွေ့နေရသော လက်ချောင်းတွေက နုဖတ်သွယ်
 ချနေသည်။ အဲဒါ အနုပညာလက်မျိုးပေါ့။ ယဉ်ကျေးသည်
 အပွဲအောက်မှ သူ့ခြေထောက်တွေဆီသို့ တစ်ချက် ခိုး၍ ငုံ့
 ကြည့်မိသည်။ ကတိပါအခင်း ဖိနပ်ကို စီးထားသော သူ့ရဲ့ခြေ
 ထောက်တွေက သန့်ရှင်းဖြူနုကာ ပန်းသွေးရောင်ပင် သမ်းနေ
 ။ အားလုံးကို ခြုံငုံပြီးသုံးသပ်လိုက်လျှင် သူဟာ ခန့်ညားပြီး
 သာသနာ့ချောချောသော လူချောတစ်ယောက်ပါပဲ။

သူကူးခိုင်းသော စာကို အစအဆုံး ကူးပြီးသူ

သောအခါ ယဉ်ကျေးသည် စာရွက်ကို သူ့ဆီသို့ တစ်စုံတစ်
 လှမ်းပေးလိုက်၏။ သူက စာကို ခပ်သွက်သွက် ဖတ်နေပြီ
 လက်တစ်ဖက်ကလည်း မင်နီချောင်းကို ကိုင်ထားကာ စာလုံး
 ပေါင်းမှားသော နေရာတွေကို မင်နီဖြင့် ခြစ်ခနဲ ခြစ်ခနဲ
 ဝိုင်းခြစ်သွားလေသည်။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်
 စည်းကမ်းကြီးသည့် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေ
 သေး၏။ သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ယဉ်ကျေးပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမှာ
 လုပ်မိမှာ ကြောက်သလိုလို အလိုလိုနေရင်း ခံစားရလာ၏။

“မင်းရဲ့ အမှားတွေ မစင်သေးဘူး၊ နောက်တစ်ကြိမ်
 ပြန်ကူးစမ်း၊ အဲဒီလို မစေ့စပ်မသေချာတာမျိုးကို ကိုယ်
 လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ကဲ . . . ကိုယ့်ရှေ့မှာပဲ ဒီစာကို
 အစအဆုံး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကူး။”

သူက မျက်မှောင်တွန့်ပြီး ယဉ်ကျေးဆီသို့ စာ
 ရွက်ကို လှမ်းပေး၏။ ယဉ်ကျေးသည် အခုမှပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
 ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်လို အားငယ်သွားကာ အလိုလိုနေ
 ရင်း သူ့ရဲ့ တပည့်ကလေးတစ်ယောက်လို ကုပ်ချောင်းချောင်း
 ကလေး ဖြစ်သွား၏။ ငါ့နှယ် ဘာကြောင့်များ ဒီနေ့မှ စာလုံး

ပေါင်းတွေ စွတ်မှားနေရတာပါလိမ့်။ ယဉ်ကျေးသည် နောက်
 ဆက် စာရွက်တစ်ရွက် အသစ်ဖြင့် ထိုစာကို အစအဆုံး
 တူးရပြန်သည်။ စာကူးနေရင်းလည်း စိတ်က ဂဏှာမငြိမ်။
 သူ့ဆီသို့ မကြာခဏပင် ခိုးခိုး၍ အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။
 သူကတော့ ယဉ်ကျေးကို ရှိတယ်လို့ပင် ထင်ပုံမရ။ သူလုပ်စရာ
 မှီတာတွေကို ခပ်သွက်သွက်ကြီး လုပ်နေတော့ကာ ဖုန်းလာ
 သျှင် ဖုန်းဖြေလိုက် ဖုန်းပြောလိုက်နှင့် သူ့အလုပ်ထဲမှာ ဈာန်
 ဝင် နစ်မြောနေ၏။ ယဉ်ကျေးသည် စာတစ်စောင် ပြီးသွား
 လိုက် သူ့ကိုလှမ်းပြလိုက် သူက စာလုံးပေါင်းအမှားထောက်
 လိုက်နှင့် နောက်ဆုံး စာလုံးပေါင်းကလေးတစ်လုံး မှားသည်
 အထိ လုံးဝလက်မခံဘဲ အစအဆုံးထိ ပြန်ကူးရသည်မှာ
 စုစုပေါင်း ကိုးစောင်တိတိ ဖြစ်သွား၏။ အဲဒီ စာတစ်စောင်
 တည်းနှင့်ပင် နေ့လည် ထမင်းစားချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။
 ယဉ်ကျေးမှာ တော်တော်ကလေး အပိုးကျိုး သေဝပ်စ ပြုနေ
 ပြီ။ ဤမျှ စည်းစနစ်ကြီးပြီး အမှားအယွင်းဟူ၍ တစ်စုံ
 တစ်စီကလေးမျှ လက်မခံတတ်သော လူတစ်ယောက်စီမှာ
 သူ့ရဲ့ Secretary အဖြစ် အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ ယဉ်ကျေး

www.burmeseclassic.com

အတွက် စိန်ခေါ်မှုတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့၏။

“ကဲ . . . နေ့လည် ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီ၊ ကိုယ့် အတွက် မင်း Kitchen ထဲမှာသွားပြီး Sandwich နှစ်ခုနဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက် လုပ်လာပေးပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ့် သစ်သီးဖျော်ရည် တစ်ခွက်လည်း သောက်ချင်တယ်။ Kitchen ထဲမှာ အားလုံး သူ့နေရာနဲ့သူ အစီစဉ်တကျ အဆင်သင့် ရှိပြီးသား၊ မင်းဘာသာမင်း ရှာဖွေပြီး လုပ်လာခဲ့ရဲ့ပဲ၊ မင်း Sandwich တော့ လုပ်တတ်တယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . လုပ်တတ်ပါတယ်။”

ယဉ်ကျေးသည် Sandwich ဆိုသော အသံ ကြောင့် ဆန်းသစ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြေး၍ သတိရ လွမ်းဆွတ်သွားမိ ၏။ ဆန်းသစ်အတွက် Tuna Sandwich တွေ သွားပို့ခဲ့ဖူးသော နေ့ကလေးကို မှတ်မှတ်ရရပင် ပြန်မြင်ယောင်လာမိသည်။ လွမ်းလိုက်တာ ဆန်းသစ်ရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မ နေတတ်အောင်တော့ ကြိုးစားပြီး နေကြည့်ပါမယ် ဆန်းသစ်ရော နေနိုင်ရဲ့လားဟင်၊ အခုလောက်ဆို ကျွန်မထို

သတိရမနေဘူးလား။

ယဉ်ကျေးသည် ကိုယ့်အတွေးကလေးနှင့်ကိုယ် Kitchen ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ သူ့ပြောသလို နံရံကပ် ဗီရိုတွေကို တစ်ခုချင်းဖွင့်ပြီး ရှာဖွေရသည်။ သူ့ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ နံရံကပ် ဗီရိုတွေထဲမှာ စားစရာ အခြောက်အခြမ်း Tin ဘူးတွေ၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ဘူးတွေ သူ့နေရာနှင့်သူ စိစိရိရိ အဆင်သင့်ရှိ ၏။ ယဉ်ကျေးက ရေခဲသေတ္တာဖွင့်လိုက်ကာ အထဲမှာ တွေ့ရ သော Bacon အပြားကလေးတွေကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပေါင်မုန့်နှင့် ချိစ် အပြားအထုပ်ကလေးတွေ၊ ထော ပတ်ဘူး . . . စတာတွေကို တစ်ခုချင်း ထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ် မှာ Bacon Sandwich နှစ်ချပ် ခပ်သွက်သွက် စီစဉ်လိုက် သည်။ ယဉ်ကျေး Sandwich လုပ်နေတုန်း Kitchen ထဲသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာကာ ယဉ်ကျေးကို မိတ်ဆက် သလို အပြုံးကလေး ပြုံးပြမိတ်ဆက်ရင်း . . .

“ဪ . . . ညီမက ဝန်ထမ်းအသစ်ထင်တယ်၊ ဒီနေ့မှ စတွေ့ဖူးတယ်၊ ကျွန်မနာမည် နွယ်နီပါ၊ အင်ဂျင်နီ ယာပါ . . .”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မက ဝိရယဉ်ကျေးပါ။ ဒီနေ့မှ အန်ကယ်ဦးရွန်းဝေ
ရဲ့ Secretary အသစ်ပါ”

ယဉ်ကျေး၏ စကားကြောင့် မန္တယ်နီက အဓိ
ပ္ပာယ်တစ်မျိုး သက်ဝင်သော အပြုံးကလေး ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ဪ . . . အန်ကယ်လေးရဲ့ Secretary အသစ်ကို၊
ဘယ်လိုလဲ . . . အဆင်ပြေရဲ့လား အန်ကယ်လေးနဲ့
အလုပ်လုပ်ရတာ အရမ်းတော့ သတိထားရတယ်နော်၊
သူက တအား စည်းစနစ်ကြီးတာ၊ စေ့စပ်သေချာလွန်း
တာလည်းမပြောနဲ့တော့၊ ဘာလုပ်လုပ် သန့်သန့်ရှင်း
ရှင်း သေသေသပ်သပ်မှ သူက စိတ်တိုင်းကျတာ၊ စိတ်
တိုင်း မကျမချင်း အားမနာတမ်းကို ရက်ရက်စက်စက်
ပြန်ခိုင်းတတ်တာ၊ သတိတော့ထားပေါ့ . . . အန်ကယ်
လေးက စိတ်ကောင်းတော့ အရမ်းရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့်
စည်းကမ်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် လုံးဝအမှားမခံဘူး
သူ့ဆီမှာ Secretary တွေ ခဏခဏ အပြောင်းအလဲ
ဖြစ်နေကျ၊ သူက စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း ထုတ်ထုတ်ပစ်
တတ်တာ၊ အခု . . . ဒါ အန်ကယ်လေးအတွက်

Sandwich လုပ်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ပြီးရင် ပစ္စည်းတွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ စနစ်တကျ
ပြန်ထားလိုက်နော် ယဉ်ကျေး၊ ယဉ်ကျေးလို့ပဲ ခေါ်တော့
မယ်နော်၊ ဆရာလုပ်တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ မန္တယ်နီက
စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပါ။ အန်ကယ်လေးက သူ့
Kitchen ကို ပြီးရင် မသိမသာ ပြန်လာစစ်တတ်တယ်၊
သူ့ Kitchen ကို သုံးပြီးရင် သူ့ပစ္စည်းတွေ သူ့နေရာ
နှင့်သူ စနစ်တကျ နေရာမှန်မှာ ရှိမရှိ လာစစ်တတ်လွန်း
လို့ သူ့ Kitchen ကို မသုံးခဲ့ကြဘူး၊ မန္တယ်နီက ရေလာ
သောက်တာ ဟီး . . . ဟီး၊ ဒါနဲ့ Lunch ကိုဘယ်မှာ
စားမှာလဲဟင်၊ Canteen မှာ စားမယ်ဆိုရင် မန္တယ်နီနဲ့
လိုက်ခဲ့လေ၊ မန္တယ်နီလည်း အခုပဲ Canteen သွားမလို့”
“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကောင်းသားပဲ မန္တယ်နီ၊ အန်ကယ်ကို
Sandwich နဲ့ ကော်ဖီ သွားပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်၊
ဪ . . . သူက ဖျော်ရည်တစ်ခုခုလည်း လုပ်ခိုင်းသေး
တာဆိုတော့ ဒီထဲမှာ စတော်ဘယ်ရီတွေ ရွေးတယ်၊

စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည်ပဲ လုပ်သွားလိုက်တော့မယ်၊
ခဏလေးစောင့်နော်”

“လုပ် . . . လုပ် အေးအေးဆေးဆေးသာလုပ် မနွယ်နီ
ပါ ကူလုပ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြောက်တော့ကြောက်
သား၊ သူ့စားပွဲပေါ်မှာ သကြားတစ်စေ့ နို့တစ်စက်
တောင် အတင်ခံတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမြဲတမ်း စားပွဲတွေ
ပိရိုတွေကို ဖုံးတစ်စက်မှ မရှိအောင် သူ့ကိုယ်တိုင်
အဝတ်ကလေးတစ်ခုနဲ့ အမြဲတမ်း ပွတ်သုတ်နေတတ်
တာ ယဉ်ကျေးရဲ့”

“အမလေး . . . မနွယ်နီပြောတာ ကြားရတာနဲ့တင်
ကျွန်မ အသက်တောင် မရှူနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီနေ့လည်း
တစ်မနက်လုံး စာတစ်စောင်တည်းနဲ့တင် အချိန်ကုန်
ရော၊ စာလုံးပေါင်းမှားလို့လေ ခစ် . . . ခစ်၊ တစ်ချိန်လုံး
ပြန်ပြန်ရေးနေရတာ”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒါ အန်ကယ်လေးရဲ့ သင်္ကေတပါ၊
အမှားတစ်စက်မှ မရှိတော့မှ ယဉ်ကျေးကို ကွန်ပျူတာ
ပြန်ရိုက်ခိုင်းလိမ့်မယ်၊ အေး . . . အဲဒီကွန်ပျူတာမှာ

စာလုံးပေါင်း နောက်တစ်ခါ ထပ်မှားလို့ကတော့ အစအ
ဆုံး ပြန်ရေးပေးဦးတော့ပဲ၊ အရင်က Secretary တွေ
ဆိုလည်း အရမ်းကို ညည်းကြည့်ကြတာ၊ အန်ကယ်
လေးက အမှားမခံလွန်းလို့လေ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီမှာ
အလုပ်လုပ်ရတာ ပညာတော့ အများကြီး ရပါတယ်”

မနွယ်နီက အနားကနေ စကားကလေး တ
ပြောပြောနှင့် စတော်ဘယ်ရီတွေကို ရေစင်အောင်ဆေးပြီး
Blender ထဲထည့်ကာ စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည် ဝိုင်းကူဖျော်
ပေး၏။ အလုံးပြီးသွားလျှင် ယွန်းလင်ပန်းလေး တစ်ခုထဲမှာ
Sandwich ပန်းကန်၊ ကော်ဖီပန်းကန်နှင့် စတော်ဘယ်ရီ
ဖန်ခွက်တို့ကို စိစိရီရီ လှလှပပ ထည့်လိုက်ကာ လက်သုတ်ပုဝါ
ကလေးပါ ထည့်ပြင်ပေးနည်းကို မနွယ်နီက ဝိုင်းကူ၍ ပြပေး
၏။

“အန်ကယ်လေးနဲ့ အလုပ်လုပ်ရင် ဘာပဲလုပ်လုပ် လှလှ
ပပ သေသေသပ်သပ်ကလေးသာလုပ် . . . အဲဒါမှ
သူက သဘောကျတာ”

ဟု ဆိုလိုက်သေး၏။

www.burmeseclassic.com

“ကဲကဲ . . . အခန်းထဲ သွားပို့ချည်တော့၊ မန္တယ်နီ စောင့်နေမယ်”

ယဉ်ကျေးသည် ယွန်းဗန်းကလေး ကိုင်ပြီး ဦးရွန်းဝေ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ သူ့စားပွဲပေါ်သို့ ယွန်းဗန်းကလေး တင်ပေးလိုက်၏။ သူက တစ်ချက်သာ ငဲ့ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြော။ ဒီဇိုင်းတစ်ခု ဆွဲမြဲဆွဲနေ၏။

“အန်ကယ်လေး . . .”

အန်ကယ်လေးဟု ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်ပြီးမှ ယဉ်ကျေးသည် ကိုယ့်ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်မိ၏။ မန္တယ်နီက သူ့ကို အန်ကယ်လေးဟု ခေါ်နေသောကြောင့် ယဉ်ကျေးပါရောယောင်ပြီး ခေါ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ဘာမှ ထူးခြားပုံမရ။ ယဉ်ကျေးကို တစ်ချက် မော့ကြည့်ကာ မေးဆတ်ပြန်၏။

“ကျွန်မ Canteen မှာ Lunch သွားစားမလို့ပါ”

“ကောင်းပြီ . . . မင်း တစ်နာရီတော့ အချိန်ရမယ် ဒါပေမယ့် ဟောဒီ Bleep ကလေး ယူသွား ကိုယ်မင်းကို အရေးပေါ်လိုအပ်လာရင် Bleep လှမ်းလှုပ်လိုက်

မယ်၊ အဲဒါဆို မင်း ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့ . . . ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

ယဉ်ကျေးသည် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့မှပင် အသက်ကို ရဲရဲ ရှုခိုင်းတော့သည်။ မန္တယ်နီက အခန်းအပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေခဲ့ပြီး ယဉ်ကျေးနှင့်အတူ Canteen သွားကြ၏။ Canteen ဆိုသော်လည်း ရုံးခြံဝင်းအတွင်းမှာပင် ဂိုဒေါင်ကို မှန်ခန်းများဖွဲ့ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်ပြင်ကာ Decorate လုပ်ထားသော ကော်ဖီဆိုင်ကလေးသာ ဖြစ်၏။ ကော်ဖီနှင့် မုန့်မိုးစုံ၊ ပြီးတော့ . . . ထမင်းဟင်းတို့ ဘာတို့ ရပါသည်။ Canteen မှာ လူတော်တော်များများ ရှိနေသည်မို့ မန္တယ်နီက လူတိုင်းလိုလိုနှင့် ယဉ်ကျေးကို မိတ်ဆက်ပေး၏။ ဝန်ထမ်းအားလုံး နွေးထွေးပျူငှာစွာပင် ယဉ်ကျေးကို ကြိုဆိုကြ၏။ ခဏနေတော့ ယဉ်ကျေးသည် သူတို့အားလုံးနှင့် တရင်းတနီးပင် ဖြစ်သွားတော့၏။ ယဉ်ကျေးတို့အားလုံး စားပွဲအရှည်ကြီးမှာ ဝိုင်းထိုင်ကြကာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဟင်းမိုးစုံ မှာကြပြီး သူ့ဟင်းတိုယ်နှိုက် ကိုယ့်ဟင်း သူနှိုက်ဖြင့် မျှဝေစားကြရင်း စကားတွေ

www.burmeseclassic.com

ပြောကြား၏။

“ယဉ်ကျေးကလေး အန်ကယ်လေးရဲ့ Secretary သာ ဆိုတယ်။ အခုထက်ထိ Interior Decoration နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မသိသေးဘူး။ ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ လုပ်ငန်းအကြောင်း နည်းနည်းလောက်ပြောပြထားပေးပါလားဟင်”

“အမလေး . . . အဲဒါတော့ မပူနဲ့ ပြောပြပေးမယ်။ ညနေတိုင်းလည်း အစည်းအဝေး ပုံမှန်ရှိတယ်။ အဲဒီအစည်းအဝေးသာ မှန်မှန်တက် ကိုယ်တို့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဘာတွေလုပ်ရသလဲ . . . လုပ်ငန်းရဲ့ ရလဒ်ဘာတွေ ရှိသလဲဆိုတာ အန်ကယ်လေးဆီမှာ ညနေတိုင်း အစီရင်ခံနေကျ။ အကြမ်းဖျဉ်း ပြောရရင်တော့ ဟာ ကိုယ်တို့ ကုမ္ပဏီက Construction နဲ့ Interior Decoration လုပ်တာဆိုတော့ အိမ်ဆောက်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်အတွင်း ဒီဇိုင်းတွေကို မွမ်းမံပြင်ဆင်ပေးတယ်။ အဲဒါက အကြမ်းဖျဉ်းပေါ့။ အဲဒီအတွက် အိမ်ပုံစံ ဒီဇိုင်း၊ အိမ်အတွင်း ဒီဇိုင်းတွေကို ကွန်ပျူတာနဲ့ ဒီဇိုင်း

ထုတ်ပေးရတဲ့အဖွဲ့ ရှိတယ်။ ကြော်ငြာအဖွဲ့ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ . . . အင်ဂျင်နီယာအဖွဲ့ရှိတယ်။ ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ ကိုယ် သက်ဆိုင်ရာ အလုပ်ကို လုပ်ရတာပေါ့။ ပြီးတော့ Marketing အဖွဲ့လည်း ရှိသေးတယ်။ ကိုယ်တို့ရုံးက အဲဒီအဖွဲ့တွေ အားလုံး တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မနာလိုတာ၊ တိုက်တာ ခိုက်တာ မရှိဘူး။ အန်ကယ်လေးရဲ့ စည်းစနစ်တွေအောက်မှာ အားလုံး ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေလိုပဲ နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ တိုင်တိုင်ပင်ပင် အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အားလုံးက အန်ကယ်လေးကို ကြောက်ကြရတယ်။ အဲဒါ စည်းကမ်းသေဝပ်မှု အပိုင်းပေါ့။ ယဉ်ကျေးလည်း နောက်ဆုံးပျော်သွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ် ယဉ်ကျေးက အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အန်ကယ်လေးနဲ့ အနီးဆုံးမှာ နေရတာလေ။ အရင်က Secretary တွေဆို Lunch Time ဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ညည်းညူရေး အချိန်ပဲ။ ရေရေလည်လည်ကို ညည်းညူ

www.burmeseclassic.com

ကြည့်ကြတာ၊ အန်ကယ်လေးရဲ့ စည်းကမ်းဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြလို့လေ၊ ကြိုးတော့ ကြိုးစားပေါ့ကွာ၊ ပျော်အောင်နေပေါ့ . . . ”

“ယဉ်ကျေးကို သိတယ်၊ ယဉ်ကျေးက အဆိုတော် ဝီရရဲ့ သမီးမှတ်လား၊ ကိုယ်တို့ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ခဏခဏ မြင်ဖူးနေကျ၊ ဒါပေမယ့် အပြင်မှာ ပိုချောတယ် ဆရာ၊ ချစ်စရာလေး၊ အရမ်း Cute ဖြစ်တာပဲ”

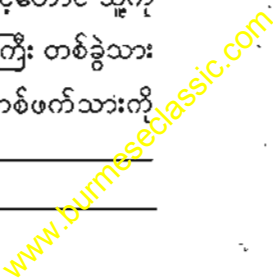
“ဪ . . . ဒါနဲ့ စကားမစပ် မေးရဦးမယ် အန်ကယ်လေးက လူပျိုကြီးလားဟင်”

ယဉ်ကျေးက စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်လျှင် သူတို့ အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြကာ . . .

“အမလေး . . . ဒီလောက် စည်းစနစ်ကြီးပြီး အသေးစိတ်ကအစ အမှားအယွင်းမခံတတ်တဲ့ လူစားမျိုးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိန်းမယူမှာတုန်း၊ လူပျိုကြီးပဲပေါ့ . . . လူပျိုကြီးမို့လဲ အဲဒီလောက် ဇီဝကြောင်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အန်ကယ်လေးက အရမ်းအလှကြိုက်၊ အသန့်ကြိုက်ဆိုတော့ သူကြိုက်တဲ့ မိန်းမမျိုး တော်တော်ရွာ

လိမ့်မယ်၊ မိန်းမတွေကတော့ သူ့ကို ကြိုက်ကြသား၊ တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်ဒီဇိုင်းထုတ်ပေးရတဲ့ အိမ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးတွေထဲက တချို့ဆို အန်ကယ်လေးကို တော်တော်ကြိုက်ကြတာ၊ ရေလာမြောင်းပေးတွေလည်း လုပ်ရတာနဲ့၊ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ရုံးကို လမ်းကြိုဝင်လာရတာနဲ့၊ အိမ်ကို ထမင်းစားဖိတ်တာနဲ့ အို . . . ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပါပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့ အချင်းချင်းတောင် အန်ကယ်လေးကို စားမန်ခုပ်ရင်း ထိပ်တိုက်တွေ ဘာတွေတောင် တွေ့လိုက်ကြသေးတယ်၊ ရယ်တော့ ရယ်ရသား ယဉ်ကျေးရဲ့၊ အန်ကယ်လေးက တုပ်တုပ်တောင် မလှုပ်ဘူး၊ အဲဒီလောက် ဣန္ဒြေကြီးတာ”

ယဉ်ကျေးက အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထောက်ခံပုံစံကလေးနှင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြုလိုက်၊ ဒီနေ့ တစ်မနက်ခင်းလေး တွေ့ရတာနှင့်တောင် သူ့ကို ကျေးကောင်းကောင်း သိသွားပြီ။ ဣန္ဒြေကြီး တစ်ခွဲသားရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို တစ်ဖက်သားကို

ဘယ်တော့မှ ထုတ်ဖော်ပြောလေ့မရှိသော အေးစံက်စက်
 ခပ်တင်းတင်း လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဖြူဖွေးတောက်ပြောင်
 နေသော စတစ်ကော်လံ ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်မှာ စိန်ကြယ်သီးက
 လေးတွေ တပ်ထားပြီး ပိုးတွဲပုဆိုးနှင့် ကတီပါခင်းဖိနပ်ကို
 သပ်ရပ်ကြော့မော့စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အန်ကယ်လေးရဲ့
 ပုံသဏ္ဍာန်ကို ချက်ချင်း ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ အဲဒီအချိန်
 မှာ ယဉ်ကျေးရဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော Bleep ကလေး
 က တီတီ တီတီနှင့် ထမြည်လာလျှင် ယဉ်ကျေးသည် ဝန်းခနဲ
 ထရပ်ကံ ...

“ဟော ... ခေါ်နေပြီ သွားမှဖြစ်တော့မယ်၊ ကံ ...
 အားလုံးပဲ သွားမယ်နော်၊ နောက်မှ ဆုံကြတာပေါ့”

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး ကပျာကယာ ရုံးထဲသို့ ပြန်
 ပြေးလာရသည်။ ရုံးထဲရောက်တာနှင့် အန်ကယ်လေးရဲ့ အခန်း
 ထဲသို့ အမောတကော ပြေးဝင်သွားကာ လက်ကလေးနှစ်ဖက်
 နောက်ပစ်ရပ်ရင်း ...

“အန်ကယ်လေး ... ကျွန်မ ပြန်ရောက်ပါပြီ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး အသိပေးလိုက်၏။ သူ

ယဉ်ကျေးကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ...

“ကိုယ် ... အပြင်ခဏသွားမလို့ client တစ်ယောက်
 နဲ့ ချိန်းထားတာရှိတယ်၊ အဲဒါ သွားတွေ့မလို့ မင်း အ
 ခန်းထဲမှာပဲနေပြီး ဖုန်းလာသမျှကို လက်ခံပြီး ဖြေထား
 ပေး၊ လိုအပ်တာတွေကို မှတ်ထား၊ appointment ချိန်း
 စရာရှိရင် မင်းဘာသာမင်း စီစဉ်ပြီး ချိန်းထားလိုက်၊
 ကြားလား ... ကိုယ် နှစ်နာရီလောက်ကြာရင် ပြန်
 ရောက်လာမယ်၊ ကံ ... ဘာမေးစရာ ရှိသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း ... မရှိပါဘူး အန်ကယ်လေး”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆို ကိုယ်သွားမယ်”

အန်ကယ်လေးက မိချောင်သားရေနှင့်လုပ်
 ထားသော လက်ကိုင်အိပ် သားရေရောင်ကလေးကို လက်မှာ
 ပိုက်ရင်း အခန်းထဲမှ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းသွားလေ
 သည်။ ယဉ်ကျေးသည် ခပ်မတ်မတ်ကြော့ကြော့ လျှောက်လှမ်း
 သွားသော အန်ကယ်လေးကို မျက်စိတဆုံး လိုက်ငေးကြည့်နေ
 ပြီးမှ ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 ဒီအလုပ်ကို ဝင်လာခဲ့တာ ယဉ်ကျေးအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ

စိန်ခေါ်မှု အသစ်အဆန်းတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်မှာ အမှန်ပင်။ အနည်းဆုံးတော့ ဆန်းသစ်ကို သတိရ တမ်းတနေမိတာတွေကို ဖြေဖျောက်နိုင်သလောက် ဖြေဖျောက်နိုင်စွမ်း ရှိမည်။ အလုပ်ထဲမှာမို့ တစ်ခါတစ်ခါ ဆန်းသစ်ကို သတိတောင် မရချင်။ အခုတော့ အန်ကယ်လေးဆိုသော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ထူးဆန်းသော စရိုက်မျိုးရှိသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံ စိတ်ဝင်တစား လေ့လာအကဲခတ်နေရတာနှင့် ယဉ်ကျေးမှုမအားလပ်တော့နိုင်။ အဲဒီအတွက် ဖေဖေကဲ့ပဲ ပြန်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရမလား မသိ။

အဲဒီနောက်တော့ ယဉ်ကျေးသည် ကိုယ်အခန်းကလေးထဲမှာ ပြန်လာပြီး အန်ကယ်လေး မှာသွားသည့် အတိုင်း လာသမျှ ဖုန်းတွေကို ဖြေပေးရတာနှင့် အန်ကယ်လေးနှင့် တွေ့ချင်သည်ဟု ဆိုလာသူများကို တွေ့ဖို့အချိန် ချိန်းထားတာနှင့် အန်ကယ်လေးကို Message ပေးထားခဲ့ချင်သူများမှတ်သားထားရတာနှင့် ဝော်တော်ကလေး အလုပ်များသွားကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို Secretary တစ်ယောက်ဟု ခံစားလာမိခဲ့

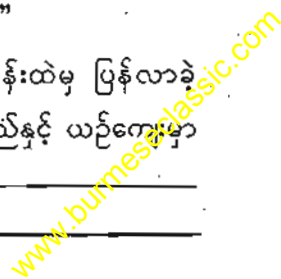
သူပြောသွားသည့်အတိုင်း နှစ်နာရီလောက်

တွင် အန်ကယ်လေး ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ယဉ်ကျေးက မှတ်သားထားသမျှတွေကို ရေးထားသော စာအုပ်ကလေးပိုက်ရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်၏။ အဲဒီနောက် သူ့ကို တစ်ချက်ချင်း အစီရင်ခံရလေသည်။ သူက ယဉ်ကျေးပြောမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်နေရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မှတ်စရာရှိတာတွေ ရေးမှတ်ချလေသည်။ အဲဒီနောက် ဒီနေ့အဖို့ ရှားရှားပါးပါး ပထမဆုံး အပြုံးကလေးတစ်ခု သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ပေါ်လာကာ . . .

“မင်း မဆိုးဘူးပဲ၊ ပထမဆုံး နေ့ပေမယ့် မင်း တော်တော် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသားပဲ၊ ဒီနေ့ ညနေ ဝန်ထမ်းတွေ အားလုံး Meeting ပြီးရင် မင်းက အိမ်ပြန်လို့ မရသေးဘူး၊ Secretary သင်တန်း ဆက်တက်ရမယ်၊ ဟောဒီမှာလိပ်စာ၊ အဲဒီလိပ်စာမှာ မင်း သွားတက်ရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်လေး . . .”

ယဉ်ကျေးသည် သူ့အခန်းထဲမှ ပြန်လာခဲ့သည်။ ညနေ ဝန်ထမ်း Meeting ပြီးသည်နှင့် ယဉ်ကျေးမှာ

အိမ်သို့ မပြန်နိုင်သေးဘဲ သူပေးလိုက်သော လိပ်စာထဲက အတိုင်း သွားကာ Secretary သင်တန်းကို နှစ်နာရီတိတိ စတက်ရလေသည်။ တစ်နေ့လုံး အနားမရဘဲ ဇယ်ဆက်သလို အလုပ်တွေ လုပ်လာခဲ့ရကာ သင်တန်းလည်း တက်လိုက်သေး သဖြင့် လူက ဖတ်ဖတ်မောနေသည်။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့ ည ခုနှစ်နာရီပင် ရှိပြီ။

ဧည့်ခန်းမှာ အဆင်သင့် စောင့်နေသော ဖေဖေက ယဉ်ကျေးကို မြင်သည်နှင့် မျက်ခုံးကလေးပင့်ကြ ကာ . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . Secretary မကြီးရဲ့၊ ပထမဆုံး အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။”

“မဆိုးပါဘူး ဖေဖေ၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဖေဖေ သူငယ်ချင်းက တော်တော်ကလေးတော့ စည်းစနစ်ကြီး တယ်၊ စေ့စပ်သေချာသလောက် ဇီလလည်းကြောက် တယ်၊ ပထမဆုံးနေ့မှာတောင် အလုပ်တွေ နင်းနင်း ဖိခိုင်းတော့တာပဲ၊ ဒါဝေမယ့် သမီး ဖြစ်အောင်လုပ် ခယ်၊ အခု Secretary သင်တန်းက ပြန်လာတာ

သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ အဲဒီသင်တန်းမှာ သွားတက်ဖို့ ခိုင်းလိုက် တာလေ”

ဖေဖေက ယဉ်ကျေး ပြောပြနေသမျှကို သဘောကျနေပုံဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် မျက်နှာထားတပြုံးပြုံး ဖြင့် ရှိလေသည်။ မေမေကတော့ ငါ့သမီးလေး ပင်ပန်းလိုက် တာ ဟူသော ပုံစံမျိုးကလေးဖြင့် သနားကျင်နာစွာ ကြည့်နေ သည်။

ယဉ်ကျေးသည် ခါတိုင်းလို စကားပင် များများ မပြောနိုင်။ ညစာစားပြီး အိပ်ရာထဲသို့ တချိုးတည်း တန်းဝင် ကာ အိပ်လိုက်သည်မှာ တရေးမှပင် မနိုးချေ။

❧❧❧

.....
: အခန်း: . . . (၆) :
.....

မနက်က အိပ်ရာထ နောက်ကျသည်မို့ ဒီနေ့ ယဉ်ကျေး ရုံးသို့ ရောက်သွားတော့ ငါးမိနစ်ကျော်ကျော် နောက်ကျနေပြီ။ ယဉ်ကျေးသည် ကိုယ့်အခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် Intercom ဆီမှ သူ့အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဝီရယဉ်ကျေး ကိုယ့်အခန်းထဲ အခု လာခဲ့ပါ”

ယဉ်ကျေးသည် ဇက်ကလေးတစ်ချက် ပုလိုက်ကာ သူ့အခန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွားရသည်။ ယဉ်ကျေးကို မြင်သည်နှင့် သူ့က ဘာမှ မပြောဘဲ နာရီကိုသာ ထောင်ပြု၏။ ယဉ်ကျေးသည် လျှာကလေး တစ်ခနဲ ထွက်သွားကာ ဇက်ကလေးမရင်း ပြုံးစိစိဖြင့် . . .

“ဆောရီး . . . အန်ကယ်လေး၊ ကျွန်မ ငါးမိနစ်ကျော် ကျော် နောက်ကျသွားတယ်”

“အချိန် နောက်ကျတာကို ကိုယ် လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ကိုယ်က အချိန်ကို လေးစားမှုကြိုက်တာ၊ မင်းကို အချိန်တိကျတဲ့ Secretary တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင် တယ်။ မနက်ဖြန်ကစပြီး ကိုးနာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလိုမှာ မင်းအခန်းထဲ ရောက်နေရမယ်၊ ကိုယ်ရုံးကို ရောက်တာ နဲ့ မင်းကို မြင်ချင်တယ်၊ ဟုတ်ပြီလား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . .”

“မနက်တိုင်း ကိုယ့်အတွက် Breakfast ကို ကိုယ်မလာ ခင် စောပြီး လုပ်ထားပေးပါ။ ကိုယ်က မနက်တိုင်း ကြက်ဥပြုတ်တစ်လုံး၊ သစ်သီးဖျော်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ ပေါင်မုန့်မီးကင် နှစ်ချပ်မှာ တစ်ချပ် က ထောပတ်ပါးပါး၊ တစ်ချပ်က စတော်ဘယ်ရီယို ပါးပါးသုပ်ပြီး စားနေကျ၊ အဲဒါပြီးရင် ကိုယ့်ရဲ့ စားပွဲ ပေါ်က ပန်းအိုးထဲမှာ နေ့တိုင်း နှင်းဆီ ပန်းနုရောင် ငါးပွင့် အသစ်လဲပြီး ထိုးပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်မ အခုပဲ Breakfast သွားလုပ် လိုက်ပါမယ် အန်ကယ်လေး”

“ကြက်ဥပြုတ်တဲ့ စက်ကလေး Kitchen ထဲမှာ ရှိနေ တယ်နော်၊ အဲဒီစက်ကလေးနဲ့ ပြုတ်ပေးပါ”

ယဉ်ကျေးသည် မျက်ခုံးကလေးတစ်ဖက် အလို အလျောက်ပင် ပင့်သွား၏။ ဘုရားရေ . . . ကြက်ဥကိုတောင် ကြက်ဥပြုတ်တဲ့စက်နဲ့ ပြုတ်ရမယ်တဲ့။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ ဘယ် လောက်များ တိကျ စေ့စပ်လွန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလဲ။

ယဉ်ကျေးသည် သူ့ကို ဘာမှ စောဒက မတက် တော့ဘဲ ခေါင်းကလေးသာ ညိတ်ပြုလိုက်ကာ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ပြောသည်နှင့် ကြက်ဥပြုတ်သည့် စက်က လေးကို စားပွဲပေါ်မှာ နေရာတကျပင် တွေ့ရပါသည်။ ခွက် ကလေးထဲမှာ ကြက်ဥကိုထည့်၊ ရေကို အတိုင်းအဆနှင့် ခြင်၍ ထည့်ကာ ခလုတ်ကလေး နှိပ်ထားလိုက်ရုံပင်။ လိုချင်သော အနေအထားရောက်လျှင် သူ့ဘာသာသူ အော်တိုခလုတ် နှိပ် သွား၏။ ယဉ်ကျေးသည် ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကို ပေါင်မုန့်ကင်စက် ထဲ ထည့်ကင်ကာ သူ့ပြောသလို တစ်ချပ်က ထောပတ်ပါးပါး။

တစ်ချပ်က စတော်ဘယ်ရီပါးပါး သုတ်ပေးလိုက်သည်။
 ပြီးတော့ ကော်ဖီ Maker ထဲမှာ ကော်ဖီမှုန့် အသစ်ဖြည့်ကာ
 ကော်ဖီဖျော်ရသည်။ သစ်သီးဖျော်ရည်အတွက်တော့ လိမ္မော်
 ရည်တစ်ခွက်ကို ဖန်ခွက်ထဲမှာ ထည့်လိုက်၏။ အားလုံးပြီးလျှင်
 ယွန်းဗန်းကလေးထဲမှာ မနေ့က မနွယ်နီပြခဲသလို သပ်သပ်ရပ်
 ရပ် လှလှပပ စီရီထည့်လိုက်ပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်လာရ
 သည်။ သူ့အခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် သူ့လက်ထဲမှာ လိမ္မော်သီး
 တစ်လုံး ကိုင်ထားလျက် တစ်ဖက်မှလည်း ဘာကလေးမှန်း
 မသိသော ကော်ကွင်းကလေးတစ်ခုမှ ဆူးချွန်လို အချွန်
 ကလေးတစ်ခုပါသော ကိရိယာလေးတစ်ခုကို ကိုင်ထားလိုက်
 ပြီး . . .

“ကိုယ့်ကို ဒီလိမ္မော်သီး အခွံနှာပေးစမ်းပါ။ ဒီမှာ Peeler
 ကလေးနဲ့ ခွာရတယ်။ မင်းခွာတတ်လား၊ ကိုယ်ပြောပြ
 မယ်။ အဲဒီကွင်းကလေးကို လက်ညှိုးမှာ စွပ်လိုက်၊
 ပြီးရင် ဟောဒီထိပ်က အချွန်ကလေးနဲ့ လိမ္မော်သီးရဲ့
 အခွံကို ခပ်နက်နက်ဆွဲခြစ်ပြီး အရာတွေ ပေးသွားရ
 တယ်။ ပြီးရင် လက်နဲ့ ဆွဲခွာလိုက်ရုံပဲ။ ဟောဒီလို . . .”

သူက လိမ္မော်သီးကိုတောင် အခွံနှာသည့်
 ကြိယာကလေးဖြင့် လှလှပပ သေသေသပ်သပ် အခွံနှာပြလေ
 သည်။ ယဉ်ကျေးသည် သူ့ရဲ့ စရိုက်တွေကို စိတ်ဝင်စားပြီးရင်း
 စိတ်ဝင်စားလာမိတော့သည်။

“ဒါနဲ့ . . . မင်း မနေ့က ဖုန်းဖြေတော့ ဘယ်လိုဖြေ
 သလဲ”

သူက လိမ္မော်ရည်ကိုစတင်၍ သောက်ရင်း
 အမှတ်မထင် မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်လျှင် သူ့ကို သတိလက်
 လွတ် ငေးကြည့်နေမိသော ယဉ်ကျေးသည် ရုတ်တရက်လန့်
 သွားကာ . . .

“ဘာကိုမေးတာလဲ အန်ကယ်လေး၊ ဖုန်းဖြေတာ ဒီလိုပဲ
 ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ပါးစပ်နဲ့ ဖြေလိုက်တာပေါ့”

ဟု အူကြောင်ကြောင်ကလေး ပြန်ဖြေလိုက်

၏။

“အဲဒါကိုပြောတာ . . . မင်းကို ကိုယ် Hand Free
 နားကြပ်ကလေး မသုံးဘူးလားလို့မေးတာ၊ ဖုန်းလာ
 တိုင်း လက်ကကောက်ကိုင်ပြီးဖြေရတာ အလုပ်ရှုပ်တာ

ပေါ့၊ အဲဒီ ဖုန်းဖြေတဲ့ နားကြပ်ကလေးကို မင်းရဲ့ နားမှာ အမြဲတမ်း တပ်ထားဖို့ ပြောတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖုန်းထဲက ပေးလာမဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေကို မင်းက တစ်ဖက်ကနေလိုက်ရေးရမှာ ရှိသေးတယ်လေ၊ နောက်ကို ဖုန်းကို လက်နဲ့ကိုင်ပြီး မဖြေနဲ့၊ နားကြပ်နဲ့ပဲ ဖြေ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ကိုယ့်ရဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ ဖုံကလေးတစ်စက်ကလေး တောင် တင်နေတာ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး၊ မင်း မနက်တိုင်း ရောက်လာရင် ပန်းအိုးမှာ ပန်းထိုးရင်း ကိုယ့်ရဲ့စားပွဲကို ပါ မှန်မှန် ဖုံသုတ်ပေးပါ ... ဟုတ်ပြီလား”

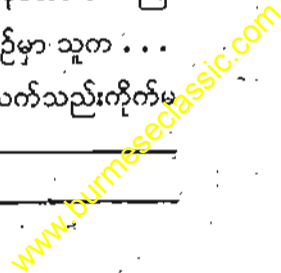
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

“နောက်ပြီး မင်းရဲ့ အပြင်အဆင် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ၊ မင်းရဲ့ပုံစံက Secretary တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံနဲ့ လုံးဝ မတူဘူး၊ ခေတ်မိန်းကလေး ပုံစံပဲထွက်နေတယ်၊ အဲဒါကို ကိုယ် မကြိုက်ဘူး၊ ဟောဒီမှာ မင်းအတွက် နမူနာ Sample ဝတ်စုံတစ်စုံ၊ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နဲ့ ဒူးဖုံး စကပ်

ဝတ်ရမယ်၊ ခြေအိတ်ဟာ အသားကပ်အသားရောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် အနက်ရောင်ပါးပါး၊ နက်ပြာ ရောင် ပါးပါးဖြစ်ရမယ်၊ ဆံပင်တွေကို အဲဒီလို ဖရိုဖရဲ ကပိုကရိုချထားတာ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး၊ ဆံထုံးတစ်မျိုး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုံးပါ၊ မင်းရဲ့ ဆံပင်တွေဟာ မင်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ကျမနေနဲ့၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိနေပါစေ၊ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းနိဟာ အရောင်ဖျော့ဖျော့ကလေးတွေ ဖြစ်ပါစေ၊ ပန်းရောင်တို့ ကော်ဖီရောင် ဖျော့ဖျော့တို့ပေါ့၊ ကိုယ်ပြောတာ နားလည်လား၊ လိုအပ်တဲ့အခါ အပေါ် က သေသေသပ်သပ် ပုံကျကျချုပ်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီ ကလေးတွေ ဝတ်ပါ၊ အဲဒါတွေကို မင်းရဲ့ Secretary သင်တန်းက သင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က မင်းကို မနက်ဖြန်ကစပြီး Secretary တစ်ယောက်ပုံစံ အတိအကျ ဝင်နေစေချင်တယ်”

ယဉ်ကျေးက သူ လှမ်းပေးနေသော အိတ်ကြီး တို့ လှမ်းယူလိုက်ကာ ပြန်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်စဉ်မှာ သူက ...

“ဟေ့ ... နောက်ကို အားနေရင် လက်သည်းကိုက်မ

နေနဲ့ အဲဒါ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး . . . ”

ဟဲ့ သူက လှမ်းပြောလိုက်လျှင် ယဉ်ကျေးသည် တအံ့တဩ သူ့ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘုရားရေ . . . ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အခန်းထဲမှာလက်သည်း ကိုက်နေမိတာ သူ ဘယ်လိုများ သိပါလိမ့်။ သူကတော့ ယဉ်ကျေးကို ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ Breakfast ကို အေးအေးဆေးဆေး ဣန္ဒြေရရ ဆက်စားနေတော့သည်။ ယဉ်ကျေးသည် ကိုယ့်အခန်းကလေးထဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အခန်းကလေးထဲသို့ရောက်မှ နံရံတွေမှာ၊ မျက်နှာကျက်မှာ လှည့်ပတ်ရှာဖွေကြည့်တော့မှ Video ကင်မရာတပ်ထားသလို မီးနီပွင့်ကလေး သေးသေးကလေးကို မြင်ရသည်။ ဪ . . . လက်စသတ်တော့ သူက ယဉ်ကျေးရဲ့အခန်းကို Video ကင်မရာတပ်ထားပြီး သူ့အခန်းထဲကနေ Monitor နှင့် စောင့်ကြည့်ချင် စောင့်ကြည့်နေတတ်တာကို။ အဲဒီတော့မှ ယဉ်ကျေးသည် ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်တာတောင် မနေ့ကလေး လွတ်လပ်သွားသလို မခံစားရတော့ဘဲ ကိုယ့်ကို တစ်ယောက်တည်း ယောက်က အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေပါလားဟူသော အာ-

ဖြင့် မလုံခြုံသလို မလွတ်လပ်သလို သတိအနေအထားဖြင့် ခနဲနေရတော့လေသည်။ ခဏနေတော့ ယဉ်ကျေးသည် သူပေး လိုက်သော အထုပ်ကြီးကို ဆွဲကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ သည်။ မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မြင်နေရသည်မှာ သူပြော သလို Secretary တစ်ယောက်ပုံစံ လုံးဝမပေါက်။ ယဉ်ကျေးက ချက်ချင်းပင် ဖားလျှားချထားသော ဆံပင်တွေကို သေသပ် သွားအောင် ဘီးဖြင့် ဖြီးသင်ပြီး ကတီပါ ကွင်းကလေးနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် စည်းလိုက်သည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ဆံပင်တွေ သုံးဝ မကျစေရ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းသပ်ရပ်သွားလျှင် ဒီနေ့ ဆိုးလာသော Estee Lauder ၏ Black Wine ဟု အမည်ပေးထားသော ဝိုင် အရောင်ရင့်ရင့် နှုတ်ခမ်းနီကို Tissue ဖြင့် ချက်ချင်းဖျက်ပစ်လိုက်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ နန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို ပြောင်းဆိုးလိုက် သည်။ မျက်နှာပြီးသွားလျှင် သူပေးလိုက်သော Sample အင်္ကျီ ကပ်တွေနှင့် ယဉ်ကျေး ဒီနေ့ဝတ်လာသော အဝတ်အစား တွေကို လဲလှယ်၍ ဝတ်လိုက်သည်။ ခြေအိတ်ကတော့ ဒီနေ့ ဝတ်မလာခဲ့မိ။ ဖိနပ်ကိုတော့ လေဒီရှူး အနက်ကလေး

www.burmeseclassic.com

စီးလာခဲ့သည်မို့ မဆိုးပေ။ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသွားချိန်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပြန်မြင်ရသော ကိုယ်လုံး ပေါ် မှန်ချပ်ကြီးထဲမှာ ယဉ်ကျေးကိုယ်ယဉ်ကျေး လှည့်ပတ်၍ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပါ . . . သူပြောခဲ့သည့်အတိုင်း Secretary တစ်ယောက် ပုံစံ သပ်ရပ်သားနားစွာ ပေါ်လွင်နေလေသည်။ ယဉ်ကျေး သည် နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ လှပသော အပြုံးကလေးကို တင်လိုက် ကာ ရေချိုးခန်းထဲမှ ကြော့ကြော့မော့မော့ကလေး ထွက်လာခဲ့ တော့၏။

အဲဒီနောက် အန်ကယ်လေးရဲ့ အခန်းတံခါး ဝမှာ ခဏရပ်ကာ အခန်းတံခါးကို နှစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူက ယဉ်ကျေးကို လှမ်း၍ အ မှတ်တမဲ့ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်ကာ စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သဘောကျ ကျေနပ်သွားသော အရိပ် အရောင်များ ဖုံးကွယ်ထား၍ မရချေ။

“အေး . . . ကောင်းတယ်၊ မဆိုးဘူး၊ မင်း ကိုယ့်ရဲ့ စကားကို လိုက်နာသားပဲ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ့်စကားကို

တသဝေမသိမ်း နားထောင် လိုက်နာရမယ် . . . ကြား လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်ကယ်လေး”

“ကောင်းပြီ . . . မင်းအခန်း မင်းပြန်တော့၊ လိုအပ်ရင် ကိုယ် ခေါ်လိုက်မယ်”

ယဉ်ကျေးသည် သူ့အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ ကာ ယဉ်ကျေး၏ အခန်းကလေးထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာကို ကျေနပ်နေမိမှန်းမသိ ကျေနပ်လျက်ရှိသည်။ ဖုန်းဖြေသည်ကအစ သူပြောသလို Hand- Free နားကြပ်က လေးနှင့် ချို့ချို့ ရွှင်ရွှင်ဖြေလျက် သူ့ရဲ့ Secretary တစ်ယောက် ၏ ဘဝကို မက်မက်မောမောပင် ခုန်မင်လာခဲ့မိ၏။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပင် ဖုန်းပြောဖို့ အားလပ်ချိန် မရှိတော့ချေ။ ဆန်းသစ်ကိုတော့ အားလျှင်အားသလို သတိတရ ရှိမိတတ် သည်။ သို့သော် ဆန်းသစ်လည်း အခုလောက်ဆို သူ နေတတ် သလို နေတတ်အောင် ကြိုးစားနေမှာပါဟု ဖြေသိမ့်တွေးနေမိ လျှင် ယဉ်ကျေးလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နေတတ်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရသည်။ တစ်ခါတလေတော့ ဆန်းသစ်

www.burmeseclassic.com

နှင့် တွေ့ချင်စိတ်တွေသည် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ရင်ထဲမှာ ပြိုဆင်းကျလာတတ်သည်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာဆိုလျှင် ယဉ်ကျေးသည် အံ့တင်းတင်းကြိတ်ကာ ခေါင်းကို နာကျင်အောင်ပင် ခါရမ်းပစ်ရင်း အလုပ်တွေကိုသာ ဖိ၍လုပ်ပစ်သည်။ မေသစ်တို့ သင်းပျံ့တို့ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ညဘက် ယဉ်ကျေးကို ဖုန်းဆက်ကာ အိပ်ရာမှနှိုးပြီး . . .

“ယဉ်ကျေးရယ် . . . ဒီလောက် အချိန်တိုတိုကလေး အတွင်းမှာတော့ နင် အဲဒီလောက် နေနိုင်သွားလိမ့်မယ် လို့ ငါတို့ မထင်ပါဘူး။ နင် နင့်ကိုယ်နှင့် နှိပ်စက်နေတာ လား။ ဒါမှမဟုတ် ဟန်ဆောင်နေတာလား။ နင် ဆန်းသစ်ကို မလွမ်းဘူးလားဟင်၊ သူနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး လား။ နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုပဲ အဆုံး သတ်လိုက်တော့မှာလား။”

ဟု မေးကြလေသည်။ ယဉ်ကျေးသည် အဲဒီ အခါမျိုးကျလျှင် ရင်ထဲမှာ ကြေကြေကွဲကွဲ နာကျင်ဝမ်းနည်း လျက် . . .

“မလွမ်းဘဲ နေပါ့မလားဟယ်၊ မတွေ့ချင်ဘဲရော ရှိတယ်”

မလား၊ သူဟာ ငါ့ရဲ့ အချစ်ဦးပဲဥစ္စာ၊ သိပ်လွမ်းတာပေါ့။ သိပ်တွေ့ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဆန်းသစ်က ဖေဖေကို ကတိတည်ဖို့ ကြိုးစားချင်တာ၊ ဖေဖေဆီမှာ ဆုံးရှုံးသွား ခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အဖတ်ပြန်ဆယ်ဖို့ ကြိုးစားနေ တာ၊ သူ့ကို ဖေဖေ အထင်သေးအောင် ကျွန်မ ထပ်မ လုပ်ချင်ဘူး။ သူနဲ့ မတွေ့တွေ့အောင် ခိုးပြီးတွေ့ရင် ရသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မ နဲ့သူ့ အချစ်စစ်မှန်ရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်ဆုံကြလိမ့် မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ထားတယ်။ အခုတော့ မအား ဘူးဟာ . . . ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ Secretary အလုပ်က အသက်ကို ဘယ်နားကရှူရမှန်း မသိအောင် ဖတ်ဖတ် မောတယ် သိလား . . . ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ ဘော့စ်က အရမ်းစည်းကမ်းကြီးတယ်။ အလုပ်လည်း တအားခိုင်း တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ အလုပ်မို့ ကျွန်မ ပျော်ပါတယ်။ ပျော်အောင်လည်း တမင်ကြိုးစားနေရ တာပေါ့ဟာ၊ အလုပ်တွေ ဖိလုပ်နေတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ဆန်းသစ်ကို လွမ်းဖို့တောင် အချိန်မရဘူး။ ရှင်တို့နဲ့

www.burmeseclassic.com

တောင် မတွေ့ဖြစ်တော့တာပဲကြည့် . . . ”

ယဉ်ကျေး၏ အဖြေကို မေသစ်တို့ လုံးဝ သဘောကျပုံ မရကြ။ သို့သော် . . . ဘာမှတော့ ဆက် မပြောတော့ချေ။ ယဉ်ကျေးလည်း တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် အချိန် တွေကို ဖြတ်သန်းကုန်လွန်ရင်း Secretary တစ်ယောက်၏ ဘဝမှာ နေသားတကျ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

❧ ❧ ❧

“ဒီနေ့ . . . ကိုယ် Client တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထား တယ်။ သူ့ရဲ့ အိမ်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဒီဇိုင်းထုတ်ပြီး Decorate လုပ်ပေးမလို့ အဲဒါ မင်းပါ လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့”

ဟု အန်ကယ်လေးက ပြောသောအခါ ယဉ် ကျေးသည် တစ်ခါမှ အခုလို သူနှင့်အတူ အပြင်သို့လိုက်ဖို့ ခေါ်လေ့မရှိတာကြောင့် အနည်းငယ်တော့ တအံ့တဩကလေး ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် . . . ချက်ချင်းပင် ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။ ယဉ်ကျေးက Secretary အလုပ် တစ်ခုတည်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားသည်မဟုတ်။ Interior Deco- ration ကိုပါ ဝါသနာပါ စိတ်ဝင်စားသူမို့ သူနှင့်အတူ လိုက်ချင် ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ရဲ့ Laptop ကလေးသယ်လာခဲ့ပေးပါ”

သူက ယဉ်ကျေး၏လက်ထဲသို့ သူ့ရဲ့ LapTop ကွန်ပျူတာကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီး အရှေ့မှနေ၍ ထွက်သွား၏။ ယဉ်ကျေးက LapTop ကလေးဆွဲလျက် သူ့ အနောက်မှ ခပ်သွက်သွက် လိုက်လာခဲ့သည်။ ကားနားသို့ ရောက်သောအခါ ယဉ်ကျေးသည် သူ့ကားနားပုံ လိုက်ရမလား။ ကိုယ့်ကားကိုယ်ပဲ မောင်းပြီး သူ့ကားနောက်မှ လိုက်ရမလားဟု မဝေခွဲတတ်ဖြစ်နေစဉ်မှာ သူက ယဉ်ကျေးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း . . .

“လာလေ . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်လှမ်းအော်၏။ ယဉ်ကျေးက ပခုံးကလေးတစ်ချက် ကုံ့လိုက်မိကာ . . .

“ဟိုလေ . . . ကျွန်မကားနဲ့ ကျွန်မ လိုက်ရမလားလို့”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ Secretary ပဲ”

ဟု သူက ပြောတော့မှ ယဉ်ကျေးသည် သူ့ကားပေါ်သို့ အသာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ သူ့ကားက Mercedes-Benz အဖြူစွတ်စွတ်ကလေး ဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့ကား

ကလည်း သူ့အတိုင်းပင် ဖြူစင်တောက်ပကာ သန့်ရှင်း သပ်ရပ်နေသည်။ ကားပေါ်မှာ ထိုင်ရက်စရာပင် မရှိချေ။ ပြီးတော့ Lavender ရနံ့ သင်းသင်းကလေး ယုံ့မွှေးလျက် ယဉ်ကျေး၏ ကားနှင့်များတော့ နည်းနည်းကလေးမှ မတူပေါင်။ ယဉ်ကျေး၏ ကားကလေးထဲမှာတော့ အရုပ်တွေ ပွစိထနေကာ တစ်ကားလုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး ရှုပ်ထွေးပွလိမ်လျက် ရှိသည်။

သူက ကားစက်နှိုးလိုက်ကာ စတင်၍ မောင်းထွက်ခဲ့၏။ ကားစက်နှိုးလိုက်သည်နှင့် CD ထဲမှ ဖွင့်လက်စသီချင်းတစ်ပုဒ်က ရုတ်တရက် ယုံ့လွင့်လာသည်။ သီချင်းက ဖေဖေရဲ့ သီချင်း။ ယဉ်ကျေးသည် နှုတ်ခမ်းကလေး ပြုံးသွားကာ သူ့ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“အန်ကယ်လေးက ဖေဖေရဲ့ သီချင်းတွေ ကြိုက်သလားဟင်”

ဟု . . . ဘာရယ်မဟုတ် အလာပ သလာပ သဘောမျိုးဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။ သူက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ကာ . . .

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးဆိုတော့”

www.burmeseclassic.com

အားပေးရတာပေါ့ကွာ၊ သိပ် အကြိုက်ကြီးရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲပေါ့။ ဟိုတလောကတောင် (---) Club မှာ သူ့ပွဲ လုပ်တုန်းက ကိုယ့်မွေးနေ့နဲ့ တိုက်ဆိုင် နေတာနဲ့ လက်မှတ်တွေဝယ်ပြီး ကိုယ့်ရုံးက ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးကိုတောင် ကြည့်ခိုင်းလိုက်သေးတယ်။ ကိုယ်တော့ မကြည့်ဖြစ်ပါဘူး။”

သူကလည်း ဘာရယ်မဟုတ် စကားအဖြစ် အမှတ်မထင် ပြန်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် . . . သူ့ရဲ့စကားကြောင့် ယဉ်ကျေး၏ ခေါင်းကလေးက ဆတ်ခနဲ မတ်သွားကာ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလျက် . . .

“လက်မှတ်တွေ ဘယ်နှစ်စောင်တောင် ဝယ်လိုက်တာလဲဟင် . . .”

ဟု ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ စိတ်ဝင်တစားပင် ပြန် မေးလိုက်မိ၏။ သူက ယဉ်ကျေးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ . . .

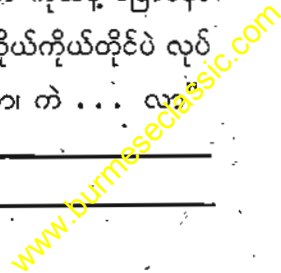
“အစောင်တစ်ရာ . . .”

ဟု ဖြေလိုက်လေသည်။ ယဉ်ကျေးရင်ထဲမှာ ဝန်းခနဲ တစ်ခုခု ပြုတ်ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“အဲဒီနေ့ဟာ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ရက်နေ့လားဟင် . . . အန်ကယ်လေး၊ ချစ်သူများနေ့လေ”

ယဉ်ကျေးက ဖေဖေနှင့်ဆန်းသစ်တို့ ပြိုင်ပွဲ လုပ်ခဲ့ကြသောနေ့။ မှတ်မှတ်ရရ ဖေဖေ သီချင်းဆိုတဲ့နေ့ကို လုံးဝ မမေ့နိုင်စွာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်မိသည်။ သူက ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြ၏။ ယဉ်ကျေးရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မဆိုမိ။ သူကလည်း ယဉ်ကျေးကို ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ကားကိုသာ အာရုံစိုက်မောင်းနေ၏။ သူ့ကားကလေးက တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းသစ်ဘက်ရှိ တိုက်ခန်းတွေရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီတိုက်က ကိုယ့်ရဲ့ ကုမ္ပဏီက ဆောက်တာလေ၊ အခု အဲဒီအထဲက တစ်ခန်းကို Interior Decoration လုပ်ပေးမလို့ အိမ်ပိုင်ရှင် ချာတီတ်နဲ့ ချိန်းထားတာ၊ တကယ်တမ်းဆိုရင် တခြားလူတွေနဲ့ လွှဲပေးလိုက်လို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချာတီတ်ရဲ့ မိဘတွေက ကိုယ်နဲ့ ပြောမနာဆိုမနာ အရမ်းခင်နေကြတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ပေးချင်တာနဲ့ သူ့ကို ချိန်းထားတာ၊ ကဲ . . . လာ . . .”

ဟု စကားလည်းပြောရင်း လှေကားထစ်
တွေအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် နင်းတက်သွား၏။ တတိယမြောက်
အခန်း တံခါးဘဲလ်ကို သူက တီးလိုက်၏။ ယဉ်ကျေးကတော့
ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားနိုင်သေးဘဲ အာရုံထဲမှာ လက်မှတ် အ
စောင် တစ်ရာဆိုသော ကိစ္စကိုသာ တရစ်ဝဲဝဲဖြင့် ပြန်တွေးနေ
မိသည်။ အဲဒီ အစောင်တစ်ရာသာ မပါဝင်လျှင် ဖေဖေနှင့်
ဆန်းသစ်တို့ရဲ့ ပြိုင်ပွဲအဖြေဟာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွား
လျှင် ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။

အခန်းတံခါးကို ဖျတ်ခနဲလာဖွင့်ပေးသူကို
မြင်လိုက်ရသည့်အချိန်မှာ ယဉ်ကျေးသည် တအံ့တဩ မျက်လုံး
ကလေး အဝိုင်းသားဖြင့် နှုတ်ခမ်းကလေးတွေပါ ဟသွားလေ
သည်။ တံခါးဝမှာ ပေါ်လာသူက ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထား
သောတမင်တကာ ချိန်းလျှင်တောင် တွေ့ဖြူစီမှာ မဟုတ်သည့်
ဆန်းသစ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။

“ဟော . . . အန်ကယ်လေး ရောက်လာပြီလား၊ ဝင်
ဝင် အန်ကယ်လေး၊ ကျွန်တော် အန်ကယ်လေးကို လာ
စောင့်နေတာ”

ဆန်းသစ်က သူ့ကို လှမ်းပြောလိုက်ရင်း မျက်
လုံးတွေက ယဉ်ကျေးဆီသို့ ငြုန်းခနဲ ရောက်လာ၏။ ယဉ်ကျေး
ကို တွေ့လိုက်ရစဉ်မှာ သူ အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွား၏။
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့ကို လုံးဝမသိသေးတဲ့ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်
လို ပုံစံမျိုးနှင့် ဆက်ဆံလို့ ရမှာတဲ့တုန်း။ ယဉ်ကျေးသည်
နုလုံးသားကို ဆွဲအခါခဲရသလို ရင်တွေတလှုပ်လှုပ် ခုန်လာခဲ့
၏။ အန်ကယ်လေးက ဘာမှ မသိသလို အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်
သဖြင့် ယဉ်ကျေးလည်း အန်ကယ်လေး အနောက်မှ လိုက်ဝင်
လာခဲ့သည်။

“အခန်းရဲ့ ဒီခိုင်းကိုတော့ ကိုယ် ကွန်ပျူတာနဲ့ အသေး
စိတ် ဆွဲခဲ့ပြီးပြီ၊ မင်းကို အဲဒါ ဖွင့်ပြပြီး ရှင်းပြပေးမယ်၊
ပြီးတော့ ကုန်ကျစရိတ်ကိုလည်း တစ်ခါတည်း တွက်
ပေးမယ်၊ ဖင်း ကျေနပ်ပြီဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ အင်ဂျင်နီယာ
တွေ လွှတ်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ မင်း မေးချင်တာ ရှိတာ
တွေလည်း မေးပေါ့”

အန်ကယ်လေးက ယဉ်ကျေးလက်ထဲမှ
LapTop ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်ကာ ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်ပြီး

www.burmeseclassic.com

ကွန်ပျူတာထဲမှာ အာရုံစိုက်နေချိန်တွင် ယဉ်ကျေးသည် ဆန်းသစ်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် တမင်တကာပင် စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။ သို့သော် ဆန်းသစ်က အလွန်ပင် ဣန္ဒြေကောင်းလှစွာဖြင့် ယဉ်ကျေးကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် လုံးဝ ထပ်မကြည့်တော့ချေ။ အန်ကယ်လေး၏ ကွန်ပျူတာဆီသို့သာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေခဲ့ပြီး ကွန်ပျူတာထဲမှာ အန်ကယ်လေး ပြနေသော အိမ်ပုံစံ ဒီဇိုင်းတွေကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် စိုက်ကြည့်နေ၏။ အန်ကယ်လေးက မျက်နှာကြက်ဒီဇိုင်း၊ ဧည့်ခန်းပုံစံ ဒီဇိုင်း၊ ကြမ်းခင်းဒီဇိုင်း ပြီးတော့ . . . ထမင်းစားခန်း၊ အိပ်ခန်း ဒီဇိုင်းတွေကို တစ်ခုချင်း ရှင်းပြနေသလို မျက်နှာကြက်တွေမှာ ထည့်မည့် မီးဆလိုက် ဒီဇိုင်းကလေးတွေကိုပါ အသေးစိတ် ရှင်းပြနေ၏။ ယဉ်ကျေးသည် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်မည် ဟု ကြံစည်အားခဲလာသမျှ အန်ကယ်လေး၏ စကားတွေထဲမှာ လုံးဝ လိုက်ပါ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ဆန်းသစ်၏ မျက်နှာဆီ သို့သာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အဲဒါကို တစ်ချက်မှာ အန်ကယ်လေးက ယဉ်ကျေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း မြင်သွား၏။ အန်ကယ်လေး၏ မျက်လုံးတွေ

ဆီမှာ အရိပ်တစ်မျိုး ဖြတ်ပြေးသွားကာ . . .
 “ဪ . . . မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ Secretary ဝီရယဉ်ကျေးတဲ့ အဆိုတော် ဝီရရဲ့ သမီးပေါ့”
 “ယဉ်ကျေး . . . ဒါ အဆိုတော် ဆန်းသစ်အံ့”
 “ကျွန်တော်တို့ချင်း သိပြီးသားပါ အန်ကယ်လေး”
 ဆန်းသစ်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဣန္ဒြေရရပင် ဖြေနိုင်၏။ ယဉ်ကျေးကတော့ အခုအချိန်မှာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်သေး။ ပြောမိလျှင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားမနေသော အမှားအယွင်းပါမည့် စကားမျိုးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။
 “ဪ . . . မင်းတို့ချင်း သိပြီးသားတွေကို၊ အင်းအင်း . . . ကဲ ကိုယ်ဆွဲထားတဲ့ ဒီဇိုင်းကို မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ ဘာတွေ ထပ်ဖြည့်ချင်သေးလဲ၊ ဘာတွေ လိုသေးသလဲ”
 “အန်ကယ်လေးဆွဲထားတဲ့ Decoration ကို ကျွန်တော် ကြိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အကြိုက် အနုပညာ ဆန်ဆန် လေးပါပဲ၊ အဲဒီ ဒီဇိုင်းအတိုင်းပဲ ကျွန်တော့်ကို ကုန်ကျ

www.burmeseclassic.com

စရိတ် တွက်ပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း အိမ်ကို ပြင်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ . . . ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းက မိဘတွေနဲ့ အင်းယားမြိုင်ထဲမှာ မနေတော့ဘူးလား၊ ဒီအိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ပြောင်းနေတော့မလို့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်ကယ်လေး၊ ဒီတိုက်ခန်းက ကျွန်တော့် ဝင်ငွေနဲ့ စုပြီး ပြန်ဝယ်ထားတာပါ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးဆေးဆေးနေချင်လို့ပါ”

“အေး . . . ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ မင်းက အနုပညာ သမားဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တာ သဘာဝကျပါတယ်။ ကဲ . . . မင်း ကျေနပ်ပြီဆိုရင် ကိုယ်တို့ အလုပ် ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့။ ကုန်ကျစရိတ်ကို ကိုယ် သေသေချာချာ တွက်ပေးထား လိုက်မယ် . . .”

“အန်ကယ်လေး သက်သက်သာသာတော့ လုပ်နေနော်၊ ဒါ ကျွန်တော့် လုပ်အားခနဲ့ လုပ်ရမှာ။ ဖေ

မေမေဆီက ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ကျွန်တော် ယူမသုံးဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်အားခ စစ်စစ်နဲ့ ဒီအိမ်ကလေးကို အလှဆင်မှာ”

“စိတ်ချစမ်းပါကွာ . . . မင်းနဲ့ ကိုယ်တို့က ပြောရမယ့် လူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ကဲ . . . ဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့ကို ခွင့်ပြုဦး၊ ပြန်ဦးမယ် . . .”

“ကျေးဇူးပဲ . . . အန်ကယ်လေး”

အန်ကယ်လေးက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ဖို့ ဆန်ပြင်သည်။ Laptop ကလေးကို ယဉ်ကျေးလက်ထဲသို့ ချွမ်းပေးလိုက်ကာ လှေကားမှနေ၍ ဆင်းသွား၏။ ယဉ်ကျေး အန်ကယ်လေးနောက်သို့ ချက်ချင်းမလိုက်သေးဘဲ တမင် တာ အနောက်မှာချန်၍ နေရစ်ခဲ့ကာ ဆန်းသစ်နှင့် နှစ် ဆက်တည်းကျမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ကျွန်မကို ဆက်ဆံတာလဲဟင်၊ ဆန်းသစ် ကျွန်မကို ချစ်သေးရဲ့လား”

ဟု အလောတကြီး မေးလိုက်၏။

“ဒီမေးခွန်းကို ဘယ်တော့မေးမေး ကိုယ့်ရဲ့ အဖြေက

www.burmeseclassic.com

တစ်မျိုးတည်းပဲလို့ မင်းကို ပြောထားခဲ့ပြီးသားပါ။ ပိုလိုက်ရယ်၊ မင်းကို ကိုယ် အမြဲတမ်း ချစ်နေမှာပါ။ အန်ကယ်လေးဆီမှာ မင်း အလုပ်ဝင်လုပ်နေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ထင်တောင် ထင်မထားဘူး။ မင်းဆီက ဘာသံမှလည်း မကြားရတော့ဘူးလေ”

“ဒီနေ့ မမျှော်လင့်ဘဲ အန်ကယ်လေးဆီက စကားတစ်ခွန်း ကြားရတယ် ဆန်းသစ်၊ ဖေဖေနဲ့ ဆန်းသစ်တို့ ပြိုင်ပွဲ လုပ်ခဲ့ကြတုန်းက လက်မှတ် ဘယ်နှစ်စောင်နဲ့ ဆန်းသစ် အရုံးပေးလိုက်ရတာလဲ”

ယဉ်ကျေးရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် ဆန်းသစ်က ကြောင်သွားသလို မျက်ခုံးကိုပင့်ကာ ယဉ်ကျေးကို ကြည့်၏။ ပြီးမှ . . .

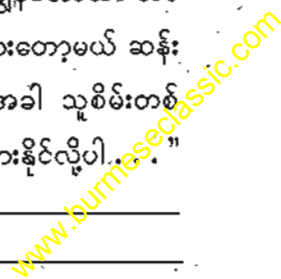
“အစောင်တစ်ရာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“အန်ကယ်လေးက အဲဒီနေ့က ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၄) ရက်နေ့ သူ့မွေးနေ့မို့ ဖေဖေရဲ့ ပွဲကို လက်မှတ် အစောင်တစ်ရာဝယ်ပြီး သူ့ဝန်ထမ်းတွေကို ကြည့်ခိုင်းတယ်တဲ့ အဲဒါကို ကျွန်မ ဒီနေ့မှ သိရတာ . . .”

ယဉ်ကျေး၏ စကားအဆုံးမှာ ဆန်းသစ်သည် အကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

“အဲဒါကြောင့် ဆန်းသစ် ကျွန်မ တစ်ခုတော့ပြောခဲ့ချင်တယ်၊ ဖေဖေကို လက်မှတ်အစောင်တစ်ရာနဲ့ ဆန်းသစ် ရှုံးခဲ့ရတယ်ဆိုရင် အကယ်၍ အန်ကယ်လေး ဝယ်ခဲ့တဲ့ လက်မှတ်အစောင်တစ်ရာကို ထည့်မတွက်ဘူးဆိုရင် ဆန်းသစ်ဖေဖေကို ရှုံးတယ်လို့ ပြောလို့မရပါဘူး”

“အဲဒါ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမလဲ၊ ကိုယ်က ရှုံးခဲ့တာ ရှုံးခဲ့ပြီးပြီ . . .”

“အဲဒီအတွက် ဆန်းသစ် ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ ဆန်းသစ်လုပ်ရမှာက ကျွန်မကိုသစ္စာရှိရှိ ချစ်နေဖို့ပါ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကိပ် ဆန်းသစ် အမြဲတမ်း ချစ်နေမယ်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ၊ ဖေဖေဆီမှာ ဆန်းသစ် ရှုံးခဲ့တဲ့ ဆန်းသစ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျွန်မဘာသာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြန်ဆယ်ယူပါမယ်၊ သွားတော့မယ် ဆန်းသစ်၊ နောက်ကိုကျွန်မနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ သူစိမ်းတစ်ယောက်လို့ နေမပြပါနဲ့၊ ကျွန်မ မခံစားနိုင်လို့ပါ။”

ယဉ်ကျေးသည် ပြောချင်ရာကို အဆက်မပြတ် ပြောခဲ့ပြီး လှေကားဆီမှ တခုနီးဒုန်း ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ကားထဲမှာ စောင့်နေတာ ကြာသွားပြီဖြစ်သော အန်ကယ်လေးက ယဉ်ကျေးကို ပဟေဠိ မျက်ဝန်းများဖြင့် လှမ်း၍ကြည့်နေတာ...

“ကိုယ်တို့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာကြတာနော် ယဉ်ကျေးနောက်ကို အလုပ်ကိစ္စထဲမှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေထဲ မပတ်သက်စေနဲ့၊ အဲဒါကို ကိုယ် မကြိုက်ဘူး၊ မင်းဆန်းသစ်အံ့ ဘာတွေလဲဆိုတာ ကိုယ်မသိချင်ဘူး၊ သီးရာလည်းမလိုဘူး၊ ဒါ ကိုယ့်အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမယ့် ကိုယ့်နဲ့အတူ ချက်ချင်း လိုက်မဆင်းလာဘဲ စကားတွေပြောပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာဟာ ကိုယ့်ကို မလေးစားတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ အဲဒါမျိုးလည်း ကိုယ် လုံးဝမကြိုက်ဘူး”
“နောက် မဖြစ်စေရပါဘူး အန်ကယ်လေး၊ သူနဲ့ ကွဲက ချစ်သူတွေပါ”

ယဉ်ကျေးသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အန်ကယ်လေးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောလိုက်မိ၏။ ယဉ်ကျေး

ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သော အန်ကယ်လေး၏မျက်ဝန်းတွေက တစ်မျိုးထူးခြားကာ တောက်ပစူးရှနေသည်ကို ယဉ်ကျေးမြင်လိုက်ရလေသည်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းကစပြီး အန်ကယ်လေးက ယဉ်ကျေးကို ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့ချေ။ ရုံးသို့ ပြန်ရောက်ချိန်အထိ ဖြစ်သည်။

❧❧❧

www.burmeseclassic.com

.....
: အခန်း . . . (၇) :
.....

အဲဒီနေ့က ရုံးကအပြန်မှာ ယဉ်ကျေးသည် ဖေဖေနှင့် ရင်ဆိုင်
တွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေကို သမီး ပြောစရာရှိတယ် ဖေဖေ”

“ဘာများလဲ သမီး . . . ပြောလေ”

“ဖေဖေကို ဆန်းသစ် မရှုံးခဲ့ဘူးဆိုရင် ဖေဖေ ဘယ်လို
ဆုံးဖြတ်မလဲ”

ယဉ်ကျေးဆီမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်လာသော
ထိုစကားကြောင့် ဖေဖေက တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပုံဖြင့် မျက်ခုံး
တွေကို ပင့်လိုက်သည်။

“သမီး ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ အဲဒီကိစ္စက ပြီးခဲ့
တာ ကြာပြီမဟုတ်လား”

“သမီးလည်း ပြီးပြီလို့ပဲ ထင်ခဲ့တာပါ ဖေဖေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့မှ မမျှော်လင့်ဘဲ အန်ကယ်လေးဆီက စကားတစ်ခွန်း ကြားခဲ့ရတယ်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ရက်နေ့ ဖေဖေရဲ့ ပွဲနေ့တုန်းက အန်ကယ်လေးက သူ့မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လက်မှတ်အစောင် တစ်ရာ ဝယ်ပြီးရုံးက ဝန်ထမ်းတွေကို ကြည့်ခိုင်းခဲ့တယ်တဲ့ ဖေဖေ၊ အဲဒီလက်မှတ်အစောင်တစ်ရာကြောင့် ဆန်းသစ် ဖေဖေကို နှိုးသွားတယ်ဆိုရင် အဲဒီပြိုင်ပွဲက တရားမျှတပါ့မလား ဖေဖေ၊ အဲဒါ သမီး သိချင်လို့ပါ”

“ဟေ . . . ”

ယဉ်ကျေး၏ စကားကြောင့် ဖေဖေ အနည်းငယ် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသလို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ငြိမ်သက်ကာ ယဉ်ကျေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဖေဖေ . . . သမီးကို အဖြေတစ်ခုခုပေးပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလောင်းအစားနဲ့ စိန်ခေါ်ပွဲမှာ သမီးက အလကားနေရင်း နှလုံးသား အဆုံးရှုံးခံလိုက်တဲ့သူပါ။ သမီးရင်ထဲမှာ

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ ထင်နေလို့လား။ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး ဖေဖေ၊ ဒီနေ့အဲဒီ အသည်းယားစရာ အဖြေတစ်ခုကို သိလာရတော့ ပိုဆိုးတယ်။ သမီးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတော့ဘူး ဖေဖေ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေဆီမှာ သမီးဝန်ခံစရာ ရှိသေးတယ်။ ဒီနေ့ အန်ကယ်လေးနဲ့အတူ Client တစ်ယောက်ကို သွားတွေ့ပြီး Decoration ကိစ္စ သွားစကားပြောကြတော် သမီးလည်းလိုက်သွားရတယ် ဖေဖေ၊ အဲဒီ Client က ဘယ်သူဖြစ်နေတယ်လို့ ဖေဖေ ထင်သလဲ။ ဆန်းသစ်အံ့ပဲ ဖေဖေ၊ သူဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းက အန်ကယ်လေးတို့ဆောက်တဲ့ တိုက်ခန်းပဲ။ အဲဒါကို အတွင်း Interior Decoration လုပ်ဖို့ အန်ကယ်လေးနဲ့တွေ့ပြီး အန်ကယ်လေးက သူ့ကိုယ်တိုင် ဆွဲထားတဲ့ ဒီဇိုင်းတွေ ပြခဲ့တာ။ ဆန်းသစ်က ဖေဖေအပေါ် ကတိတည်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီးကို သူ့နှလုံးဝမပတ်သက်တဲ့ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံခဲ့တယ် ဖေဖေ၊ အဲဒါကို သမီး ရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်ဘူး။

www.burmeseclassic.com

တန့်န့်နဲ့ အရမ်းထိခိုက်ရတယ်။ သူကတော့ ဖေဖေကို သူတကယ် ရှုံးခဲ့တာလို့ ထင်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အန်ကယ်လေးရဲ့ လက်မှတ်အစောင်တစ်ရာ ကိစ္စကို သူ့ကိုလည်း သမီး ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ အဲဒါကို သိသွားတော့ သူလည်း တော်တော် အံ့အားသင့်သွား တယ်။ သူ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲဆိုတာ သမီး မသိဘူး ဖေဖေ ဖေဖေ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ ဆိုတာတော့ သမီး သိချင်တယ် . . . ”

ဝီရသည် သမီး၏ မျက်နှာကလေးကို စိတ်မှတ် မှု့စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်လနီးပါး ရှိတော့ မည်။ အခုလောက်ဆို သမီး အလိုလို သူ့ကောင်လေးကို မေ့ လောက်ပြီဟု သူ ထင်ထားခဲ့တာ။ သမီးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ နှလုံးသားထဲက နင့်နင့်နဲနဲ ခံစားနေရသော ဒဏ်ရာ၏ အရိပ် အငွေ့တွေယှက်သန်းလျက် ရှိသည်။ သမီးရဲ့ အကြောင်းကို သူ မသိ၍ မဟုတ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အလွန် အစွဲအမှတ် ကြီးသလို ဇွဲလည်း ကြီးလှသည့် သမီးကလေး။

“ကောင်းပြီ . . . သမီးကရော ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ”

လက်မှတ် အစောင်တစ်ရာကြောင့် သူ ဖေဖေကို ရှုံးခဲ့ တာ မှန်တယ်။ အခု အဲဒီ လက်မှတ်အစောင်တစ်ရာဟာ ရွှန်းဝေ ဝယ်ခဲ့တဲ့ လက်မှတ်တွေဆိုရင် အဲဒီပွဲမှာ ဖေဖေနဲ့ သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနိုင်ဘဲ သရေပဲလို့ သမီးက ပြောချင်တာလား။ အဲဒီတော့ ဖေဖေတို့ နောက်တစ် ကြိမ် ထပ်ပြီး စိန်ခေါ်ရဦးမှာလား။

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ သမီးရဲ့ နှလုံးသားကိစ္စမှာ အနိုင် အရှုံးတွေ စိန်ခေါ်ပွဲတွေနဲ့ မဆုံးဖြတ်စေချင်ပါဘူး။ ဖေဖေ မနိုင်ဘူးဆိုတာ သိရင် တော်ပါပြီ။ ဖေဖေ ဘယ် လိုဆုံး ဖြတ်မလဲဆိုတာ မပြောရင်လည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးကတော့ သူ့ကို ချစ်နေဆဲပဲ ဖေဖေ၊ သူကလည်း သမီးကို ချစ်နေတုန်းပဲ။ အဲဒါကို ဖေဖေကို သိစေချင်တာပါ . . . ဒါပါပဲ ဖေဖေ”

ယဉ်ကျေးသည် ဖေဖေရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့ကာ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အန်ကယ်လေးရဲ့ Secretary စလုပ်ချိန်မှစပြီး အလုပ်ထဲမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စိတ်နှစ် ထားလျက် ဆန်းသစ်ကို တမင်တကာကြီး မေ့ဖို့ ကြိုးစားတာ

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်တောင် ရင်ထဲမှာ နာကျင်ထိခိုက်နေသည့် အသည်းကဲ့
ဒက်ကို အလုပ်ဖြင့် တမင် ကုစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အခုတော့
ယဉ်ကျေးရဲ့ စိတ်တွေ ဇဝေဇဝါဖြင့် လေလေလွင့်လွင့် ဖြစ်ခဲ့ရ
ပြီ။ ဖေဖေကို ဆန်းသစ် မရှုံးဘူးဆိုလျှင် ယဉ်ကျေးတို့နှစ်
ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ အဆုံးသတ်စရာ လိုသေးလို့လား။
ဖေဖေက တမင်သက်သက် မတရားလုပ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်။
ကံကြမ္မာက ညစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဲဒါကြီးကို မသိခဲ့ရင်လည်း
အကောင်းသား။ အခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ သိလာခဲ့ရပြီမို့
ရင်ထဲမှာ တန့်န့်နှင့် အခဲရခက်နေသည်။ ဆန်းသစ်လည်း
ယဉ်ကျေးလိုပင် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေမှာ သေချာပါသည်။
ယဉ်ကျေး ဆန်းသစ်ဆီ ဖုန်းဆက်ရင် ကောင်းမလား။ ဖေဖေ
ကို ပေးထားသောကတိကို ချိုးဖောက်ပစ်လိုက်ရတော့မလား။
ဆန်းသစ်ကရော ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် ငြိမ်ချက်သား
ကောင်းနေရတာလဲ။ တကယ်ဆိုရင် ဆန်းသစ်ဘက်က
တစ်ခုခုတော့ လှုပ်ရှားလာဖို့ ကောင်းပြီ။ ဖေဖေကို ပေးထားခဲ့
တဲ့ ကတိကို ဆန်းသစ် တကယ်ပဲ တည်အောင် ကြိုးစားနေတာ
လား။

ယဉ်ကျေးသည် ဖုန်းကလေးကို ကိုင်ကာ
ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူငယ်ချင်းတွေဆီပဲ
တစ်ယောက်စီ လျှောက်ဆက်ကာ အဖြစ်အပျက်ကို အတိုချုံး
ပြန်ပြောပြမိသည်။ အားလုံး၏ မှတ်ချက်ကတော့ အဲဒီပွဲဟာ
မတရားဘူးဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ အဲဒီ မတရားဘူးဆိုသော
အဖြေကို ဖေဖေ အသိအမှတ် ပြုပေးဖို့ ကောင်းသည်။
ပြီးတော့... ဖေဖေဘက်က ယဉ်ကျေးနှင့် ဆန်းသစ်အတွက်
အခွင့်အရေး တစ်ခုခု ပြန်လည်၍ ပေးဖို့ကောင်းသည်။ ဖေဖေ
ဘာကြောင့် ငြိမ်သက်နေရပါသနည်း...။ ယဉ်ကျေး နား
မလည်နိုင်ချေ။

❧ ❧ ❧

အဲဒီနေ့ကစပြီး ယဉ်ကျေးသည် အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်တစား မရှိတော့။ စိတ်က ဆန်းသစ်ဆီသို့သာ ရောက် ရောက်နေသဖြင့် အလုပ်ထဲမှာ အမှားအယွင်းတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ အဲဒီ အမှားအယွင်းတွေကြောင့် အန် ကယ်လေး၏ အပြစ်ပေးခြင်းကို မကြာခဏပင် ခံနေရသည်။ အန်ကယ်လေး၏ အပြစ်ပေးနည်းက ထုံးစံအတိုင်း သူ့အခန်း ထဲ ခေါ်ပြီး ဆူပူတာမျိုး၊ စာတွေ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် အများ ကြီး ပြန်ကူးရေးရတာမျိုး၊ အန်ကယ်လေးရဲ့ အခန်း တစ်ခန်း လုံးကို ပြောင်လက် သန့်စင်သွားအောင် ဖုံးသုတ်ပေးရတာမျိုး စသဖြင့် ဖြစ်သည်။ နေ့တိုင်းလိုလိုပင် တစ်နေ့ကို ဆယ်ခါထက်

မနည်းမည်။ ကြာတော့လည်း အဲဒါကို နိုးလာသည်။ အန်ကယ် လေး မကျေနပ်လို့ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင်လည်း အေးတာပဲ။ ဖေဖေ့ကို ဆန္ဒပြရာ ရောက်တာပေါ့ဟု တွေးမိ၏။

အဲဒီတစ်ရက်မှာတော့ ယဉ်ကျေးသည် ဘယ် လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော တံခါးတစ်ခုကို အလိုလို ဖွင့်မိလျက် သား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အဲဒီ တံခါးကနေ အလွန် အံ့ဩစရာ ကောင်းသော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့မြင်ရ လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက်က ယဉ်ကျေး၏ ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သော လျှို့ဝှက်ချက်လည်းဖြစ် သည်။ အဲဒီနေ့က ထုံးစံအတိုင်း ယဉ်ကျေးသည် အန်ကယ် လေးရဲ့ အခန်းထဲမှာ အမှားတစ်ခုလုပ်မိ၍ အန်ကယ်လေးရဲ့ အပြစ်ပေးခြင်းကို ခံနေရချိန် ဖြစ်သည်။ အပြစ်ကတော့ နှုတ်ခမ်း တစ်ခန်းလုံးကို ဖုံးတစ်စက်မှ မရှိအောင် လိုက်၍ ဖုံးသုတ် သန့်စင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖုန်းမြည်လာ သည်။ ဖုန်းကို အန်ကယ်လေးကပဲ ကောက်ကိုင်နားထောင် လိုက်ကာ ခဏကြာတော့ . . .

“ကိုယ် . . . အရေးပေါ် အပြင်ခဏသွားရမယ်။

www.burmeseclassic.com

တစ်နာရီလောက်ကြာမှယ်၊ ကိုယ် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ မုန်း
တွေကို ဖြေထား၊ အမှား... မရှုစေနဲ့နော်၊ မင်း
အခုတလော အမှားတွေ သိပ်များနေတယ်၊ ကိုယ် လုံးဝ
သဘောမကျဘူး . . . ”

ဟု ပြောရင်း ပျာယိုးပျာယာဖြင့် အခန်းထဲမှ
ထွက်သွားလေသည်။ ယဉ်ကျေးသည် အခုမှပင် တစ်ယောက်
တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်မို့ စိတ်ထဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားကာ
အခန်းထဲမှာ ကိုယ်ကလေးကို ချာလပတ်ပင် ရမ်းပစ်လိုက်ကာ
ခုန်ဆွ ခုန်ဆွကလေး လုပ်လိုက်မိသေး၏။ အဲဒီနောက်တော့
ဘာရယ်မဟုတ် အန်ကယ်လေး၏ Leather ဆုံလည် ကုလား
ထိုင်ပေါ် ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ကုလားထိုင်ကို
ချာလပတ် ဝှေ့ရမ်းလိုက်၊ အရှေ့အနောက် ရှေ့တိုးနောက်ငင်
လုပ်ကြည့်လိုက်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်လို ကစားကြည့်နေ
သည်။ ထို့နောက် မျက်ဝန်းတွေက စားပွဲအောက်မှာ မှောက်
ရက်သားကလေး ကျနေသော ကတ်ထူ စက္ကူဖြူကလေး တစ်ခု
လိုလို၊ ဓာတ်ပုံ တစ်ခုလိုလို အရာလေးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်
ယဉ်ကျေးက ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကာ ထို အရာက

လေးကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်မိသည်။ မြင်လိုက်ရသော ထို
အရာလေးက ယဉ်ကျေး၏နှလုံးသားကို အချက်ပေး ခေါင်း
လောင်းသံတွေ ဆူညံသွားအောင်ပင် ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်၏။
ဘုရားရေ . . . ဒါ ယဉ်ကျေးရဲ့ ဓါတ်ပုံကလေးပါလား။
ဓါတ်ပုံ၏ နောက်ကျော ဖြူဖြူကလေးမှာ အခုမှ ခဲတံဖြင့်
ခပ်ပါးပါး ရေးထားသော ကဗျာတို့ကလေး တစ်ပုဒ်ကို မတော်
တဆ တွေ့ရ၏။ ယဉ်ကျေးသည် ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်လာကာ
ကဗျာကလေးကို ဖတ်လိုက်မိသည်။

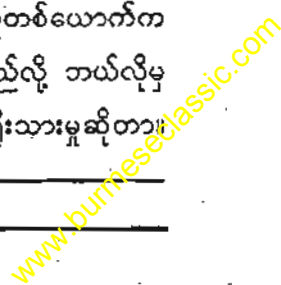
စိတ်တည့်၊ မှာ

လိုချင်တာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်

ကိုယ် မင်းကို စိတ်ညှို့ပစ်လိုက်ချင်တယ် . . .

ဘုရား ဘုရား . . . ဒါဟာ ဘာသဘောလဲ။

ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။ အန်ကယ်လေးက ယဉ်ကျေးကို . . .
ယဉ်ကျေး ဆက်မတွေးရဲတော့ချေ။ ဘယ်လောက် အံ့ဩဖို့
ဆောင်းလိုက်သလဲ။ အန်ကယ်လေးလို လူတစ်ယောက်က
ယဉ်ကျေးကို တိတ်တခိုး စိတ်ဝင်စားနေသည်လို့ ဘယ်လိုမှ
ဆက်စပ်တွေးကြည့်လို့မရ။ ဘယ်မှာလဲ ရိုးသားမှုဆိုတာ။

အဲဒါကို ဖေဖေသိရဲ့လား။ ဖေဖေများသိရင် ဘာတွေ ဖြစ်ကြမလဲ။ ဖေဖေက ပံ့ပိုးကြည့်ကြည့်နှင့် အားကိုးတကြီး စိတ်ချယုံကြည်စွာ ပုံအပ်ထားခဲ့သော ဖေဖေရဲ့ သူငယ်ချင်းလို လူတစ်ယောက်တောင် ယဉ်ကျေးအပေါ်မှာ ရိုးသားဖြူစင်မှု မထားနိုင်ခဲ့ဖူးဆိုတာ ဖေဖေသိဖို့ လိုအပ်သည်။ ယဉ်ကျေးသည် ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ လင်းသွား၏။ အန်ကယ်လေးကိုတော့ အသုံးမချချင်ပါ။ သို့သော် ယဉ်ကျေးသည် ထိုနည်းလမ်းကိုသာ ရှာ၍ တွေ့သည်။ ဖေဖေလက်ထဲမှာ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့တဲ့ ဆန်းသစ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ယဉ်ကျေးကသာ ပြန်၍ ကယ်ဆယ်ပေးနိုင်လိမ့်မည်။ ယဉ်ကျေးသည် ဓါတ်ပုံကလေးကို ယဉ်ကျေး၏ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်ပစ်လိုက်ကာ အေးအေးဆေးဆေးပင် တစ်ခန်းလုံးကို ဖုံးတွေစင်အောင် လိုက်သုတ်၏။

တစ်နာရီဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုပင် ကုန်ဆုံးသွားမှန်းမသိ အန်ကယ်လေး ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့ပုံစံက ဘာမှ မဖြစ်သလို ကြွရွေးရရပင်။ ယဉ်ကျေးသည် အံ့လည်းကြကာ အရမ်းလည်း ထူးဆန်းနေမိသည်။ ဘယ်လောက် ပီပီ

သေသပ်တဲ့ အန်ကယ်လေးလဲ။ သူ ယဉ်ကျေးကို စိတ်ဝင်စားနေလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ ထင်ရက်စရာ မရှိ။ သူ့ရဲ့ ဖျက်နှာပေါ်မှာလည်း ဘာအရိပ်အယောင်မှ မရှိ။ ပြောတဲ့ စကားလုံးတွေထဲမှာလည်း ရိပ်မိဖို့ဆိုတာလည်း ဝေလာဝေး။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ဟန်အမူအရာတွေထဲမှာရော ဘယ်လိုမှ ရှာတွေ့ဖွယ်ရာ မရှိ။ ဘယ်လောက်များ လျှို့ဝှက် တိတ်ဆိတ်လိုက်ပါသလဲ။ အန်ကယ်လေး ပြန်မလာခင် တစ်နာရီလုံးလုံး ယဉ်ကျေးသည် အဖြစ်အပျက်တွေကို စနစ်တကျ အစအဆုံး တွေးကြည့်ထားပြီးပြီ။ ဘာလုပ်ရင် ဘယ်လိုရလဒ်တွေ ရလာနိုင်မလဲ ဆိုတာကိုလည်း စနစ်တကျ အကွက်ချပြီး တွေးကြည့်ပြီးပြီ။ တကယ်တော့ အဲဒီလို အရာရာမှာ အသေးစိတ် စနစ်တကျ အကွက်ချပြီး တွေးတတ်အောင် အန်ကယ်လေးကပဲ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ အန်ကယ်လေးသင်ပေးခဲ့သော ပညာဖြင့် အန်ကယ်လေးကို ပြန်ပြီး အသုံးချရမှာ စိတ်တော့ မကောင်းပါ။ သို့သော် ဖေဖေကို အနိုင်ယူဖို့ဆိုတာ ဒီနည်းလမ်း တစ်လမ်းပဲ ရှိသည်။

“က . . . မင်း အခန်းကို ပြန်သွားလို့ရပြီ၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး မမှားစေနဲ့ . . .”

www.burmeseclassic.com

ယဉ်ကျေးက အန်ကယ်လေးကို မော့ကြည့်လိုက်ကာ ခါတိုင်းလို ရိုက်ဖျိုးနာခံစွာ အခန်းထဲမှ ချက်ချင်း ထွက်မသွားဘဲ အန်ကယ်လေးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“အန်ကယ်လေးကို ကျွန်မ မေးစရာ တစ်ခုရှိလို့”
“ဘာမေးမှာလဲ . . . မေးလေ”

သူက ယဉ်ကျေးကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လျက် မေး၏။ ယဉ်ကျေးသည် နှလုံးသားတွေ ရင်ဘတ်ထဲမှ ခုန်ပေါက် လွင့်စင် ထွက်တော့မတတ် လှုပ်ရှားလာခဲ့ကာ . . .

“အန်ကယ်လေး ကျွန်မကို ချစ်နေသလား”

ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်၏။ ယဉ်ကျေး၏ အသံလေးက တိုးသလောက် အန်ကယ်လေးကိုတော့ ဗုံးတစ်လုံးဖြင့် ပစ်ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သလို သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရစရာ မရှိအောင် ပျက်ယွင်းသွားတော့၏။ မျက်လုံးတွေက ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားကာ မျက်နှာပေါ်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတာ ရော၊ ရှက်ရွံ့ နာကျင်သွားတာရော ခံစားချက်တွေ စုံလင်စွာပင် တစ်ရပ်ရပ် ဖြတ်ပြေးသွား၏။

“ဘာကွ . . . မင်း ဘာကိုမေးလိုက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့

အဲဒီ မေးခွန်းကို မေးရတာလဲ၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”
သူ့အသံက ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ် တုန်ယင်လျက် အက်သံပါနေသည်။ ယဉ်ကျေးသည် အန်ကယ်လေးကို အနည်းငယ်တော့ သနားသွား၏။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။ ဒီလောက်အထိ ခြေလှမ်းကို အားယူပြီး တိုးခဲ့ပြီးမှတော့ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ယဉ်ကျေးအတွက် ရွေးချယ်စရာလမ်းက နှစ်လမ်းပဲ ရှိတော့သည်။ ရှုံးရင်ရှုံး၊ မရှုံးရင် အနိုင်ဘဲ။

“သိချင်လို့ မေးတာပါ အန်ကယ်လေး၊ ကျွန်မကို အမှန်အတိုင်း ဖြေပေးပါ။ အန်ကယ်လေး ကျွန်မကို ချစ်နေသလား”

“မင်း ဘာကြောင့် မေးတာလဲ၊ အဲဒါကို ကိုယ်သိချင်တာ၊ မင်းမှာ ဘယ်လို အထောက်အထားတွေ ရှိလို့ ကိုယ့်ကို ဒီမေးခွန်း မေးရတာလဲ”

“ကျွန်မမှာ အထောက်အထား ရှိစရာ မလိုပါဘူး အန်ကယ်လေး၊ အန်ကယ်လေးဆီက အမှန်စကားကိုပဲ ကျွန်မ ကြားချင်တော့”

www.burmeseclassic.com

အန်ကယ်လေးက ယဉ်ကျေးကို ဖျတ်ခနဲ ကျောခိုင်းပစ်လိုက်၏။

“မင်း ဒီအခန်းထဲက အခုချက်ချင်း ထွက်သွားတော့”

“ဘာဖြစ်လို့ မောင်းထုတ်ရတာလဲ အန်ကယ်လေး၊ အန်ကယ်လေး မဖြေရဲဘူးလား၊ အန်ကယ်လေးဆိုက အဖြေ မရမချင်း ကျွန်မ ဒီအခန်းထဲက မထွက်နိုင်ဘူး”

“ကိုယ် မပြောနိုင်ဘူး ဆိုရင်ရောကွာ၊ အဲဒါဆိုရင် ရှင်းရှင်းလေးပဲ ကျွန်မ ဒီအခန်းထဲက မထွက်ဘဲ ပေကပ်ထိုင်နေရုံပဲ”

“နေစမ်းပါဦး . . . မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သိချင်ရတာလဲ၊ အဲဒါကို သိတော့ရော မင်းအတွက် ဘာအကျိုး ထူးမှာလဲ၊ မင်းအတွက်ရော ကိုယ့်အတွက်ပါ အကျိုးမရှိနိုင်တဲ့ အဖြေတစ်ခုကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို ဇွတ်မေးနေရတာလဲ၊ ကိုယ် မဖြေချင်ဘူး . . . မဖြေနိုင်ဘူး၊ မင်း သွားတော့”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ၊ အန်ကယ်လေး ဝန်မခံမချင်း ကျွန်မ မသွားဘူး၊ ဒီမှာပဲ ထိုင်နေ

မယ်၊ အန်ကယ်လေး ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးနိုင်တယ်”

“မင်း . . . ကိုယ့်စကားကို နားမထောင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ ကောင်းပြီလေ . . . မင်းမှာ ကိုယ့်ကို အာခံနိုင်တဲ့ သတ္တိတစ်မျိုး ရသွားပြီဆိုရင် မင်းကို ကိုယ် အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရုံပဲ၊ အခုအချိန်ကစပြီး မင်းကို ကိုယ် အလုပ်ထုတ်လိုက်ပြီ ဝီရယဉ်ကျေး၊ မင်း သွားလို့ ရပြီ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်း အလုပ်ဆင်းစရာ မလိုတော့ဘူး”

အန်ကယ်လေး၏ တုံ့ပြန်မှုက ယဉ်ကျေး မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍ ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းနေ၏။ တကယ်တော့ အန်ကယ်လေး သိပ်ရှက်သွားခြင်း ဖြစ်မည်။ လူကြီးတစ်ယောက် အရှက်ရသွားသောကြောင့် ရှက်ရမ်းရမ်းနေသော ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

အန်ကယ်လေးက စားပွဲရှေ့မှ သူထိုင်ခဲ့ပေါ်တွင် ဝုန်းခနဲ ထိုင်ချပစ်လိုက်ရင်း စာအိတ်တစ်ခုထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ထပ် ထည့်လိုက်ကာ ထိုစာအိတ်ကို ယဉ်ကျေးဆီသို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။ ယဉ်ကျေးသည် ထိုစာအိတ်ကို လက်မခံဘဲ အန်

www.burmeseclassic.com

ကယ်လေးကိုသာ စူးစူးရဲရဲကြီးပင် စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

“ကျွန်မကို အလုပ်ခန့်ခွဲတုန်းက အန်ကယ်လေး ဖေဖေနဲ့ စကားပြောပြီး ခန့်ခွဲတာပါ။ အခု အန်ကယ်လေး ကျွန်မကို အလုပ်ထုတ်ချင်ရင် ဖေဖေကိုပါ ခေါ်လိုက်ပါ။ ဖေဖေရှေ့မှာ ကျွန်မကို အလုပ်ထုတ်ကြောင်း ကြေငြာလိုက်ပါ။ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ် . . .”

အန်ကယ်လေးက ယဉ်ကျေးကို စူးစူးရဲရဲကြီးပင် ပြန်ကြည့်၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နာကျင်ရိပ်နှင့် ရှက်ရိပ်တို့ တဖျပ်ဖျပ် ပြေးနေ၏။

“ကောင်းပြီကွာ . . . ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာကိုယ် မင်းရဲ့အဖေကို အခုချက်ချင်း ခေါ်လိုက်မယ်”

အန်ကယ်လေးက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားပြီး ဖေဖေဖုန်းကို ချက်ချင်း လှမ်းခေါ်၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ဝီရ ကိုယ်ပါ ရွန်းဝေ၊ မင်းနဲ့ကိုယ် အခုချက်ချင်း တွေ့ချင်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ရုံးခန်းကို ဖြစ်နိုင်ရင် အခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါ”

အန်ကယ်လေးရဲ့ အသံက အေးစက်ပြတ်သား

နေသည်။ တစ်ဖက်မှာ ဖေဖေ ဘယ်လောက် စိတ်ပူသွားမလဲဆိုတာ ယဉ်ကျေး တွေးကြည့်မိသည်။ ခဏကြာလျှင် ဖေဖေ ရောက်တော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတိုက်ပွဲကို တိုက်ပြီးမှတော့ အဆုံးထိအောင် ဆက်တိုက်တော့မည်ဟု ယဉ်ကျေး တွေးထားလိုက်ကာ အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေအထိ တွေးထားလိုက်သည်။

ဖေဖေ ရောက်မလာခင်အချိန် ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အတွင်းမှာ ယဉ်ကျေးတို့ နှစ်ယောက် ကြားမှာ လုံးဝ အေးစက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အန်ကယ်လေး ဘယ်တော့မှ ဝန်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယဉ်ကျေး တွက်ပြီးသားပါ။ သို့သော် အခုလို အလုပ် ထုတ်ပစ်လိုက်သည်အထိ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တုံ့ပြန်ပစ်လိမ့်မည်ဟုတော့ မျှော်လင့်မထားခဲ့။ ယဉ်ကျေးသည် စိတ်ထဲမှာ ဆူပွက်လှုပ်ရှားနေသလောက် အပြင်ပန်းကတော့ခေါင်းမာမာ ငွေ့ကောင်းကောင်းနှင့် မှင်သေသေ လုပ်နေ၏။ ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်အကြာမှာ အခန်း အပြင်ဘက်က တံခါးခေါက်သံ ကြားချပြီး အခန်းထဲသို့ ဖေဖေ ဝင်လာ၏။ ဖေဖေမျက်နှာက အရမ်းကို သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေ

www.burmeseclassic.com

သော မျက်နှာ။ အန်ကယ်လေးရဲ့ မျက်နှာကို တစ်လှည့်
ယဉ်ကျေးကိုတစ်လှည့် စူးစမ်းသလို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း . . .

“ဘာတွေများ ဖြစ်လို့လဲကွာ . . .”

ဟု အထိတ်တလန့်ဟန်ဖြင့် မေးလေသည်။
ယဉ်ကျေးသည် ဖေဖေ့ကို မော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းကို တည်တည်
မတ်မတ်ထားကာ အန်ကယ်လေးဆီသို့သာ ငေးစိုက်ကြည့်နေ
၏။ အန်ကယ်လေးက ဖေဖေ့ကို မျက်စိ မျက်နှာပျက်လျက်
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ . . .

“ဆောရီးပဲကွာ . . . စိတ်တော့ မကောင်းဘူး သူငယ်
ချင်း။ ကိုယ် ယဉ်ကျေးကို အခုပဲ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ
အဲဒါ မင်းရဲ့ရှေ့မှာ ကိုယ် ကြေငြာမှ သူ ဒီအခန်းထဲထ
ထွက်နိုင်မယ်ဆိုလို့ မင်းကို ခေါ်လိုက်ရတာ”

“ဘာ . . . ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီမီးထီ
မင်းက အလုပ်ထုတ်လိုက်ရတာလဲ၊ ယဉ်ကျေး . . .
မင်း ဘာအပြစ်တွေများ လုပ်လိုက်မိသလဲ၊ ဖေဖေထီ
ပြောစမ်း . . .”

ဖေဖေ တကယ်ပင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ငြိ

သွားပုံရပါသည်။ ယဉ်ကျေးသည် ဖေဖေ့ကို မကြည့်ဘဲ အန်
ကယ်လေးကိုသာ ကြည့်လျက် အဖြေပေးလိုက်သည်။

“သမီး ဘာအပြစ်မှ မလုပ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ကြိုးစားပြီး
တော့ အလုပ်လုပ်ပါတယ်၊ အခုဖြစ်တဲ့ ပြဿနာက
သမီးသိချင်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကို အန်ကယ်လေးကို မေး
မိတယ်၊ အဲဒါကို အန်ကယ်လေးက မဖြေဘဲ သမီးကို
ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲ အလုပ် ထုတ်ပစ်လိုက်တာပါ”

“နေစမ်းပါဦး သမီးက ဘာမေးခွန်းမေးလို့လဲ”

အန်ကယ်လေး၏ မျက်နှာပေါ်မှာ တုန်လှုပ်
ချောက်ချားခြင်းများ ဖြာထသွား၏။ ယဉ်ကျေး စိတ်မကောင်း
ပါ။ မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူရှက်
အန်းသွားပြီး ကြားမှ ထိုစကားကို ဇွတ်မှိတ်၍ ပြောလိုက်
ရသည်။

“အန်ကယ်လေး သမီးကို ချစ်နေသလား ဆိုတဲ့ မေးခွန်း
ပါ . . .”

“ဘာ . . .”

ဖေဖေရဲ့ အသံက ဟိန်းခနဲထွက်လာခဲ့တာ

www.burmeseclassic.com

အခန်းထဲမှာ ရုတ်ချည်း တိတ်ဆိတ်ကျသွားတော့သည်။ အန်ကယ်လေးက တစ်ဖက်သို့ ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သမီးက အဲဒီမေးခွန်းကို မေးရတာလဲ၊ ဖေဖေ နားမလည်ဘူး၊ သမီး ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ကို ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး မေးစရာလား၊ သမီး အဲဒီလောက် မိုက်လိမ့်မယ်လို့ကို ဖေဖေ ယင်မထားတာ၊ ဆောရီပဲကွာ . . . ရှုန်းဝေ၊ မင်းကို ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်း ငါ့သမီးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ မမှားပါဘူး၊ ငါ ကျေနပ်ပါတယ်၊ ငါ့သမီးကြောင့် မင်း အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားခဲ့တယ်ဆိုရင် ငါ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကဲ . . . လာသမီး၊ ဖေဖေတို့ ပြန်ကြမယ်၊ ဖေဖေနဲ့ အခုချက်ချင်း လိုက်ခဲ့ . . .”

ဖေဖေက ဒေါသလည်းထွက် ရှက်လည်း ရှက် သွားပုံဖြင့် ယဉ်ကျေး၏ လက်တစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်ဆွဲခေါ်လိုက်၏။ ယဉ်ကျေးသည် ဖေဖေလက်ထဲမှ ဆောင့်ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ခါရမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ဖေဖေ၊ သမီး မလိုက်နိုင်သေးဘူး၊ သမီး မေးထားတဲ့ မေးခွန်းကို အန်ကယ်လေး မြေပြုံးမှ သမီး ဖေဖေနဲ့ ပြန်လိုက်မယ်”

“တောက် . . .”

ဖေဖေ တက်ခေါက်သံက အခန်းထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးသွား၏။ ယဉ်ကျေးသည် ခန္ဓာကိုယ်ကလေး ဆတ်ခနဲ တုန်အောင် လန့်သွားသော်လည်း ငွေကောင်းစွာပင် အလျော့မပေးဘဲ ပေကတ်၍ ထိုင်ခုံမှာ ဆက်ထိုင်နေလိုက်သည်။ အန်ကယ်လေးထံမှ ဘာသံမှ မကြားရ။ အန်ကယ်လေးကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန် သနားဖို့ ကောင်းနေပါသည်။

“အရှက်မရှိတဲ့ သမီးကွာ၊ မင်း ဖေဖေကို သတ်နေတာလား၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်နေရတာလဲ၊ ဘာမှ မေးစရာမလိုဘူး၊ အခုချက်ချင်း ပြန်လိုက်ခဲ့၊ သမီး ဖေဖေ အရှက်ကို မခွဲနဲ့နော်၊ တော်တော်မိုက်တဲ့ သမီးကွာ၊ မင်း ဖေဖေကို အဲဒီ အရှက်ခွဲတဲ့နည်းနဲ့ သတ်လိုက်တာပဲ”

ဖေဖေရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှ အသားစိုင်းတွေ အ

www.burmeseclassic.com

ကြော့မျှင်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသလောက်အောင်ပင် ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည်။ ယဉ်ကျေးသည် အဲဒီတော့မှ ဖေဖေကို နာကြည်းစွာ ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ စိစဉ် ထားသော စကားလုံးတွေကို တစ်ခွန်းချင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း . . . ဖေဖေကို သမီး မသတ်ပါဘူး။ ဖေဖေ ကသာ သမီးကို သတ်ခဲ့တာပါ။ သမီးရဲ့ နှလုံးသားကို ဖေဖေပဲ သတ်ခဲ့တာ၊ ဖေဖေရဲ့ မာနနဲ့ အတ္တတွေ ဖေဖေရဲ့ အမုန်းတွေက သမီးတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားတွေကို သတ်ခဲ့တာပါ။ လောကမှာ လူရှင်သန် ဖို့ထက် နှလုံးသား ရှင်သန်ခွင့်ရဖို့ကသာ အရေးကြီးတာ ပါ . . . ဖေဖေ၊ သမီး သေဆုံးခဲ့တာကြာပါပြီ။ ဖေဖေ သမီးကိုးဆုံးရှုံးခဲ့ရမှန်း ဖေဖေ မသိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

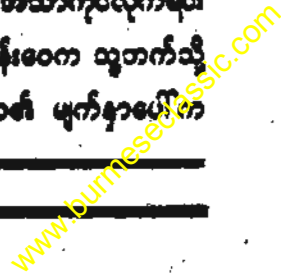
ယဉ်ကျေးသည် ဒေါသတကြီး နှင်သီးစွာဖြင့် ရှိုက်ငင်သံစွက်လျက် ဖေဖေကို အဆက်မပြတ် ပြောနေသည့် ဖေဖေက မင်တက်အံ့ဩစွာဖြင့် ယဉ်ကျေးကို စိုက်ကြည့်နေ သည်။

ဝီရသည် သူ့မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရ

သမီးကို နာကျင်တုန်လှုပ်ခြင်းဖြင့် မှင်တက်စွာ ငေးကြည့်နေမိ သည်။ ဆူစာပေါ် သူ့သမီး ဝီလောက်နာကြည်းနေခဲ့မှန်း သူ လုံးမေ့မိပ်မိခဲ့။ သမီးသည် သူ့ချစ်သူကောင်ကလေးကို အလွယ် တကူပင် ဖေဖေပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟုသာ သူ ထင်ထားခဲ့သည်။ အခုတော့ ပျော်လှစွာထားသောနည်းဖြင့် သမီးက သူ့ကို လက်စားချေခဲ့ပြီ။

“ဦးနီဝေ . . . ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ သမီး တမင် သက်သက် ငါ့ကို လက်စားချေနေတာကွ၊ ငါ သူ့နဲ့ သူ့ချစ်သူ ကောင်လေးကို ခွဲခဲ့တာကို သူ လုံးဝ အခံမ ကျေဘူး။ အဲဒါကြောင့် မင်းကို တန်ဆာခံအဖြစ် အသုံး ရခဲ့တာပါ။ ငါ့သမီးကို တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ကွာ၊ သူ့ချစ်ထဲ မှာ ငါ့ကို ဘယ်လောက် နာကြည်းနေသလဲဆိုတာ ငါ အခုမှပဲ သိခွင့်ရလိုက်တာပါ”

ဝီရက သူဝယ်ချင်း ဦးနီဝေဆီသို့ လျှောက် နှိုးလိုက်ကာ ဦးနီဝေ၏ ပန်းတစ်ပက်ကို အသာကိုင်လိုက်ရင်း တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလိုက်၏။ ဦးနီဝေက သူတက်သို့ နာကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဦးနီဝေ၏ ယုန်မှာပေါက်

ခံစားမှု အာရုံစိုက်စေရန် တချို့ကို သူ့ အမှတ်တံဆိပ် လျှပ်တစ်
ပြတ် မြင်စေဖို့ လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ သူ့အပြောမှ သူ့ တော်
ဆော်လေး ထုန်လှုပ်သွား၏။ သမီး ဘာကြောင့် ထိုမေးခွန်းကို
မေးရသလဲဆိုတာ သူ့ချက်ချင်း နားလည် သဘောပေါက်သွား
၏။ ထိုမေးခွန်းကို ရှုန်းဝေ ဘယ်တော့မှ မဖြေလိမ့်မည်မဟုတ်။
ဖြေစရာ မလိုလောက်အောင်လည်း သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ
အံ့ဖြေတို ဝီရကန်ကတော့ ခဲ့ရပြီ။ ဝီရ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြတ်
အာရုံထဲ ခံလိုက်ရတာလို့ နားကျင်သွားတာ

မိမိ၏ မိမိကဲ့သို့ နားထောင်ရန် နားထောင်ပေးရန် နားထောင်
ပေးရန် စိမ့်စေရန် တစ်စုံတစ်ခု သားပြောလိုက်နိုင်၏။ သူ့ ရှုန်းဝေ
ကိုယ်တိုင်ပြီး လျှောက်နာ အင်း မှုဆိုင်ခိုင်းတော့။ ဂေါ်သဖြင့် ချာခနဲ
လှည့်ထွက်ခဲ့ကာ အပြင်ကျွန်း၏လက်ကို မုထိုထ အိုကြိမ် နအောင်
ဆွဲ ဂေါ်လိုက်၏။ "ပြန်လှည့်လာရန် နားထောင်

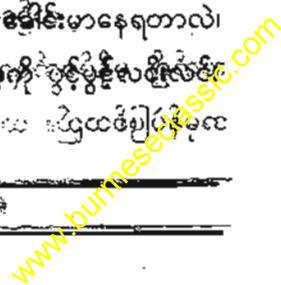
ကလေးများ၏ နေထိုင်မှု အစွဲအနွှဲ သမီး၏ ဖေဖေ အပြစ်မပြော
နိုင်ရန် တိုက်တွန်းပေးရန် သူ့အဖေက ဆွဲဆောင်ခဲ့ပြီး နားထောင်ရန်
ပြုခဲ့။ ဘာကြောင့် အင်း နားထောင်ပြီး မပြန်သေးဘူး ဖေဖေ
က ပြန်လှည့်လာရန် မှန်မိမိကဲ့သို့ အပြစ်ရှိ ရှိပြန်လိမ့်မည်။

လှည့်လည် ကျောင်းသည် ခေါင်းမာစွာပင် ပေကတ်ကုပ်
တွယ် ဆိုင်နေ၏။ ဖေဖေသည် အံ့ဖြေနားကျင်စွာဖြင့် အာရုံစိုက်
လို့ တစ်ကိုင်ရတော့မှန်း မသိတော့သလို ဖြစ်သွားကာ

"ဘာဖြေစရာ လိုသေးသလဲ၊ အဲဒီအကြောင်း သိရတော့
ရာ သမီးအတွက် ဘာထားခြားမှာ မှီလို့လား၊ ဆို ဖြေစရာ
မလိုတော့ဘူး၊ သူ့ကို ဖြေခွင့်လည်း မေဖေ မလေးနိုင်ဘူး။
မေဖေ ယုံကြည်စိတ်ချထားခဲ့တဲ့ ဖေဖေ အလေးစားအ
ထင်ကြီးတဲ့ မေဖေရဲ့ သူငယ်ချင်းကို တော်တော် ယုံကြည်
စိတ်မချရတော့ရင် ဒီလောက်မှာ မေဖေ အဖော်သူကိုမှ
ယုံကြည်စိတ်ချ မလိုတော့ဘူး။ မေဖေရဲ့ အစဉ်းပန်တယ်
ဖော်လဲ သမီးကလေးကလေး ပြန်ပြန် ရဲတော့မို့ ပေကတ်ကုပ်
ကလေးကို တွက်တမ်း နားထောင်ပေးဖို့ မလိုက်နိုင်မိသေးဘူး။
ဒီလူ့ တန်ဖိုးကယ်လေး ဆိုတာ အပြစ်ရမှန်း ပေကတ်ကုပ်

"မဖြေရဘူးလို့ မေဖေ ပြောထားပြီး ဖြစ်ခဲ့တာလား၊
ပြန်ပြန် သမီး ပြောဖြစ်လို့ အစဉ်းလေးကို ခေါင်းမာနေရတာလဲ၊
ပေကတ်ကုပ်ကလေးကလေး မေဖေကို ဝှက်မို့မို့ လှည့်လည်
ယောင်ဖြောင့်စေ" မေဖေကလေးက ပြောထပ်ပြောပုံကလေး

ပေပေက ရုတ်တရက် ခေါ်သပေါက်ကွဲသွားသလို ယဉ်ကျေးကို ဖြိုက်ပစ်တော့မည့်ဟန် လက်ရွယ်ပစ်လိုက်သည်။ ယဉ်ကျေးက လုံးဝ မပူပေး။ အဲဒီအချိန်မှာ အန်ကယ်လေးက ယဉ်ကျေးတက်သို့ လှည့်လာ၏။

“ကိုယ် မဖြေချင်တဲ့ မဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းကို မင်း ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ဇွတ်တောင်းနေမှတော့ တခြားအခွင့်အရေး တစ်ခုခု မင်းပြောင်းပြီး တောင်းလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ် ယဉ်ကျေး။ ပြောင်းမိ . . . မင်း တာပြစ်ချင်တာလဲ။ ကိုယ်သိရသလောက်ကတော့ မင်း ကိုယ့်စိတ်က အဖြေကို လိုချင်တာ အဓိက မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါနဲ့ နောက်ကွယ်မှာ မင်းလိုချင်တဲ့ အခွင့်အရေး တစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား အဲဒီ အခွင့်အရေးက ဘာလဲ။ အခု မင်းပေပေနဲ့ ကိုယ့်နဲ့ရှေ့မှာ အဲဒီ အခွင့်အရေးကို မင်း တောင်းလိုက်လေ . . .”

ယဉ်ကျေးသည် အန်ကယ်လေးကို ဝီထက်ပိုပြီး ဆက်၍ မနှိပ်စက်ရက်တော့။ အန်ကယ်လေးပြောသည်မှာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးလိုချင်သည်မှာ အန်ကယ်လေး

ဆီမှ ဝန်ခံမည့် အဖြေကော့မဟုတ်။ အဲဒီအဖြေကို ယဉ်ကျေး သိထားပြီးသားပဲ။ ယဉ်ကျေး၏ ကုတ်စာကိုတိတ်ထဲမှာ အန်ကယ်လေး၏ အဖြေက ရှိနေပြီးသားပဲ။

“အဲဒီ အခွင့်အရေးကို သမီး တောင်းရမလား ပေပေ”

ယဉ်ကျေးက ပေပေကို ကြည့်လျက် မေးလိုက်သည်။ ပေပေက မထူးတော့ပြီမို့ စိတ်လျော့ပစ်လိုက်သော ယုတ်နာထားမျိုးနှင့် အဲဒါတောင်းကြိတ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ယဉ်ကျေးသည် ပေပေကိုဆရာ အန်ကယ်လေးကိုပါ မကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်ပြီး ဝေတိုးတိုး တောင်းဆိုလိုက်၏။

“သမီးနဲ့ နှလုံးသားကို ပြန်စွပ်သန်ခွင့်ပေးပါ ပေပေ။ သမီးနဲ့ ချစ်သူကို သမီးကို ပြန်ပေးပါ။ သမီး သူကလွဲပြီး အယ်သူကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူး . . .”

ယဉ်ကျေး၏ တိုးပွေ့ ဝေးကွာလေအံ့မှာ ပေပေဆရာ အန်ကယ်လေးပါ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ခေါင်းတွေ မိုက်မိုက်ကျသွားတော့၏။ အဲဒီနောက်တော့ အခန်းတစ်ခုလုံး အသက်ရှူသံ သုံးသုံးကိုပင် ပြန်ကြားနေရလောက်တောင် တိတ်ဆိတ် ခြိမ်သက်သွားခဲ့ပါသည်။ ပထမဆုံး တောင်၍ လှုပ်ရှားသူ

www.burmeseclassic.com

ယဉ်ကျေးတက်က ယုတ်ခွဲရင်တောင် သူက အယုတ်မမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“အမလေး ဖွန်းနေထိုက်တာကွာ၊ တော်စမ်းပါ ...
မိကောင်များ၊ လာ ... ကကားမရှည်နဲ့”

ပေပေက ယဉ်ကျေး၏လက်ကို ဆောင့်ခနဲ
ဆွဲခေါ်ကာ အခန်းထဲမှ ခပ်ထွက်ထွက် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့
သည်။ ယဉ်ကျေးသည် မိတစ်ခါတော့ ခေါင်းမာပေကပ်မနေ
တော့တဲ့ ပေပေခေါ်ရာနောက်သို့ ကပိုပနိုကလေးပင် ပါသွား
ခဲ့ကာ အန်ကယ်လေးများ တစ်နေရာရာမှာ ချီနေမလာဟု
ယုတ်ဝန်းများ လှုပ်ရှားကစားရင်း အန်ကယ်လေးကို ရွာဖွေ
ကြည့်မိသည်။ အနည်းဆုံးတော့ အန်ကယ်လေးကို နှုတ်ဆက်
သွားသင့်တာပေါ့။ သို့သော် အန်ကယ်လေး၏ အနိပ်အယောင်
ကိုမျှ ရွာမတွေ့ရချေ။ နှာထဲမှ လူတစ်ချို့၏ စူးစမ်းစစ်စစ်သော
ယုတ်ဝန်းတွေကို ရင်ဆိုင်ရသည်။ သို့သော် ထိပ် ဂဗ္ဗမပိုက်ချစ်
တော့၊ မနက်ဖြန်ဝဠေး မိန်းမကို လာစရာမှ မထိုတော့တဲ့ ဥဇ္ဈာ၊
သူတို့ဘာသာ ဘယ်လိုထင်ထင်ပေါ့။ ဝါပေမယ့် အန်ကယ်လေး
ကိုတော့ နည်းနည်း သနားနေသည်။ သူတစ်သက်မှာ ဝါဟာ

စေတနာစာပေ

ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ချင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အဲဒီ ပထမဆုံး၊
အကြိမ်မှာပဲ အန်ကယ်လေး ကံမတောင်းနဲ့၊ အဲဒီအတွက်
ယဉ်ကျေးလဲ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ တစ်ခု
တစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီဆိုလျှင် ဘယ်လောက် သစ္စာ ဖြူဖြူ
တတ်ကြောင်း အန်ကယ်လေးလဲ အထိုလိုနားလည်သွားမှာပါ။
အင်း ... နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် စေရမ်းရောင်
သစ္စာရယ်။

... နေရာမှာ ... နေရာမှာ ... နေရာမှာ ...

... နေရာမှာ ...

...

... မြို့မှာ ... မြို့မှာ ... မြို့မှာ ...

... (၈) ...

... ကား ... ကား ... ကား ...

... ကား ... ကား ... ကား ...

... ကား ... ကား ... ကား ...

... ကား ... ကား ... ကား ...

ဆန်းသစ်က ပြောရင်း ကားကို MR.Lonely ဆိုင်ခင်းစာတွင်းထဲ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ ဆူတို့ မျှော်လင့်ထားသည့် ဓာတ်ခံပင် ဦးစိရ၏ ကားကလည်း MR.Lonely ထဲသို့ လိုက်ဝင်လာကာ ဆူတို့၏ ကားရှေ့တည့်တည့်မှာ ကန့်လန့် ပြတ် ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

“ဟော . . . တွေ့လား။ ဓါဝါ ရန်ခတ် သဘောပဲ”
“သူ လူကြီးပဲကွာ၊ ဓါဝါလောက်မှ လူကြီးမဆန်ရင်လည်း တွေ့ကြုံနဲ့ပေါ့၊ ကဲ . . . မင်းတို့ ကားပေါ်ကနေ ချက်ချင်း ဆင်းမလာကြနဲ့ဦး။ ကားပေါ်မှာပဲနေ . . . ဝါဆင်းတွေ့လိုက်မယ်၊ သူ ဘာဖြစ်ရင်တာလဲ မသိဘူး”

ဆန်းသစ်က ကားပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ဆင်းလာခဲ့ကာ သူ့နဲ့ ကားရှေ့တည့်တည့်မှာ ပေါ်တစ်ကြီး ပိတ်ရပ်ထားသော ဦးစိရ၏ ကားတံခါးဖွင့်ထားရာမှာ သွားရပ်လိုက်သည်။

“ဓာန်ကယ် . . . ကျွန်တော်နဲ့ ပြောစရာတစ်ခုခုများ နှိုလိုလား”

ဆူ ဓာတ်ခံပင်ဆုံး ကြိုးတားပြီး ပိုလိုက်ကို မကြည့်မိဘဲ ခုတ်ထားရင်း ဦးစိရ၏ သား ရစ်ဆိုင်လိုက်

သည်။ ဦးစိရ၏ ဖျက်နှာက ဓာတ်ပျံ့တစ်မျိုးတော့ နှိုနေသည်။ ဆူသော် ထိုဓာတ်ပျံ့ကို ဆူ မပေါ်တတ်၊ ပိုလိုက်ဆီသို့ လှမ်းမကြည့်မိသောကြောင့် ပိုလိုက်၏ ဖျက်နှာကလေး ပည်ဆိုနှိုမည် ဆိုတာကိုလည်း ဆူ မသိချေ။

“အော . . . ဟုတ်တယ်၊ မင်းနဲ့ဝါ နှစ်ယောက်တည်း ပြောစရာရှိတယ်၊ ကဲ . . . ဇာ ဆိုင်ထဲကိုလိုက်နဲ့”

ဝိရက ဝင်တင်းတင်းပြောရင်း ကားပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ ကားထဲမှာ ဆိုင်နေသော ယဉ်ကျေးဆီဆို . . .

“သမီးလည်း ဧကလိုက်နဲ့ . . .”

ဟု ဝင်တင်းတင်းပြောပြီး ရှေ့ဆုံးကနေ ဆိုင်ထဲသို့ လျှောက်ဝင်သွား၏။ ယဉ်ကျေးသည် ဆန်းသစ်ဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိလိုက်စဉ် ဆန်းသစ်နှင့် တကြည့်ရင်း ဆုံသွားကြ၏။ ဆန်းသစ်၏ ဖျက်နှာက ပဟေဠိဖျက်နှာ၊ မေးခွန်းတွေ ပရမ္မနှင့် ယဉ်ကျေးကို ဝိုက်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူတော်တော်ရှင်းနေသည်။ ဝိရက တာပွဲတစ်ခုပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဆန်းသစ်ကတည်းက သူ့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ စစ်ဆိုင်လိုက်သည်။ သူ့ပြောဆိုမှုကို မေ့စရာအားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း မေ့စရာဘာမျှ မှော့မယ့်အတိုင်း အကဲအတ်နေ၏။

ဝိရသည် ဆန်းသစ်၏ မျက်နှာကို အနုမူပိုင်ဆိုင်သောသူများ စိတ်ကြည့်မိသည်။ ဝယ်နု ပျိုမျစ်အောင် လူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေါ်မှာ သူ့ ဘယ်တုန်းကမှ အထင်ကြီး မျှော်လင့်မထားခဲ့သော ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ကတိသစ္စာစောင့်ထိန်းမှုကို တည်ငြိမ်စွာ တွေ့ရလေသည်။ ဆန်းသစ်၏ မျက်နှာက ခါတိုင်း သူ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဆောင့်ကြားကြွားမြောက်ကြွကြွ ထိမထင် မျက်နှာပေးမျိုး မဟုတ်။ တစ်ကယ်ကို လေးနက်တည်ငြိမ်စွာ ထူထောင်ရနေသော ပုံစံမျိုး။ သမီးဆီသို့ လိုလား ယောင်ရွက်မှုပင် မကြည့်ဘဲ သူ့ကိုသာ စိတ်စင်တစား ဟန်ဖြင့် ဝိုက်ကြည့်နေသည်။

“မိသားစု မင်းနဲ့ စုတိယအကြိမ် ပြန်စိန်ခေါ်ချင်လို့ အားဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိသားစု ပြောတယ်။ ငါတို့ ပြိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ပြိုင်ပွဲမှာ တကယ်တမ်းပြောရရင် သရုပ်ပုံပေးတဲ့ ငါ့စိန်ခေါ်တဲ့ လက်မှတ်အစောင်တစ်ရာဟာ ငါ့

လေး သူငယ်ချင်းက သူ့ပေးနေတဲ့ ထိန်းအာမခံအဖြစ် ငယ်မို့ ကျွန်ုပ်တို့ လက်မှတ်အစောင်တစ်ရာ ဖြစ်နေလို့ထုံးအဲဒီအတွက် သူ့ ငါ့မင်းတို့ မတရားသဖြင့် အနိုင်မယူချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ မင်းတို့ စုတိယအကြိမ် အခွင့်အရေးကို ပြန်စိန်ခေါ်တာဟာ အဲဒါကို မင်း အားပေးလို့ သဘောရလေလို့ ပြောနေတာပဲ။ ငါ့ ပြီးစီရင်၊ စကားကို သူ့ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားဘဲ အံ့သြစိတ်ဖြင့် သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွား၏။ သူ့အား ပြန်ပိုလိုက်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီလို့ ထင်ထားတာ။ မမျှော်လင့်ဘဲ စုတိယအကြိမ် အခွင့်အရေးကို သူမပေးဖေ ကိုယ်တိုင်က သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ လာပြန်ပေးလိမ့်မည်ဟု သူ့ အိပ်မက်တောင် မမက်ဘူးခဲ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... အားနက်ကယ်၊ မြန်ကြိုးစားခွင့်ရရင် ကျွန်တော် ပြန်ကြိုးစားကြည့်ချင်ပါတယ်။”
“အိုဇံကလေးက ကော်ဇင်းပြို မင်းနဲ့ ငါ့ ယောက်ျားချင်းပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ လက်ရုံးချင်း ယှဉ်ပြိုင်လိမ့်မရအောင်။ မင်းနဲ့ ငါ့ လက်ထဲကြမယ်... တယ်လို့လဲ” ဟု သူ့အား ပြောခဲ့ရာ မင်းနဲ့ ငါ့ စကားကြောင့် ယှဉ်ပြိုင်

မျက်နှာကလေး ဆတ်စနဲ ပင့်သွားကာ ပေပေဟု . . . ယောင်
ယမ်း၍ ဘော်လိုက်မိသည်။ ဝါးပိလို လက်လှဲကြည့်လျှင် ပေပေလို
တောင့်တမ်းကြိုနိုင်သော ဗလကြီးနှင့် ဆန်းသစ်လို ပိန်ပိန်သွယ်
သွယ် ပိန်ချီလိန်ချီကလေးကို အဘာကလေးပင် အနိုင်ယူပစ်
လိုက်နိုင်မှာပေါ့။ ပေပေတော့ ညှစ်ပြီဟု တွေးလိုက်မိသော
ကြောင့် ယဉ်ကျေးက ဘော်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေပေက
ယဉ်ကျေးကို ဘာမှ ဝင်ပပြောနဲ့ဟုသော ပုံစံမျိုးဖြင့် လက်ကာ
ပြုရင်း . . .

“ဆမ်းက ခိုင်လုံပေါ့ ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ ဆန်းသစ်တဲ့
မင်း၊ ငါ့ကို ယဉ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မယဉ်နိုင်တူးဆိုတာ ဘာမှ မရှိပါ
တူး အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် အခွမ်းကုန်တော့ ကြီးစား
မှာပါ”

ဆန်းသစ်က အင်္ကျီလက်မောင်းကို ပင့်တင်
လျက် အပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်ဟန်ဖြင့် တံတောင်ကို
ထောက်တင်လိုက်သည်။ တကယ်တမ်းတော့ ဦးပီရ ပိန်ခေါ်
ဆည်မှာ ဘယ်လိုမှ အစားမူတူပမူကြောင်း သူမည်။

အသိသားပင်။ ဒီလောက် ဗလကြီးနှင့် သူလို ဂျပိန်ကလေး
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယဉ်နိုင်မှာတဲ့တုန်း။ သူ လက်မောင်းရိုးကလေး
တွေက ကြံဆစ်ရိုးသာသာမျှသာရှိတာ။ တီရှပ်လက်တို ဝတ်
ထားသော ဦးပီရ၏ လက်မောင်းကြွက်သားတွေက ဖုထစ်
မောင်းကြွကာ သူ့ကို သရော်လှောင်ပြောင်နေသလိုပင်။
သို့သော် . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အနူးမပေးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။ နောက်ဆုံး အခြေအနေအထိ သူ မရေ့ရအောင်ကို
ကြိုးစားပြီး လဲမည်။ ကံတရားက သူ့ဘက်မှာ မရှိဟု ဘယ်သူ
ပြောနိုင်မလဲ။

ပီရက ဆန်းသစ်၏ မျက်လုံးတွေကို သဘော
ကျသွားသည်။ အဲဒါ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပဲ။
ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုပိန်ခေါ်မှုမျိုးကိုမဆို မငြင်း
မဆန့် ယဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ သတ္တိမျိုး ရှိရမည်။ ကိုယ် ရှုံးမည်ဆို
တာကို သိနေခဲ့လျှင်တောင် နောက်ဆုတ် ရှောင်ပြေးခြင်းမရှိဘဲ
ရင်ဆိုင်နိုင်တာကိုက ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အရည်အချင်း
ပဲ။

“ကဲ . . . လာ”

ဝီရက သက်ကို စားပွဲငါးမာ တံတေး
ထောက်လျက် တင်လိုက်ကာ ဆန်းသစ်ကို စိန်ခေါ်
အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လေသည်။ ဆန်းသစ်ကလည်း ဦးဝီရက
လက်ဖဝါးတွေကို သူ့လက်ဖဝါးဖြင့် ဆုပ်ကိုင် ချိတ်ယူလိုက်
အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

“ကဲ . . . သမီး တစ်နှစ်သုံး ရေပေးပါ”

ယဉ်ကျေးသည် မျက်နှာကလေး မဲ့နေသည့်
ဒီပွဲမှာလည်း ဆန်းသစ် ရှုံးမယ်ဆိုတာ အသိသာကြီး
အကယ်၍ ဒီတစ်ခါလည်း ဆန်းသစ်ရှုံးသွားခဲ့လျှင် ယဉ်ကျေး
တာလုပ်မလဲ။ ဖေဖေ တမင်သက်သက် ညစ်နေတော့မှာ
သိသိကြီးနှင့် ထိုပွဲမှာ ဒိုင်သူကြီး လုပ်ရမှာ အတော်တော်
အောင့်သီးအောင့်သက်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် . . . ဖေဖေ
ညစ်လျှင် ယဉ်ကျေးလည်း ညစ်မှာပဲဟု ဆုံးဖြတ်ကာ . . .

“စမယ် . . . ရယ်ဒီ ဝမ်း . . . တူး . . . သမီး”

ဟု အော်ပေးလိုက်သည်။ ယဉ်ကျေးဆီမှ သစ်
ဟူသော အသံ ထွက်လာသည်နှင့် ဖေဖေနှင့်ဆန်းသစ်တို့
ကြိတ်အနွယ်ပင် စတင်၍ လက်ချင်းလှဲကြသည်။ ယဉ်ကျေး

သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဖေဖေမျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ ဆန်း
သစ်မျက်နှာကို တစ်လှည့် ဘေးကနေ ကြည့်ကာ ခြေထောက်
ကလေးတွေပင် တဆတ်ဆတ်ဖြင့် ခုန်ဆွဆွ ဖြစ်နေသည်။
ဝီရနှင့် ဆန်းသစ်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်
လုံးချင်း စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်နေမိကြလျက် ဖံကို တင်းတင်း
ကြိတ်ကာ လက်ချင်း လှဲကြသည်။ ဆန်းသစ်သည် ဦးဝီရ၏
အင်အားကို ဘယ်လိုမှ တောင့်ခံနိုင်စွမ်းမရှိ။ အံတင်းတင်း
ကြိတ်ကာ မျက်နှာပေါ်မှ မေးရိုးအကြောတွေ တင်းလာ
သည်အထိ အားစိုက်လျက် ဦးဝီရ လှဲချနေသော သူ့ရဲ့ လက်ကို
မနည်းကြီး ပြန်၍ ပင့်ထူမတ်နေရသည်။ သူ့ဆီမှ အသက်ပြင်း
ပြင်း ရှူသံတွေ ထွက်နေသလောက် ဦးဝီရကတော့ ခပ်အေး
အေးပင်။ သားကောင်ကလေး တစ်ကောင်ကို စချင်တိုင်း
စနေသော ကျားသစ်တစ်ကောင်နှင့် တူလှသည်။

ဝီရသည် ဆန်းသစ်အံ့ကို အသာကလေးပင်
လှဲချပစ်လိုက်နိုင်သော်လည်း သူ ဘယ်လောက်အထိ ကြိုးစား
တောင့်ခံနိုင်မလဲဆိုတာကို သိချင်သဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ဖိချ
လိုက်။ အသာကလေး အခွင့်အရေး ပြန်ပေးလိုက်နှင့် ဆန်းသစ်

www.burmeseclassic.com

ကို ကစားချင်တိုင်း ဆော့ကစားနေသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ရယ်ချင်စိတ်တွေ တလိမ့်လိမ့် တက်လာသည်။ အဲဒါနှင့်အတူ သမီးကို ဒီကောင်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရတော့မှာ။ ဒီလောက်တော့ နှိပ်စက်ထားမှုဟူသော ညစ်တွေ့ကလေးက လည်း သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေသည်။ သမီးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ မျက်လုံးကလေးတွေ ဝိုင်းစက် လက်ဖျာလျက် စိတ်လှုပ် ရှားနေဟန်ကို အတိုင်းသား တွေ့ရသည်။ အချိန်က တော် တော်ကလေး ကြာမြင့်ပါသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ဆန်းသစ်သည် သူ့ကို လုံးဝ လက်မြောက် အရှုံးမပေးခြင်း ဘဲ ဖြစ်သည်။ ရနိုင်သမျှ အင်အားကို စုစည်းလျက် သူ့ရဲ့ ဖိအားကို မနည်း တွန်းကန်ပစ်နေသည်။ နာရီဝက်လောက် ကြာလာလျှင် ဆန်းသစ်အံ့ တော်တော် အားအင် ချိနဲ့နေပြီ။ ဒါတောင် သူ လုံးဝ အရှုံးမပေး။ အံ့တင်းတင်းကြိတ်လျက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေအောင်ပင် အားကြိုးမာန်တက် လက် လှဲနေတုန်းပင်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေဖြင့် ရွှဲနစ်နေသည်။ ဝီရိယ ဆန်းသစ်၏ မျက်လုံးတွေကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့် ရင်း . . .

“ဟိတ်ကောင် . . . မင်း ငါ့သမီးကို တကယ်ချစ်တာ လား”

ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။ ဆန်းသစ်က မျက်နှာတစ်ခုလုံး မဲ့ရွဲ တွန့်လိမ်လျက် သူ့လက်အောက်မှာ လဲ မသွားအောင် မနည်းကြီး ကြိုးစားခုခံနေရင်းမှ . . .

“အရမ်းချစ်ပါတယ် အန်ကယ် . . . အရမ်းကို ချစ်တာ ပါ”

ဟု မောဟိုက်သံဖြင့် ပြန်ဖြေလေသည်။ သူ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်လျက် . . .

“အေး . . . မင်းစကား မင်း မှတ်ထားနော်၊ မင်း ကြောင့် ငါ့သမီး တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ မင်းကိုငါ အသတ်ပဲ၊ ငါ့ သမီးကို အမြဲပျော်ရွှင် စိတ်ချမ်းသာနေ အောင် မင်း ထားရမယ်၊ မင်းကြောင့် ငါ့သမီး ဘယ် တော့မှ စိတ်မညစ်စေရဘူး၊ မျက်ရည်တစ်စက် မကျ စေရဘူး၊ အဲဒီကတိကို မင်း ပေးနိုင်သလား”

“အား . . . သိပ်ပေးနိုင်တာပေါ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ချစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့

www.burmeseclassic.com

စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ရမှာလဲ၊ မျက်ရည်ကျအောင် နှိပ်စက်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူ့ အမြဲတမ်း ရယ် နေစေရမယ် ...”

ဆန်းသစ်သည် ဦးဝိရမေးသမျှကို ဖြေရင်း ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ခိပ်မိလာသလိုလို ရှိသည် ...။ ပြီးတော့ ... လက်ချင်း လှဲနေစဉ်မှာလည်း ဒီလောက် အင်အားချင်း မမျှသည့်ကြားမှ အလွယ်တကူ အနိုင်ယူပစ် လိုက်လို့ ရပါလျက်နှင့် သူ့ကို မျှင်း၍ အချိန်ဆွဲထားသော ဦးဝိရ၏ သဘောထားကို သူ ခိပ်မိသွား၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ဦးဝိရ အငိုက်မိသွားချိန်မှာ သူ အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုပစ်လိုက်သည်။ ဦးဝိရ၏ လက်ကို အစွမ်းကုန် အား ထည့်လိုက်ပြီး လှဲချပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟား ...”

ဝိရသည် ဟားခနဲ အော်ပစ်လိုက်ရင်း သူ့ကို အနိုင်ယူလိုက်သော ဆန်းသစ်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပင် အနိုး ပေးလိုက်သလို အမူအရာမျိုးဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြ လိုက်သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ သူ့ အနိုးမပေးချင်ခဲ့။ အခုတော့

ဆန်းသစ်ကို သူ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် အနိုးပေးခဲ့မိသည်။ ပြီး တော့ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အဖိုးထိုက်တန်ဆုံးသော သူ့ သမီးကိုလည်း ဆန်းသစ်၏ လက်ထဲသို့ ရက်ရက်ရောရောပင် စည့်ပေးလိုက်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိသည်။ ဟိုအရင်က ဆန်းသစ် စပေါ် သူ ထားရှိခဲ့သော သဘောထားတွေ၊ အတ္တ၊ မာနနှင့် အာယာတတွေ အားလုံးသည် ဘယ်ဆီ လွင့်ယုံ ပျောက်ကွယ် ခုန်သည် မသိ။ ဆန်းသစ် အနိုင်ရသွားချိန်တွင် မျက်နှာက လေးတစ်ခုလုံး ပြုံးပြက်လင်းလက်သွားကာ အားပါးတရ ပြုံး ပိုက်သော သမီး၏အပြုံးကလေးကို မြင်လိုက်ရန်ဖြင့်ပင် သူ အားလုံးနှင့် လဲလှယ်ဝံ့သွားသည်။ သူ ဘာကြောင့် အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိမှန်း အခုချိန်မှာ သူ မတွေးချင်သေး။ သမီးကို စိတ်ချမ်းသာချင်တာရယ် သမီးရဲ့နှလုံးသားကို နောက်တစ် ကြိမ် ပြန်ရှင်သန်ခွင့် မေးချင်တာရယ် အဲဒါကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့် မည်။ ပြီးတော့ သူ ရွှန်းဝေကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးမြင်၏။ ရွှန်းဝေလို သူ့စားမျိုးကတောင် သမီးကို မငြင်းဆန်နိုင်ခဲ့။ အဲဒီတော့ သမီး အတွက် စိတ်ချလုံခြုံစရာဆိုလို့ သူ့ချစ်သူ၏ ရင်ခွင်မှတပါး အခြား မရှိတော့နိုင်။

www.burmeseclassic.com

“ကဲ . . . ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ငါ့ကို အနိုင်ယူသွားပြီ မင်းကို ငါ ကျေနပ်နပ် အရှုံးပေးလိုက်ပါတယ် အေး . . . မင်းကတိအတိုင်းပဲနော်၊ ငါ့သမီး မျက်နှာ တစ်ချက်ညှိုးတာနဲ့ မင်းအသက်ကို လုံအောင်သာ ထုတ် ထားပေတော့”

ဝီရက ဘာပြောရမှန်းမသိတော့သည်မို့ ဆန်း သစ်ကိုသာ ဖိ၍ ကြိမ်းပစ်ခဲ့ကာ ဆိုင်ကလေးထဲမှ ခပ်သွက် သွက် ထွက်လာခဲ့သည်။ သမီးကို သူ ဘာကြောင့် စိတ်ချ လက်ချ ထားပစ်ခဲ့မိမှန်း မသိ။ အို . . . သမီးရဲ့ဘေးမှာ သူ့ချစ်သူ ရှိနေပြီပဲ။

ဖေဖေ ထွက်သွားသည်ကို ယဉ်ကျေးသည် မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေမိရင်း ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲသလိုလို လှိုက်ဖိုသလိုလို တစ်မျိုးကြီး ခံစားလာရသည်။ ဖေဖေ တမင် သက်သက် အရှုံးပေးသွားတယ်ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်စရာမရှိ။ ဒါကို ဆန်းသစ်လည်း ရိပ်မိပုံရသည်။ ယဉ်ကျေးတို့နှစ်ယောက် အခုမှ စတွေ့ကြသော လူနှစ်ယောက်လို အနည်းငယ် ရှိုးတို့ရှို့ တန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ပထမဆုံး စတင်၍ လှုပ်ရှား

သူက ဆန်းသစ်ဖြစ်သည်။

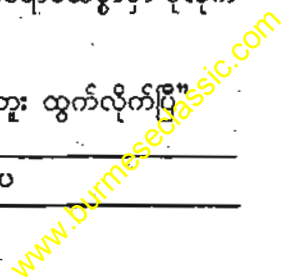
“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိတော့ဘူး၊ ပိုလိုက်ရဲ့ ဖေဖေ ကို အခုလို လိမ္မာသွားအောင် ဘယ်လို ပြုပြင်ပေးလိုက် တာလဲ”

ယဉ်ကျေးသည် အန်ကယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိသွား၏။ အန်ကယ်လေးကြောင့်ဟု ဘယ်လိုလုပ် ပြောလို့ ဖြစ်မည်နည်း။

“အဲဒါကို ပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲ ဆန်းသစ်ရဲ့၊ အဲဒါ ကြောင့် နောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြတော့ မယ်၊ အခု ဆန်းသစ်ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးချင်တယ်”

“ဘာမေးမှာလဲ . . . မေးလေ၊ ကျွန်မကို ချစ်နေတုန်း ပဲလားလို့ မေးဦးမလို့လား၊ အဲဒါဆိုရင် မေးမနေနဲ့တော့၊ ခုနကလည်း ယောက္ခမကြီး မေးသွားပြီးပြီ၊ ဒီမေးခွန်းကို ဖြေရလွန်းလို့ အံလွတ်တောင် ရနေပြီ၊ ပိုလိုက်ကို ကိုယ် က တစ်ခုပြန်မေးဦးမယ်၊ ခရမ်းရောင်သစ္စာမှာ ပိုလိုက် အလုပ် လုပ်တုန်းပဲလား”

“ဟင့်အင်း . . . မလုပ်တော့ဘူး ထွက်လိုက်ပြီ”

ယဉ်ကျေးက ခေါင်းကလေးကို ခါရမ်းပြုလိုက်ရင်း ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ထားရသော မျက်နှာကလေးဖြင့် အဖြေပေးလိုက်သည်။ တစ်နေ့နေ့ကျမှ ဒီအကြောင်းတွေကို ဆန်းသစ်ကို ပြောရဦးမည်။ ဆန်းသစ်က ခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တစ်ချက် ကုတ်ဖွပ်စလိုက်ရင်း . . .

“ဟာ . . . အဲဒါဆိုရင် သွားပါပြီကွာ၊ ကိုယ်က ပိုလိုက်အဲဒီမှာ ဆက်လုပ်နေဦးမယ်မှတ်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း . . .”

“မသိဘူးလေ . . . ကြိုတင် ကာကွယ်ထားခဲ့တဲ့ သဘောပါ။ အန်ကယ်လေးကလည်း လူပျိုကြီးဆိုတော့ ရုပ်ကလည်း ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် မှတ်လား၊ ပြီးတော့ ပိုလိုက်ကလည်း ဘယ်သူမှ ငြင်းဆန်လို့ မရနိုင်တဲ့ အလှပဂေးလေးဆိုတော့ ကိုယ် ပိုလိုက်ကို စိတ်မချတာနဲ့ အန်ကယ်လေးကို ခပ်ပါးပါးကလေး အသိပေးထားတာ၊ သူ့ပိုလိုက်ကို ပြစ်မှားလို့မရအောင် ပိုလိုက်မှာ ပိုင်ရှင်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး သူ သိသွားအောင် အရိပ်အမြွက်ကလေး ပေးခဲ့တဲ့ သဘောပါ”

“ဘယ်လို အရိပ်အမြွက်မျိုး ပေးခဲ့လို့တုန်း”
ယဉ်ကျေးက စိတ်ဝင်တစားမေးလိုက်သည်။ ဆန်းသစ်က တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိသလို တွေးကာ ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ရယ်တော့ ရယ်ရတယ်ကွ၊ တစ်ခါတလေကျတော့ ကိုယ်က တော်တော် ကလေးကလားဆန်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ အဲဒီနေ့က ပိုလိုက်နဲ့ အန်ကယ်လေးတို့ ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ကို ရောက်လာတဲ့နေ့လေး မှတ်မိတယ်မှတ်လား . . . ပိုလိုက်တောင် ကိုယ့်ကို ချစ်သေးရဲ့လားလို့ မေးသွားသေးတယ်လေ . . .”
“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက လူကို သူနဲ့ မဆိုင်သလို သူ့စိမ်းကြီးလို ဆက်ဆံခဲ့တာလေ . . .”

ယဉ်ကျေးက ဆန်းသစ်ကို မျက်စောင်းကလေး ချီလျက် ကနွဲ့ကလျှ ဆိုလိုက်သည်။ ဆန်းသစ်က ယဉ်ကျေး၏ ချစ်စရာ အမူအရာကလေးကို ကြည့်လျက် သဘောကျစွာ ရယ်မောမိကာ . . .

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အဲဒီတုန်းက အခြေအနေကြီးက

ကိုယ်က ပိုလိုက်ရဲ့ ဖေဖေဆီမှာ နှိုးနှိုးထားရတဲ့ ကောင်
 လေကွာ၊ ပိုလိုက် ဖေဖေကို ပိုလိုက်နဲ့ အဝေးဆုံးမှာ
 နေပါ့မယ်၊ လုံးဝ မပတ်သက်ပါဘူး၊ မြင်ရင်တောင်
 မကြည့်ပါဘူးလို့ ကတိပေးထားရတာလေကွာ၊ ဘယ်လို
 လုပ်ပြီး အဲဒီကတိကို ချိုးဖောက်မလဲ၊ အဲဒါကို
 ခဏထား လိုက်ပါ . . . ကိုယ့်ကို ရန်တွေ့မနေပါနဲ့၊
 အဲဒီနေ့က အန်ကယ်လေးပြန်တော့ သူ့ကိုလောတဲ့
 မိချောင်း သားရေအိတ်ကလေးရဲ့ ကြားထဲမှာ ကိုယ်
 ပိုလိုက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံ တမင်သက်သက်
 မသိသောကလေး ထိုးထည့်ပေးလိုက်တာ၊ သူ သိတော့
 မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်မိရင်တော့
 မြင်မှာပဲ”

ယဉ်ကျေးက ဆန်းသစ်၏ ပြုံးစိစိ စပ်ဖြိုးဖြိုး
 မျက်နှာကလေးကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်လိုက်မိကာ ရင်ထဲ
 ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဘာဓာတ်ပုံလေးတုန်း . . .”

“ဒီလိုပါပဲ . . . ပိုလိုက်ကို ကိုယ် ပိုလိုက်မသိအောင်

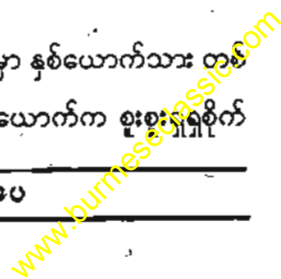
ခိုးရိုက်ထားခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံကလေးပါ၊ နောက်ကျောမှာ
 ခဲတံနဲ့ ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ် ရေးလိုက်ထားသေးတယ်၊
 ကဗျာလေးကို ရွတ်ပြရဦးမလား”

ယဉ်ကျေးသည် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ နဖူးကို ဖျန်း
 ခနဲနေအောင်ပင် ရိုက်ပစ်လိုက်မိတော့မတတ် အံ့ဩ ထိတ်လှ
 သွားမိသည်။ ဟင့်အင်း . . . မရွတ်ပြနဲ့ဟု ပြောလိုက်မည်
 ပြင်ဆဲမှာပင် ဆန်းသစ်က ထိုကဗျာကလေးကို ရွတ်ပြလျက်
 ရှိသည်။ ထိုကဗျာကလေးကို ယဉ်ကျေးပင် အလွတ် ရနေခဲ့ပြီ
 လေ။

စိတ်တည့်မှာ

လိုချင်တာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရမယ်ဆိုရင်
 ကိုယ် မင်းကို စိတ်တည့်ပစ်လိုက်ချင်တယ် . .

ကဗျာကလေးအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်သား တစ်
 ယောက်၏ မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ တစ်ယောက်က စူးစူးရှရှိုက်

ကြည့်မိကာ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။ ဆန်းသစ်၏ ရယ်သံက ခပ်လွင်လွင် ခပ်မြူးမြူး။ ယဉ်ကျေး၏ ရယ်သံကတော့ အားနာပါးနာ နိုင်လှစွာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် အောင့်သက်လာသည်။

ခဏနေတော့ ဆန်းသစ်၏ သူငယ်ချင်းတွေ ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ တဝန်းဝန်းဖြင့် ဝင်လာကြသည်။ စားပွဲတစ်ခုမှာ ထိုင်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်ရယ်မောမော ရှိကြသော ဆန်းသစ်နှင့် ယဉ်ကျေးတို့ကို မြင်ရလျှင် သူတို့အားလုံး အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားကြကာ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တို့ပြီး ပြန်ထွက်သွားကြလေသည်။

ယဉ်ကျေးသည် အန်ကယ်လေးကို စိတ်ထဲမှ တိုးတိုးကလေး တောင်းပန်လိုက်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ တမင်သက်သက် ရည်ရွယ်ကြံစည်ပြီး လုပ်မိတာမဟုတ်သည့် တိုင် ကိုယ်လိုချင်တာ ရဖို့အတွက် အပြစ်မဲ့သော တခြားတစ်ယောက်သောသူကို စတေးမိတတ်သည့်အခါလည်း ရှိချင်မိ

တတ်သေးပါသည်။ ဆော့ရိုးပဲ အန်ကယ်လေးရယ် . . . မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ . . . ။

၃၀၄

စိတ္တသုခ၊ တာယသုခဖြင့် ပြည့်စုံနိုင်ကြပါစေ ။
မေတ္တာအားဖြင့် ။

လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်)
(၃၀-၃-၂၀၀၆)

